

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ταδράματα της καρδιάς

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΗΣ ΑΠΙΣΤΗΣ

Το νεαρό ζευγάρι είχε βρεθεί στην ανάγκη να ζητήσουν φιλοξενία στον πυργό εκείνο.

Ο γέρο πυργοδεσπότης, αφού αρκετή ώρα παρατήρησε με προσοχή τους νεοφερμένους και ιδιαίτερα την νεαρή γυναίκα, είπε με φωνή άκρωτη:

— Κυρία και κύριε, έμαθα από την υπηρέτριά μου πως έπεσε μια βλάβη στο αυτοκίνητό σας. Όποιο κι αν είναι, καλώς ήρθατε.

Οι δύο νέοι ευχαρίστησαν τον πυργοδεσπότη και περιέφεραν τα βλέμματά τους παντού. Το βλέμμα της νέας καρφώθηκε πάνω σ' ένα τεράστιο πίνακα κρεμασμένο στον τοίχο, ακριβώς πίσω απ' το γέρο. Φαινόταν ότι παρίστανε μια γυναίκα αλλά το άσθενοκό φως δεν της επέτρεπε να διακρίνει το πρόσωπό της.

Ο γέρος που παρακολουθούσε τις κινήσεις των νέων είπε κάπως απότομα:

— Ασφαλώς θα σκέπτεσθε πως ένας γερο-σαρκάτης κάθεται μέσα σ' ένα έγκαταλειμμένο πυργό με άπειρο κτήνη, με μόνιμη συντροφιά τις αναμνήσεις και την ημιτέλεια του. Έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλός και σκεπτικός κι ύστερα συνέχισε:

— Κάποτε στον κήπο αυτό συνέβη ένα δράμα που έγινε η αφορμή όλης αυτής της εγκαταλείψεως. Τότε που να έτοιμαστέ το αυτοκίνητό σας θα σας αφηγηθώ το δραματικό αυτό περιστατικό. Ξέρω όλες του τις λεπτομέρειες γιατί βρέθηκα τυχαίως στον τόπο του δράματος και είδα όλη του την εξέλιξη.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Εκκλησις

Επιστολήν απέστειλα καλώς εσφραγισμένην, ευγενικήν, λακωνικήν και καλογεγραμμένην εις Τρούμαν τον Μισσούριον τοίς πάσιν άκουστόν ής διδώμι αντίγραφον πλήρες τε και πιστόν: «Αγαπητέ μοι Πρόεδρε, άφελκτως θα γνωρίζετε ότι τυγχάνω Δόν-Ζουάν εκ των ούκ άνευ όντως, τούθ' όπερ είνε γεγονός και μοι άναγνωρίζεται καθ' όσον εις τον Έρωτα μένιστος είμαι... πάντως! Νυχθημερόν και συνεχώς ποδ της έμης οίκιας άπειρον πλήθος γυναικών εκ πάσης ηλικίας από έμέ τον γόητα τον πρώτον εις τους πρώτους αίτούνσιν ακατάσχετα σεφλογερούς ερώτους. Κι' ως να μην ήσαν άκετα τα βάρα τα έντόπια εκείθεν του Όκεανού μοι έρχονται... σιρόπια, ήγουν εκ της Αμερικής σωρεία γυναι- (κάν) μοι πέμπουσιν έπιστολάς εις στυλ έ- (ρωατικόν). Παρακαλώ όθεν θερμώς ή κάλλιον αί- (τούμαι) και έκκλησιν ποιούμαι ν' άποσταλάσι πάραυτα δεκάδες θη- (λυκάν) εις πρώτην δόσιν φυσικά... τοίω Πα- (ρωατικόν). Ποιούμαι δε την έκκλησιν δια την τά- (ειν μόνον) τουτέστιν προς άποφυγήν δικαίων πα- (ραπόνων) καθ' όσον αν τα θέλει έμέ δεν κατα- (κτῆσασιν) ύπάρχει μένας κίνδυνος να... έπανα- (στατήσασιν)!

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

μέρες πρέπει να βρίσκωμαι στη νέα μου θέσι.

» Κυττάζοντας άλλου για να μη προδώση την συγκίνησή της ή νέα τον ρώτησε: — Ώστε θα φύγετε σύντομα;

» Έκείνος ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της και κυττάζοντάς την στα μάτια της είπε: —

» — Κι' έσείς θα με συνοδέψετε!... Δεν μπορώ να φύγω χωρίς εσάς.

» Η γυναίκα γύρισε και τον κύτταξε γλυκά κι ύστερα προχώρησαν χειροπιασμένοι.

» Την ίδια στιγμή οι ροδό-δάρφνες παραμέρισαν σ' ένα σημείο και φάνηκε ή σιλουέτα ενός άνδρος. Κρατούσε στο χέρι του ένα πιστόλι και σπαράξε πρώτα τον άντρα.

— Τον σκότωσε; ρώτησε με αγωνία ή νέα, αναπνώνοντας από τη θέσι ής.

— Όχι, άπάντησε ο γέρος. Προτού προλάβη να πυροβολήσει σωριάστηκε ή ίδια λιπόθυμος δίπλα στο πιστόλι του. Είχε πάρει παράλυση των άκρων. Το ζευγάρι δεν άντελήφθη τίποτε και προχώρησε άμεσημνο για το κίοςκι.

— Τι έγινε κατόπιν; ρώτησε περίεργος ο νέος.

— Οι γιατροί του είπαν πως ή παράλυση προέρχεται από υπερκόπωση. Κανείς δεν μάντεψε τα πραγματικά αίτια της παθολογίας του, ούτε ή γυναίκα του, ή οποία ύστερα από μερικές μέρες εγκατέλειψε το ανθρώπινο εκείνο κορμί κι έφυγε με το φίλο της για την Αμερική.

» Τι μπορούσε να κάνει ή άρρωστος; Άφσος λοιπόν τα πράγματα να πάρουν τον μοιραίο δρόμο τους.

— Ήταν μια άσπλαχνή! ψιθύρισε ή νέα.

Στά χείλη του γέρου φάνηκε ένα ειρωνικό χαμόγελο. Κάρφωσε το βλέμμα του πάνω στη νέα και με φωνή σκληρή την ρώτησε αν ήθελε να δει την άσπλαχνή.

Η νέα έκανε μια καταφατική κίνησι του κεφαλιού.

— Πλησιάζετε στον πίνακα που βρίσκεται πίσω μου. Είναι μια έλαιογραφία εκείνης σέ φυσικό μέγεθος!

Ο άντρας πήρε ένα κηροπήγιο και συνοδεύόμενος από την γυναίκα του πλησίασε την έλαιογραφία. Με την πρώτη ματιά που έβριζε ή νέα γυναίκα παρ' όλο που στήριχτηκε στον άντρα της και ψιθύρισε:

— Πάμε γρήγορα να φύγουμε απ' εδώ!... Δεν μπορώ! Μου φαίνεται πως πνιγομαι!...

Ξανάβαλαν το κηροπήγιο στη θέσι του και ταρταμένοι και οι δύο άποκαρέτησαν τον γέρο που χαμογελούσε ειρωνικά στη νέα κι έφυγαν.

Ο σωφέρ είχε έπισκευάσει εν τώ μεταξύ την βλάβη του αυτοκινήτου και ξεκίνησαν άμέσως.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντινκο ρεπορτάζ

Η Άθνα τώρα προς το τέλος της «κραιφών» απέκτησε και δεύτερο μουσικό θέατρο.

Ο Απόλλων ύστερα από τη λειτουργία του ως κινηματογράφου επί τέσσαρες μήνες, ξαναγίνε πάλι θέατρο και παίζει από χθες μία νέα πατριωτική ήθογραφία των κ. Άσπμακοπούλου - Σπυροπούλου - Παπαδόπουλου, με τον τίτλο: «Ιον Τάγμα Έθνοφρουράς».

Η υπόθεσις του έργου περιστρέφεται γύρω από την τελευταία έπιστράτευσι: Μαζί με όλους τους άλλους έπιστρατεύεται και ένας όλοκληρος θιάσος, που πρόκειται να δώση παραστάσεις, για την ψυχαγωγία του στρατού. Η πρωταγωνίστρια του θιάσου, (Ηρώ Χανιά) μετά την έπιστράτευσι του μηστήρος της (Μαυροπούλου), πρωταγωνιστού του θιάσου, συνδέεται με ένα πλουσιόπαιδο (Ιακωβίδη). Στο μέταπο όμως όταν ξαφνικά μία μέρα αντίκρυσ τραυματισμένο τον πρώην μηστήρα της, συνέρχεται και του ξαναχαρίζει την καρδιά της...

Μεταξύ άλλων που έπιστρατεύονται είνε και πολλοί... στραβοδύλα (Κυριακός, Μαυρέας, Αυλωνίτης), που ποιικίλλουν το έργο με κωϊκές σκηνές και λαϊκά τραγουδάκια, στα όποια λαμβάνει μέρος ή Καλή Καλό ως συμπρωταγωνιστής του θιάσου και ή Καίτη Βερώνη ως υπηρέτρια της πρωταγωνίστριας.

Στο «Ιον Τάγμα Έθνοφρουράς» εμφανίζεται επίσης έκτάκτως ή χορεύτρια Άλμπιναρέλ, σ' ένα έλληνικό χορό μαζί με τη Μανόν Παλέτ.

Αυτήν την έβδομάδα επίσης ή θιάσος Κούν, παρουσιάζει στο θέατρο Αλικής, το δραματικό έργο «Ματωμένος Γάμος» του Φρειδερίκου Λόρκα, στο όποιο εμφανίζονται στη σκηνή, περισσότερα από 20 πρόσωπα.

Ο «Ματωμένος Γάμος», που άνωστάθηκε με χαρακτηριστικά κουστούμα του κ. Τσαρουχή, έχει μουσική υπόκρουσι του κ. Χατζηδάκη.

Ύστερα από 4 μηνών περιόδεια στη Μυτιλήνη, Χίο και Κρήτη γύρισε προχθές στην Άθνα, ή μουσικός θιάσος Μαυρέα - Χανιά.

Έδωσε εν συνόλω 100 παραστάσεις και έπραγματοποίησε συνολικές εισπράξεις 130 εκατομμυρίων, παρουσίασε δε για πρώτη φορά την καινούργια όπερέττα «Μία νύχτα αγάπης» του ήθοποιού κ. Άντ. Νέγρη.

Ο ίδιος θιάσος έδωσε στα Χανιά και μία μεγάλη παράστασι για την Φανέλλα του Στρατιώτου, που απέδωσε 77 εκατομμύρια δραχμές.

Η Κούλα Νικολαΐδου, έφυγε στην Αίγυπτο, όπου έκλεισε συμβόλαιο με ένα κοσμικό κέντρο του Καΐρου, με το μεγαλύτερο μισθό που έχει δοθί ως σήμερα σέ Έλληνίδα τραγουδίστρια. (2 λίρες χρυσές την ημέρα).

Δύο έλληνικοί θιάσοι άναχωρούν το καλοκαίρι, για το εξωτερικό. Ο θιάσος πρόδας Μανωλίδου - Παππά, ο θιάσος συμβόλαιου με τον Αιγύπτιο έκλεισε συμβόλαιο κ. Άθανασόπουλο και θα παΐξη στο θέατρο Λούνα Παρκ της Αλεξανδρείας.

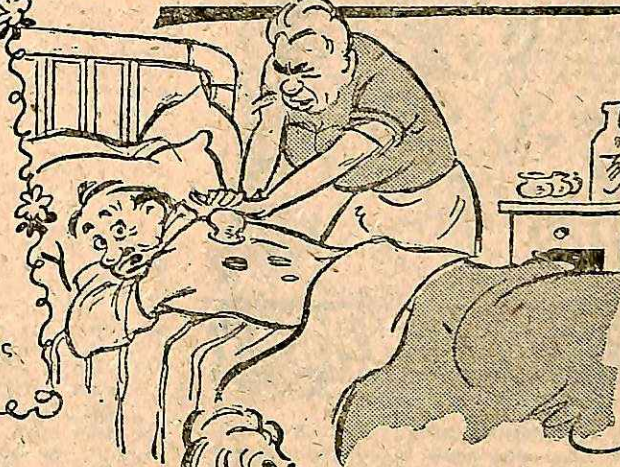
Με τον ίδιο θιάσο θα μεταβή επίσης στην Αίγυπτο και ή σκηνογράφος Μάριος Άγγελόπουλος.

Έξ άλλου θα μεταβή στην Κωνσταντινούπολη, όπου έκλεισε επίσης συμβόλαιο ή μουσικός θιάσος Μάνου Φιλίππιδη που αποτελείται από τις Μαρ Κρεββάτα, Μαρ. Νέζερ, Πόπη Άλβα, Νανά Γκάτση, Κώσταν Δούκαν, Γεώργ. Γαβριηλίδην, Π. Πλέσαν, Μιχ. Κωνσταντίνου και την ντιζέ Μπέσσα Μαρτέν.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

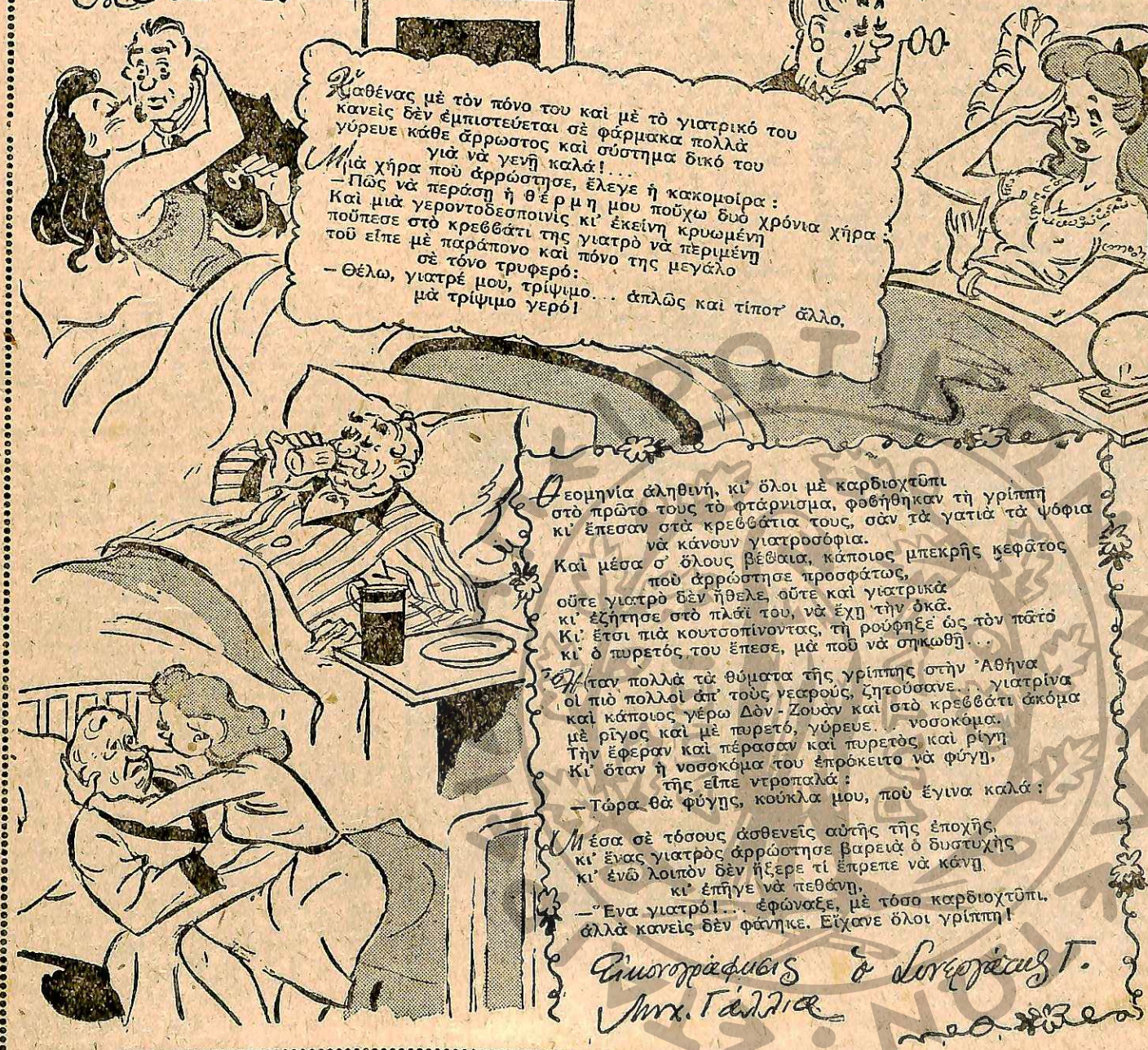
ΑΡΧ. ΟΙΚΥΣΤΕΝ

Φάρμακα ΓΙΑ ΤΗ ΓΡΙΠΠΗ

Ήρθε μία γρίπη ξαφνική και στην πρωτεύουσα άραξε και όλους μας έτάραξε... Μικροί, μεγάλοι πέσανε άμέσως στα κρεβάτια για να δουλέψουν κι' οι γιατροί που είχανε κεσάτια. Σέ άλλους ρίγος έφερε καθώς και πυρετό, σ' άλλους πονούν τα κόκκαλα, με πόνο δυνατό, άλλοι ζαλάδες είχανε και τέλος, με μία λέξι καλλίτερα ό άνθρωπος με γρίπη να μη μπλέξη... Πάντως και φίλοι και γνωστοί, όλοι κρεβάτωθήκανε από τή ρίγη του καθεΐς κι' από τον πυρετό του, πέντ' έξη μέρες έμειναν και όλοι γιατρευτήκανε καθένας με τον τρόπο του και με το φάρμακό του!...

Ο Άθηναίος ό παλῆος — κατά τή εϊθισμένα που τή μοντέρνα φάρμακα πάντα του φέρνουν φρίκη βεντούζες μόνο ήθελε... βεντούζες... ένα κι' ένα και γίνηκε περδίκι!... Μά ή μοντέρνα δεσποινίς που άρρώσθησε κι' εκείνη δεν ήθελε άλλο τίποτε, παρά... πενικιλίνη! — Πενικιλίνη, ναι μαμά... και τρέξε, μην άργήσης και αν σου πούν πως έλλειψις, υπάρχει γενική να πάς, καλέ μαμάκα μου, στον Γκρίσγουλντ να ζητήσης να φέρη άεροπορικώς απ' την Αμερική!...

Καθένας με τον πόνο του και με το γιατρικό του κανείς δεν έμπιστεύεται σέ φάρμακα πολλά γύρευε κάθε άρρωστος και σύστημα δικό του για να γενή καλά!... — Πώς να περάση ή θέρμη μου πούχω δυό χρόνια χήρα. Καί μια γεροντοδεσποινίς κι' εκείνη κρωμένη πούπεσε στο κρεβάτι της γιατρού να περιμένη του έίπε με παράπονο και πόνο της μεγάλο σέ τόνο τρυφερό: — Θέλω, γιατρέ μου, τρίψιμο... άπλως και τίποτ' άλλο, μά τρίψιμο γερό!

Θεομηνία αληθινή, κι' όλοι με καρδιοχτύπι στο πρώτο τους το φτάρνισμα, φοβήθηκαν τη γρίπη κι' έπεσαν στα κρεβάτια τους, σαν τή γατιά τή ψόφια να κάνουν γιατροσόφια. Και μέσα σ' όλους βέβαια, κάποιος μπεκρής κεφατός που άρρώσθησε προσφάτως, ούτε γιατρό δεν ήθελε, ούτε και γιατρικά κι' έζήτησε στο πλάι του, να έχη την όκα. Κι' έτσι πιά κουτσοπίνοντας, τη ρούφηξε ως τον πατό κι' ό πυρετός του έπεσε, μά που να σηκωθί... Ήταν πολλά τή θύματα της γρίπης στην Άθνα οι πιο πολλοί απ' τους νεαρούς, ζητούσανε... γιατρίνα και κάποιος γέρω Δόν-Ζουάν και στο κρεβάτι ακόμα με ρίγος και με πυρετό, γύρευε... νοσοκόμα. Την έφεραν και περάσαν και πυρετός και ρίγη. Κι' όταν ή νοσοκόμα του έπρόκειτο να φύγη, της έίπε ντροπαλά: — Τώρα θα φύγης, κούκλα μου, που έγινα καλά! Μέσα σέ τόσους άσθενείς αυτής της εποχής, κι' ένας γιατρός άρρώσθησε βαριά ή δυστυχής κι' ένώ λοιπόν δεν ήξερε τί έπρεπε να κάνει, κι' έπήγε να πεθάνη. — Ένα γιατρό!... έφώναξε, με τόσο καρδιοχτύπι, αλλά κανείς δεν φάνηκε. Είχανε όλοι γρίπη!

Εισαγογγράφεισ ή Διοργάνωσις Γ. Μιχ. Γάλλια

ΔΥΟ ΤΥΝΑΙΚΕΣ ΠΕΡΑΣΑΝ

Α. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Στο ίδιο αθηναϊκό νοσοκομείο υπηρετούν ως εσωτερικοί γιατροί η Μίνα Τρέκα παιδίατρος κι' ο 'Αργύρης Βότας, χειρουργός. Οι δυο νεαροί επιστήμονες είναι τρελά, ερωτευμένοι. Στην ένδοξη τους όμως, που τόσο την ποθούν, αντιπρό η μητέρα του Βότα που όνειρεύεται για το γυίο της μια αριστοκράτισσα και πλούσια νύφη, ενώ αντίθετος ο πατέρας της Μίνης ένας καλοκαρδός γέρο συνταξιούχος βλέπει με συμπάθεια το είδωλό τους. Στο νοσοκομείο νοσηλεύεται κι' ένα φτωχό παιδάκι για το οποίο η Μίνα κι' ο 'Αργύρης δείχνουν ξεχωριστό ενδιαφέρον. Ο Τάκης 'Αντωνίου. Μία μέρα εμφανίζονται στο νοσοκομείο δυο δεσποινίδες και μέσα και πολυβαμμένες, η Βάλια και κόρη Πάντογλου, μακρινές θείες του μικρού Τάκη, όπως λένε. Η Βάλια με την ανιδεία που την διακρίνει, άοχιζει να φλερτάρη τον 'Αργύρη. Η Μίνα το αντιλαμβάνεται και υποφέρει.

3ον

Η Μίνα σήκωσε το κεφάλι της και τον κούταξε σκεπτικά. — Λέει, πως είδε ένα καλό δειρο, και πως ο Τάκης θα γίνει καλά.

— Η δεσποινίς Πάντογλου, αποκρίθηκε η Μίνα με γελη σφιχτά, ασφαλώς το καλό όνειρο που είδε, το είδε για τον εαυτό της. Έπειδή δεν δείχνει τόσο ενδιαφέρον για τον Τάκη στα ύπνια της, που να την διακαλοχρή πως βλέπει όνειρα γι' αυτόν στον ύπνο της.

Η Βάλια γύρισε στον 'Αργύρη μ' ένα νοητικό χαμόγελο.

— Την άκουτε, γιατρέ; Είναι φοβερό η δεσποινίς Τρέκα! Σας βεβαίως πως δεν έχω συναίσθηση πια αίσθησης γυναικάς σ' όλη μου τη ζωή.

— Ασφαλώς! Ας συνασπαστήκατε άνθρωποι της δι' εσάς μόνον ιδιοσυγκρασίας ως τώρα, είπε η Μίνα.

— Όχι, αποκρίθηκε με παιδιατρική τάχα αφέλεια η άλλη. Έχω συνασπαστική ανδρώα τους διαφόρων ειδών. Άλλα σας διαβεβαιώ πως η δική σας η αίσθησις ουχί κάνει εντύπωση. Κι' είσατε, καθώς παρατηρώ, αίσθησις όχι μόνον προς τους άλλους, αλλά και προς τον εαυτό σας.

— Πρό πάντων προς τον εαυτό της, είπε ο 'Αργύρης γελώντας.

Η Μίνα δεν μίλησε. Κι' ένοιωσε μια άπεραντη ανακούφιση όταν άκουσε το κουδούνι να σημαίνει για να φύγουν οι επισκέπτες.

Η Μίνα ζηλεύει

Ήταν η Βραδύα που θάρκινε για τη ζωή του μικρού Τάκη 'Αντωνίου.

Η Μίνα έμεινε στο νοσοκομείο, και παρακάλεσε και τον 'Αργύρη να μείνει κοντά της.

— Αν το δώ να ξεμυχάει αυτό το παιδάκι στα χέρια μου, θα πονέσω πολύ, του είπε. Κι' ο 'Αργύρης έμεινε.

Στο διάδρομο, φάντασμα σωστό, ή φτω-

για μάνα του μικρού, ούτε μιλούσε, ούτε ρωτούσε. Περιέμενε. Ο Τάκης ανασταίε με δυσκολία, παραμιλούσε, πάλευε για τη ζωή, για το θάνατο...

— Μη κάνεις έτσι! είπε ο 'Αργύρης στη Μίνα. Έσύ, παιδί μου, θ' άρρωστήσεις για καλά. Δεν είναι πια σωστό.

— Θα ζήση 'Αργύρη!

Τον είχε ρωτήσει χίλιες φορές σ' α να μην ήταν γιατρός κι' αυτή, σαν να μην έδλεπε κι' αυτή έσπερα την κατάσταση.

— Μίνα, αύριο ή θα είναι, εκτός κινδύνου οριστικά, ή δε θα ζή. Απόψε θα λυθή το ζήτημά του. Αύριο το βράδυ όμως, όπως και νάρθουν τα πράματα, έσύ πρέπει να πας σπιτι σου να κοιμηθής καλά, γιατί έχεις γίνει άγνώριστη από την άγωνία και την άγρυπνια.

Κουτάχτηκε άσυναίσθητα σ' έναν καθρέφτη ή κοπέλλα και τρώμαξε με το τράβηγμα πούδρινε το πρόσωπό της.

— Άλήθεια, είπε, αδύνατα.

— Δεν πρέπει να είσαι υπερβολική, Μίνα.

Τον κούταξε παραξενεμένη ή κοπέλλα. 'Ανάμεσα στη στοργική έκφραση της φωνής του διέκρινε κάτι σαν ιουφή. Κι' ίσως να ήσαν ή πρώτη φορά που έβρισκε κάτι που δεν του άρεσε στή Μίνα, ο 'Αργύρης.

— Με βρίσκει, αλήθεια, υπερβολική; τον ρώτησε, κούτάχοντας τον στα μάτια.

— Έκανε αυτός μια ανυπόμονη κίνηση.

— Δεν ξέρω, Μίνα... 'Επί τέλους δουλεύαμα είναι αυτή, επάγγελμα. Δεν πρέπει να χάνουμε την ψυχραιμία μας. 'Εδώ συγγενείς είναι, στενοί συγγενείς μάλιστα, και δείχνονται γενναίοι.

Τα λόγια του, την πλήγωσαν, χωρίς να καταλαβαίνει την αίτια. Βοηθία στην καρδιά. Και πριν προστάση να συγκρατηθή, της έφευγε μία φράσις:

— Όχι μόνον γενναίοι. 'Αργύρη, αλλά και μερικοί συγγενείς έχουν το θάρρος να έρωτοτροπούν απάνω από το κεφάλι ενός παιδιού που πεθαίνει.

Το αίμα ανέθηκε στα μάγουλα του γιατρού. Τα μάτια του σκοτεινίσσαν.

— Τι θέλεις να πής, Μίνα;

Μετανοώσε μόλις ξεστόμισε, τα λόγια αυτά. Άλλα μία παράξενη υπερφάνεια την έκανε να συνεχίσει στον ίδιο προκλητικό τόνο:

— Δεν χρειάζεται εξήγηση για να καταλάβης τι θέλω να πώ.

Μία Βαρεία σιωπή έπεσε ανάμεσά τους, μετά αυτά τα λόγια. Ήταν ή πρώτη

ΠΩΣ ΤΟΝ ΞΕΦΟΡΩΘΗΚΕ

Πλησίαζε μεσημέρι. Ο γέρο-ζητιάνος Μεντέλ μπαίνει στο γραφείο του τραπέζιτη Λεβή, τον χαιρετάει, και στέκεται εμπρός του αμίλητος, με το κεφάλι σκυμμένο, περίλυπος.

— Τι συμβαίνει, μπάρμπα Μεντέλ; τον ρωτάει ο Λεβή.

— Ηρθε να μ' ελεήσετε, απαντά ο ζητιάνος. Έχω να φάω από χτές, κ. Λεβή. Λυπηρήτε με...

— Αδύνατον, απαντά ο Λεβή. Άρκετά χρήματα μου παίρνει καθημερινώς ο άδελφός μου.

Ο ζητιάνος γουρλώνει τα μάτια του κατάπληκτος και φωνάζει:

— Τι λέτε, κ. Λεβή; Ο άδελφός σας το λέει και το έχει μεγάλο παράπονο πως δεν του δίνετε πενήτα.

Ο Λεβή χτυπάει τη γραθιά του στο τραπέζι και βγάζει, με τη σειρά του τις φωνές:

— Α, έτσι λοιπόν, Μεντέλ!... Χάρη στην άναίδεια σου!...

— Τι συμβαίνει, κ. Λεβή;

— Έρχεσαι και μου ζητάς χρήματα; έσύ, ένας έξενος, τη στιγμή που αφήνω τον άδελφό μου χωρίς πενήτα;... Φύγε άμεσως. Δεν έχω να σου δώσω τίποτε... Ο ΦΑΚΟΣ

φορά που λογόφερναν, ή πρώτη φορά που το χαμόγελο έλειπε από τα χείλη τους καθώς μιλούσαν ο ένας στον άλλον.

Ο 'Αργύρης πήγε κοντά της. Της έπιασε το σάγονι με το χέρι του, την άνγκασε να τον κούταει.

— Τι έπαθες, Μίνα;

— Η φωνή του ήταν γλυκιά, χαϊδευτική, όπως πάντα.

— Ω, συχώρα με! του ψιθύρισε άναστατωμένη. Δεν ξέρω τί λέω.

— Δεν πειράζει, είπε αυτός σιγά. 'Ας μη μιλάμε γι' αυτό.

Σώπασαν πάλι. Μετά κάμψη ώρα, ή Μίνα, που μόλις είχε κατορθώσει να σω-ελθ, έπτε σιγά:

— Το κυριώτερο είναι να σώσουμε το παιδί.

Και πήγε πάλι κοντά στο άρρωστο μικρό. Την άλλη μέρα, ο Τάκης νίκησε το θάνατο. Ο όργανισμός του πάλεψε, και κατάφερε να νικήσει. Αυτή τη φορά, ή σωτηρία του ήταν σίγουρη.

Το μεσημέρι, την ώρα που έγονταν οι επισκέπτες, ένοιωσε ή Μίνα μια άδαστατη κούραση. Νάταν ή άγρυπνια όλης της νύχτας: 'Η κάποια άγωνία.

Παρακολουθούσε, κλειστά τον 'Αργύρη. Με διάφορα προσήματα, κατ'όρων να βρίσκεται πάντα κοντά του.

Την ώριμένη της ώρα, ήθε ή Βάλια. Στο θάλαμο βρισκόταν κι' ο 'Αργύρης.

Ούτε σκέφθηκε να ρωτήσει για το παιδί, ή δεσποινίς Πάντογλου. Περιέμενε την ερώτηση ή Μίνα. Της είχε στοιχίσει χρόνια της ζωής της αυτή ή νύχτα. Κι' όμως ή θεία, δεν σκέφθηκε ούτε να ρωτήσει!

Μόλις αντίκρυσε τον 'Αργύρη προχώρησε προς το μέρος του, μ' ένα πλατύ χαμόγελο, με τα δυο της χέρια απλωμένα, με ύφος γεμάτο ένθουσιασμό, λες κι' έδλεπε τον άρραβωνιστικό της.

— Τα νέα σας, γιατρέ! είπε μ' έκείνο το χαμόγελο που ήταν γεμάτο σκληρότητα και γλυκά μαζί.

Ο 'Αργύρης φάνηκε στενοχωρημένος. Της έσφιξε το χέρι, και γύρισε έπειτα στη Μίνα.

— Τα νέα θα σας τα πη καλύτερα ή δεσποινίς Τρέκα, είπε.

— Α, ναί, αλήθεια, πώς πάει ο Τάκης; ή άναγκαστη έπνιξε τόσο τη Μίνα, που πρώτη φορά στη ζωή της φέοθηκε βήναυσα.

Χωρίς ν' απαντήσει, γύρισε την πλάτη της στη Βάλια κι' ή πρώτη της κίνηση ήταν να φύγει από το θάλαμο. Δεν της βάσταξε όμως ή καρδιά να το κάνει αυτό, ν' άφηση το πεδίο ελεύθερο σ' αυτή τη γυναίκα, που στην ψυχή της, Γι' αυτό, πήγε σ' έμεσά άλλο άρρωστο παιδάκι, και το κάπνιστο.

Η Βάλια άοχιζε τη συνθησμενή της σα-χλοκούβεντα με τον 'Αργύρη.

Άσυγκίνητη έντελως για το φέριμο της Μίνας και για την παρουσία της, άοχιζε να τον ρωτά πώς πέρασε τη χθεσινή Βραδύα, που πήγε, τι έκανε, λες κι' ήταν κανένας στενός της συγγενής.

Αυτό δεν έκανε εντύπωση της Μίνας. 'Η κουβέντα αυτή ήταν σύμφωνη μ' όλη τη διαγωγή της Βάλιας. Έκείνο όμως που της έκανε εντύπωση ήταν ή ύπομονη του 'Αργύρη. Είναι αλήθεια πως φαινόταν στενοχωρημένος, στα κάρβουνα, ώστόσο άπαντούσε σ' όλες τις κουταμάρες και τις φλυαρίες της επιπόλαιας αυτής κοπέλλας.

Σ' μια στιγμή, ή Βάλια, με αφέλεια τάχα, άκούμπησε το χέρι της στο μπράτσο του γιατρού. Τα χρυσάφια της μάτια έλαμπαν καθώς τα στήλωσε προκλητικά στον 'Αργύρη.

— Αχ, γιατρέ! Τώρα που θα γίνει καλά ο Τάκης, δεν θα βλέπομαστε πιά! έπτε.

Η φωνή της ήταν προκλητική κι' αυτή σαν τη ματιά της. Τα χείλη της παχειά, βαμμένα όσο γίνονται πιο επιδεικτικά. Το πρόσωπό της, άσπρο από φυσικό του, φαίνονταν σαν άσβεστωμένο από το πανύ στομάχι των καλλυντικών.

Το πρόσωπό της ήταν ολοστρόγγυλο, σαν δόλογο φεγγάρι. Τα μάγουλά της ώστόσο ήταν λίγο πιο παχειά απ' ό,τι θα ήταν άπαρασιτη για την άρμονία του συνόλου. Ήταν όμως, άνηρά. Από τα μαλλιά της δεν έφευγε ούτε τοίχα. Μονάχα που στίς ρίζες ήταν σκούρα, και πρόδιδαν το βόψιμο.

Το στήθος της ήταν υπερβολικά πλούσιο, και φαινόταν ακόμα πιο εύτραφές, έ-

πειδή φορούσε πάντα έφασομαστά ρούχα. 'Η μ ση τη σχετική λεπτή. 'Η φούστα, πολύ κοντή, άφινε να φαίνεται μια παχειά γάμπα, που είχε όμως όμορφο σήμα. Το σύνολο της ήταν βαρύ και κομψό συγγενώς.

Καθώς την έδλεπε ν' άκουμπάει έτσι με νωχέλεια τάχα το χέρι της στο μπράτσο του 'Αργύρη ή Μίνα, σύγκρνε αυτή την ξένη κοπέλλα με τον εαυτό της.

Αυτή ήταν μέτρια σ' όλα. Ούτε πολύ παχειά, ούτε πολύ αδύνατη. Ένα σβέλο κορμάκι, άοκετά καλοφτιαγμένο, ένα μακροβόλο προσώπακι σοβαρό, που είχε για γούο την έκφραση μιας ανώτερης πνευματικότητας όταν μιλούσε σοβαρά, και μιας άδολης παρθενικής καλωσύνης όταν χαμογέλυσε και σγηνατιζόνταν δυο τσαγνί-νικα λακκάκια στα δυο της μάγουλα. Τα μάτια της ήταν καστανά, τουφερά. Άλλα συλλογιζόταν ή Μίνα, ποτέ δεν θα μπορούσαν να πάρουν αυτή τη νουσαφιά λάμψη που είχαν τα μάτια της Βάλιας, και που τάνανε να φαίνονται σ' αμία τίγριως ή λέαινας.

«Πόσο δεν ταιριάζει με τον 'Αργύρη!» συλλογιζόταν ή Μίνα.

Κι' αλήθεια ο γιατρός κοντά στη φαντα-στερή έκείνη κοπέλλα φαινόταν μια ζωντανή παραφρονα. Το πρόσωπό του έδινε στο-νασίο και έσωτερικότητα, ενώ της Βάλιας το σύνολο θυμίζει ένα ώοιο άγριο θηρίο.

Αποροφώνησε στίς σκέψεις αυτές ή Μίνα, δεν παρακολούθησε σ' όλες της τις λεπτομέρειες τη συτήτητα του 'Αργύρη με τη Βάλια. Μονάχα σ' μια στιγμή ένα γέλιο τραντανό, υπερβολικό, την έάναισε.

Η Βάλια νελούσε, τινάζοντας το πληθω-ρικό της στήθος και άκουμπώντας στον ώμο του 'Αργύρη. Λες και δεν μπορούσε να βασταχί το στά πόδια της.

— Χαχαγιά! Χαχαγιά! Γιατρέ μου! Με κάνετε να γελάσω, όσο δεν είναι γελάσει ποτέ στη ζωή μου!

Κι' ο 'Αργύρης, χαμογελώντας της άπο-κο θηκε:

— Δεν σφυίζουμε δα για το πνεύμα μου, δεσποινίς Πάντογλου. Μονάχα που έρεξε έχετε εύκολο το γέλιο, να, νι' αυτό σας φάνηκε τόσο άστείο αυτό που είπα.

— Όχι, γιατρέ ήταν καριτωμένο! έπτε αυτή, μ' ένθουσιασμό.

— Αν, τί κόλαξ που είσατε!

Μ' αυτά τα λόγια χροιστήκαν. Έδωσαν τα χέρια γελώντας, τάσσαν κι' ή Βάλια έφυγε κοινάμενη όπως πάντα. Κι' ο 'Αργύρης, έενώνοντας δλότελα προς βωσκό-ταν κι' ή Μίνα στο δωμάτιο, κούταξε από το παράθυρο για να την παρακολουθήσει που διένειχε τον ήπιο του νοσοκομείου.

Τότε ή Μίνα σπώθηκε. Ήταν γλυμή σαν πεβανένι. Με βήμα κλονιζόμενο προχώρησε προς την πόρτα. Στο κατώφλι την είδε ο 'Αργύρης, έρεξε κοντά της και την πρό-φτασε στο διάδρομο.

Πέασε το νύοι του στο μπράτσο της, αυτή το τράβηξε. Αυτός της το ξανάπιασε και την άνγκασε να προνοήσουν, έτσι μαζί, ως την σίθουσα των γιατρών. Έκει έκλεισε πίσω τους την πόρτα.

Η Μίνα πάλευε για να συγκρατησέ τα δάκρυά της. Αυτός της κάθισε σ' μια καρέκλα.

— Έλα, κουτή κοπέλλα! της έπτε με την παλιά τουφερή φωνή του. Έλα, ζηλιάσα! Γιατί είσαι έτοιμη να κλάψεις;

— 'Αργύρη!... τσαύλιζε ή κοπέλλα... Το έρεξε πως με κάνει να υποφέρω πολύ...

Δεν υπόδεσε να μιλήσει άλλο, γιατί τα χείλη της τοεμούλυσαν και δεν θάθελε να κλάψ.

— Δεν θέλω να υποφέρω ποτέ έξ αίτιας μου, Μίνα. Άκουσε γλυκεία μου. Δεν πρέπει να είσαι κουτή, σαν καμιά άνοήματη γυναικούλα. Το έρεξε πως έρενα αναπαύ.

— Το έρεσα 'Αργύρη!

— Το έρεξε. Άλλα, δεν το έρεξε, άκου: 'Απόψε Μίνα θα δώσω την όριστική μάχη με τη υπτέρα μου. Πληρω την άπό-φασί. Αύριο είμαι σίγουρος πως θα σου φερω το δαχτυλίδι, των έπίσημων άραβώ-ων μας.

Όταν της μιλούσε για την ένωση τους ήταν σαν να της τραγουδούσαν σειοήνες τα πιο πλάνα τραγούδια τους.

Η λύπη της έσβησε, όπως σβύνουν τα έλαφάρα συννεφάκια της οίγλης μόλις φανή δλόςσοτος ο ήλιος. Του χαμογέλασε μέσα απ' τα δάκρυά της.

— Ναί. 'Αργύρη, κάνε ό,τι μπορείς ψι-θύρισε θεομιά. Δεν βαστώ άλλο. Θέλω να γίνουμε άντράγγιο. Δεν θα το βαστάω να υπή άλλη γυναικά ανάμεσά μας.

— Μα είσαι κουτή! της ψιθύρισε γλυκά. Κι' αν δεν είμαστε άντράγγιο αυτό σημαίνει πως θα υπή άλλη γυναικά ανάμεσά μας;

— Όχι, 'Αργύρη! Άλλά, είναι δύσκολο για μια κοπέλλα άσυνείδητη σαν τη Βάλια Πάντογλου να σου σιχτή έτσι, όταν ξέρει πως είσαι άντρας μου.

Κούνησε ο 'Αργύρης το κεφάλι.

— Σ' αυτό δεν είμαι τόσο σ' ύχορος, έπτε γελώντας. Κοπέλλες σαν τη Βάλια Πάντο-γλου, φατάζονται πως ίσα-ίσα, το θεω-ρούν τιμή τους να άπαζώνουν ένα άντρα παν-τρεμένο. 'Ας είναι. Αυτά είναι πλάσματα της φαντασίας σου. Κοιμήσου άπόψε ήσυχα.

Έσύ, γλυκεία μου. Κι' αύριο, κάτι μου λέει πως θα λυθί πια αυτό το ζήτημα.

Η τελειωτική μάχη

Δεν έκλεισαν μάτι έκείνη τη νύχτα μανά και γυιός. Ο 'Αργύρης είχε πάει άποφασι-σμένος να πολεμήσει φαντικά για το δικό του.

Ήταν παρόξενος τύπος ο 'Αργύρης Βό-τας. Τέρας όργανικότατος καμιά φορά, υπορούσε έαφνικά να γίνει ο μεγαλετερος τευτέλης του κόσμου. Πιστός γυνώια στην άγάπη του για τη Μίνα, τώρα, έαφνικά έ-νοιαζε μέσα του μια άκατανίκητη έλξη προς τη Βάλια Πάντογλου.

Την περιφρονούσε αυτή την ξεσίπωτη ά-συνείδητη, επιτηδευμένη κοπέλλα.

Μέσα του τη στόλιζε με γίλια δυο έπί-θετα. Έλεγε, πως ή Βάλια υπεράστα στη Μίνα, είναι, ό,τι ένα νεύτικο διαμάντι υπο-ρά σ' ένα αληθινό υπνογινάντι.

Κι' όμως όταν την έδλεπε, δεν μπορούσε ν' άντισταθί στον πειρασμό να γελάσει α-ζί της, να φλερτάρη. 'Αν την εύρισκε μόνη σ' ένα δωμάτιο, το ήξερε πως θα τη φιλούσε άμέσως πως θα τη γάδινε τολμηρά, πώς..

Και σγηναίνονταν τον εαυτό του γι' αυτά τα αίσθηματα.

Γι' αυτό είχε πάει, την άπόφασί να βάλλη το ανυπέροβλο ανάμεσα στον εαυτό του και στη Βάλια. Να παντρευτή με τη Μίνα. Βεβαία πίστευε σ' αυτά πουλεγε στη Μίνα, πως ο γάμος δε θ' άποτελούσε έμ-πόδιο για τα κατακτητικά σνέδια της Βάλιας. Άλλά θ' άποτελούσε έμπόδιο γι' αυτόν.

Έτσι, τούλάνιστον έπίτις. Έπειτα ή-ταν και κάτι άλλο, το κυριώτερο. Ποθούσε τη Μίνα. Όταν θα γινόταν γυναικά του αληθινή ο πόθος του γι' αυτή την κομω-σμένη κούκλα, τη Βάλια, σίγουρα θάσβυνε. Το έμπόδιο που τούσωνε ή υπτέρα του στην ολοκλήρωσι της άγάπης του με τη Μίνα ήταν άσομμή όλων των άλλων.

Τα καταλάβαινε καλά αυτά ο νεαρός για-

τός, γι' αυτό γύρισε σπίτι άποφασισμέ-νος να έπιμεινη έκείνη τη νύχτα.

Η συτήησι άοχιζε όπως πάντα, και πήρε γονήγορα το δόμο της δεσποτικής σκηνής.

— Μητέρα, φώναξε σ' μια στιγμή με πά-θος ο 'Αργύρης, να δεν το καταλαβαίνεις λοιπόν πως με καταστρέφεις μ' αυτή σου την έπιμονή; Δεν καταλαβαίνεις στο κάτω-κάτω, πως είμαι νέος, πως έγω πόθους κι' ένώ;...

Γέλασε ή μάνα του σκληρά.

— Άκου κουβέντα από έπιστήμονα, από γιατρό! Μα ποιος σ' έμποδίζει στους πό-θους σου, παιδί μου; Ένώ, από την άλλη φoρά, δεν σουδωσα τη συμβουλή να μη δι-στάσεις;...

— Μάνα! Αυτό δεν θέλω να το ξανα-πής. Η Μίνα δεν είναι κοπέλλα που θα δε-γνί να γίνει φιλενάδα μου.

— Τόσο το χειρότερο γι' αυτήν. Θα πη πως είναι πολύ συμφεροντολόγα και πως δε σ' αγαπάει αληθινά.

— Έσύ τ' άς λές αυτά, ή μάνα μου.

— Έγώ ναί. 'Αν σ' αγαπάη δεν θα το συλλογισθί και θα γίνει δική σου. Έδώ δε-σιποτούλες πέφτουν στην άγκαλιά τωι δικών τους, όταν αναπαύε δυι αυτή.

— Η Μίνα είναι καλύτερη από Βασιλο-πούλα, είναι καλύτερη από...

— Ε, δεν γάθκουν οι κοπέλλες στον κό-σμο. 'Αγάπη τη Μίνα, πλατωνικά άσού σ' άρέσει, και ένε και μια φιλενάτισσα κι' έσύ, σαν νέος που είσαι.

Όποιος άλλος και να του τάλεγε αυτά τα λόγια, ίσως να θυμωνε ο 'Αργύρης ίσως όμως να τάπαινε και άπλά. Στο στόμα της υπτέρας του όμως του σάφηναν σατανικά. Σηκώθηκε. Τα μάτια του άστραφταν το πρόσωπό του είχε μια έκφραση έξαλλη.

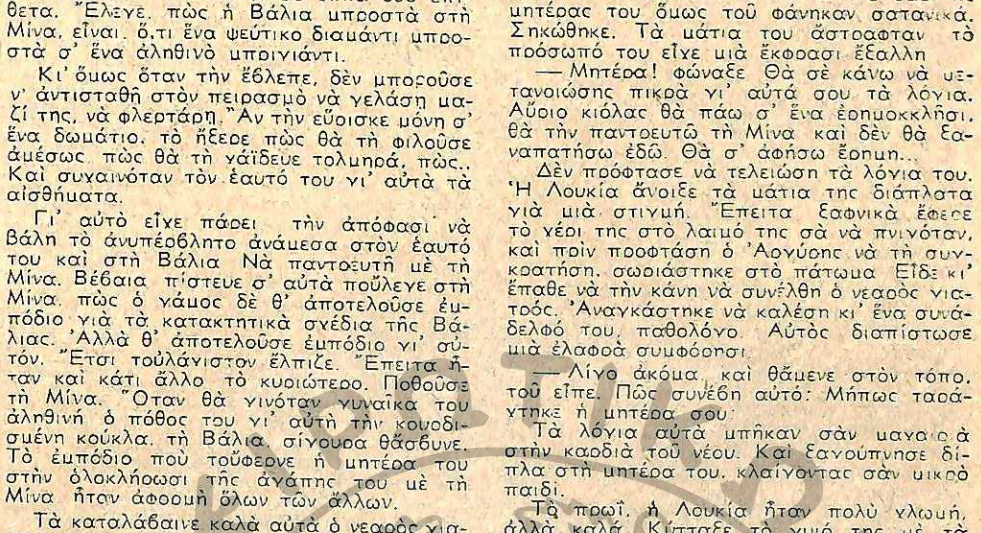
— Μητέρα! φώναξε. Θα σ' κάνω να με-τανοιώσης πικρά γι' αυτά σου τα λόγια. Αύριο κιόλας θα πάω σ' ένα έρπουσκλησί, θα την παντρευτώ τη Μίνα και δεν θα ξα-ναπατήσω έδώ. Θα σ' άφσω έρπον...

Δεν πρόφτασε να τελειώση τα λόγια του. Η Λουκία άνοιξε τα μάτια της διάπλστα για μια στιγμή. Έπειτα έαφνικά έρεξε το χέρι της στο λαμό της σ' α να πινύόταν, και πριν προστάση ο 'Αργύρης να τη συν-κρατήση, σωιάστηκε στο πάτωμα. Είδε κι' έπαθε να την κάνη να συνέλθη ο νεαρός νια-τός. Άναγκάστηκε να καλέση κι' ένα συνά-δελο φίλο, παθολόγο. Αυτός διαπίστωσε μια έλαφρά συμφόρηση.

— Λίνο ακόμα, και θάμινε στον τόπο, του έπτε. Πώς συνέβη αυτό; Μήπως τσαά-γτηκε ή υπτέρα σου;

Τα λόγια αυτά υπήκαν σαν μαγισιά σ' την καρδιά του νέου. Και έναυτύησε δι-πλά στη υπτέρα του, κλαίοντας σαν μικρό παιδί.

Το πρωί, ή Λουκία ήταν πολύ γλυμή, αλλά καλά. Κούταξε το γυίο της με τα

— Άσχημα το νέα... Η στήλη της λίμνης του Μαραθώνος ανεβαίνει!...

(Σκίτσος Σ Πολενάκη)

μαύρα βαθούλα της μάτιας, και τον ρώτησε σιγά.

— Λοιπόν τι θα γίνει, 'Αργύρη; Πήρες την απόφαση; Θα υπογράψεις τη θανατική μου καταδίκη σήμερα;

— Ο νέος της έπιασε τα νείρια, μαλακά. — Οχι, μάνα. Συνώρα με... Δεν θα διαστώ. Μά σε ικετεύω...

— Ήθελε να της μιλήσει ανθρώπινα, με καλωσύνη. Αυτή όμως γούλωσε πάλι τα μάτια της φάνηκε πάλι έτοιμη να πέση ξερό. — Ποτέ! τσίριξε, ποτέ! Τ' ακούς; Διαλέξε ή το θάνατό μου ή αυτή την κοπέλλα.

Τι μπορώ να κάνω :

Τα λόγια του 'Αργύρη τ' άκουγε η Μίνα με το κεφάλι σκυφτό, και μέσα της έσδυσε σιγά-σιγά ή έλπιδα. Ή φωνή του νέου ή-ταν βραχνή.

— Τι μπορώ να κάνω πιά, Μίνα; Βλέπεις πρόκειται για τη ζωή της υπέρας μου. Σου όρκίζομαι πως θα τ' αποφασίζα να παντρευτούμε σήμερα κι' όλες. 'Αλλά, μετά το χρεσινό... δεν μπορώ να σκοτώσω τη γυναίκα που μ' έφερε στον κόσμο.

— Ήταν σωστά αυτά τα λόγια. 'Αν της τάλεγε πριν λίγες μέρες ο 'Αργύρης, η Μίνα θα περφε στην άγκαλιά του, και θα τον παρηγορούσε αυτή, και θα τον ικέτευε να κάνει υπομονή.

Σήμερα όμως ανάμεσα από την απελπισία που δειννε το πρόσωπό του και τα λόγια του, άκουγε κάτι ή κοπέλλα, που της πάγανε την καρδιά. Κάτι σαν εγκαρτέρηση, σαν να είχε μέσα του την απόφαση ο 'Αργύρης πως έτσι είναι τα πράγματα.

— Ήταν ή ιδέα της ή στ' αλήθεια δεν καταλάβαινε το σπαράγγό του, έννοιζε τις άλλες φορές όταν της έλεγε πως ή υπέρα του είναι ανέλδοτη;

Τώρα της φαινόταν πως μέσα του είχε συνθηκολογήσει μ' αυτή την άπειση, πως την είχε ίσως κιάλας θυσιάσει...

— Ή σκέψη αυτή της έφερε σαν τρέλλα.

— 'Αργύρη, του είπε, προσπαθώντας απεινωμένα να μη το έξη ή φωνή της. Θα σου προτείνω κάτι: Μήπως... μήπως θα έλες να διακόψουμε τις σχέσεις μας για λίγον καιρό... Για όσον καιρό νομίζεις, για να ήσυχάσει ή υπέρα σου...

— Ήταν τελλά αυτά τα λόγια. Λόγια που δεν είχαν βγή από την καρδιά της, λόγια που μονάχα κάποια τελλά της υπαγόρευε.

Αυτές την κύτταξε κοκκαλωμένος.

— Τι είναι αυτά που λες, Μίνα;

— Μά... δεν θέλω να νίνω αίτια να παθάν ή υπέρα σου.

— Πού θα έρη;

— Πώς... Υπάρχουν πάντα οί καλοθελητές. 'Αν διακόψαμε πραγματικά τις σχέσεις μας, αν μέναμε καλοί φίλοι, καλοί σνέ-δελφοί, τίποτε πάρα πάνω όμως για λίγον καιρό...

Το πρόσωπο του παλληκαριού άλλαξε γί-λια νόματα. Χίλια συναισθήματα καθρε-φίστηκαν στην εύκινητη φυσιογνωμία του.

— Οχι, είπε στο τέλος βραχνά. Αυτό δεν μπορεί να γίνει.

— Μά, 'Αργύρη, αφού δέ μ' αγαπάς πιά...

Σα λυγμός βγήκαν αυτά τα λόγια απ' το στόμα της κοπέλλας.

Σταμάτησε, τρομαγμένη που τ' άκουσε ή ίδια. Περίμενε πως θα την άρπαζε στην άγκαλιά του, πως θα της έκλεινε το στόμα με τα φίλια του.

Ο 'Αργύρης όμως σούφρωσε τα φούδια του, την κύτταξε κούα.

— Έτσι; Αυτό θέλεις να μου πής, Μίνα;

— Ή φωνή του γινόταν όλο και πιο α-σπρη.

— Μίνα... Καταλαβαίνω που θέλεις να φτάσεις. Θέλεις να διακόψουμε τις σχέσεις μας. Έσύ το θέλεις. Όσο βλέπεις έμπο-δια στο γάμο μας, δεν σ' άρέσει να έξο-κολουθούμε τις σχέσεις μας. Ίσως νάνης δικιο. Βέβαια, κοπέλλα ή ήκη καθώς είσαι εκτίθεσαι με το σύνδεσμο μας...

— Οχι, 'Αργύρη, στο όρκίζομαι, τον έ-κοψε.

Μά δέ υπόρεσε να πη τίποτε άλλο, έ-πειδή ένας κόμπος της έκοψε τη φωνή.

— Επωφελήθηκε ο 'Αργύρης και της είπε με φωνή ήσυχη τάχα, αλλά γεμάτη νύδρο:

— Δεν σε παροτρύνω, Μίνα. Δεν οτίς έ-σύ. Έσύ έκανες ό,τι υπόρεσες, μ' αγα-πήσες με την καρδιά σου... Είμαι πολύ δυστυχισμένος, πιστεύω με... 'Αλλά, σε κα-ταλαβαίνω.

Τον κύτταξε με μάτια βουρκωμένα, νοιώ-θοντας το έδαφος να σεννη κάτω από τα πόδια της.

— Άκουσε, της είπε, σά να πήρε μια ό-ριστική απόφαση. Αυτό που σκέφθηκε είναι το πιο σωστό. Προέπει να διακόψουμε για λίγον καιρό τις σχέσεις μας. Το έρεεις πως σ' αγαπά, πως θα γίνης γυναίκα μου και πιστεύω στην άγάπη σου. 'Αλλά, αφού πα-ρουσιάζεται το ανυπόβλητο αυτό έμπόδιο για το γάμο μας, δεν είναι σωστό να υπο-φέρεται. Μή κλάεις, Μίνα. 'Ας πη ο κόσμος ό,τι θέλει. Σου όρκίζομαι πως μόνος σκο-πός της ζωής μου, θα είναι να σε παντρευ-τώ. 'Αλλά, στην κατάσταση που βρίσκειται τώρα ή υπέρα μου, για πολλόν καιρό δεν θα τολμήσω να της ενασθίζω αυτό το ζή-τημα.

Τον άκουγε, και νόμιζε πως ή φωνή του έφτανε στ' αυτιά της από μακριά. Όλα βούιζαν γύρω της, μέσα της, οί έννοιες έ-χαναν τη σημασία τους. Στο τέλος, άκουσε τη φωνή της, να ληη άχρωμα:

— Καλά, 'Αργύρη, κάνε όπως νομίζεις.

Μια φωνή σαν να ήην ήταν δική της, ά-δύνατη, ξεθωριασμένη. Μια φωνή που κο-ρούιδε την καρδιά της. Γιατί ή καρδιά της έσταζε αίμα, ενώ ή φωνή φαινόταν ήρεμη και αδιάφορη.

Και χωρ'στηκαν μ' αυτά τα λόγια.

Το μαρτύριο μιας άγνης καρδιάς

Ο 'Αργύρης απόδευε από τότε να πα-τήση στο τιμήμα των παιδιών. Μονάχα αν παρουσιαζόταν καμιά έπείγουσα ανάγκη χειρουργικής επέμβασως και ήταν άπαραί-τητο να συνεργαστούν ή παιδίατρος με το χειρουργό. Τότε μιλούσαν μεταξύ τους υπη-ρεσιακά, τυπικά ο 'Αργύρης κι' η Μίνα, μπροστά στους άλλους γιατρούς. Ήταν κι' οί δυο τους χλωμοί, κι' απόφευγαν να κυ-ταχτούνε στα μάτια.

Στο νοσοκομείο, δεν άργησαν να διαδώ-σουν πως ο 'Αργύρης βότας κι' η Μίνα Τρέκα διέλυσαν τους άρσάβωνες των.

Ήταν ένα νέο έντυπωσιακό, γιατί όλος ο κόσμος ήξερε πως ή άγάπη τους ήταν βα-θεία, και είχε βαστάξει τόσα γούνα.

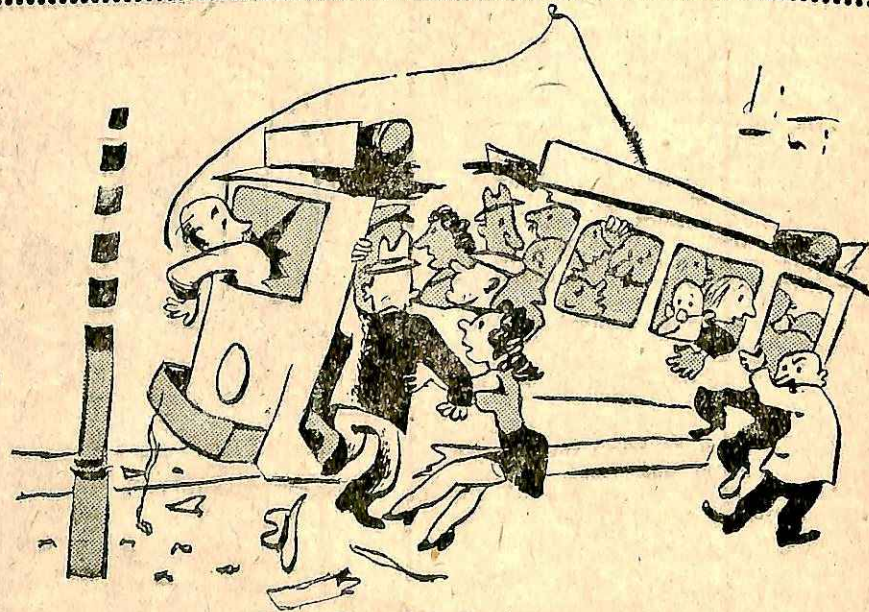
Για μια στιγμή μερικές νεαρές γιατρίνες, και νοσοκόμες ακόμα, έννοιωσαν κάποιες κου-φές έλπίδες τους, σβυσμένες τόσον καιρό, ν' αναπτερωθούν. Γιατί ο 'Αργύρης ήταν ο κροφός κομπό πολλών κοριτσιών εκεί μέσα.

Γρήγορα όμως έσδυσαν κι' αυτές οί και-νούργιες τους έλπίδες, πριν καλά-καλά ζωντανέωνουν. Γιατί πριν χωνέψουν το νέο πως διαλύθηκαν οί άρσάβωνες, άλλο νέο ήθε να τις τασάει.

— Τα υάβατε; είπε ή στρουμπουλή και τσαχνίνα νοσοκόμα Έση κάποιο πρωί. Ο Βότας έμπλεξε με τη Συμυριά.

— Ποιά Συμυριά; τη ρώτησαν οί άλλες κοπέλλες μ' ένα στόμα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

— Προχωρήτε στο διάδρομο!...

(Σκίτσο Ν. Δημητριάδη)

— Καλέ δεν την έρετε; Έκείνη τη Συμυ-ριά πουρνεταί κάθε μέρα στο νοσοκομείο για να ιδη τάχα κάποιο άρσάστο παιδάκι. Δεν την έρετε;

— Εκείνη με τα δευξενασμένα μαλλιά;

— Εκείνη που είναι σαν κούκλα Βαλ-μμένη από τη Βιτοίνα;

— Εκείνη, υαλίστα. Τη λένε Βάλια Πάν-τογλου.

— Σώπα! Καί που το έρεεις;

— Τους είδαν χθες μαζί στο σινεμά Προσχές στο Βασιλικό κήπο... άγκαζέι.

— Σούτ!...

— Ευταίνε στο θάλαμο εκείνη την ώρα ο 'Αργύρης, κι' όλες οί γλωσσίστρες σταμά-τησαν.

Το κατάλαβε αυτός, κι' έροίξε γύρω του μια κανυπόπητη ματιά.

— Ή Έση όμως έσωσε την περίστασι, λέ-γοντάς του γρήγορα:

— Ο μικρός Τάκης 'Αντωνίου, θα βγη σήμερα από το νοσοκομείο.

— Έτσι είχαν αποφασίσει, πως θα φευγε πιά από το νοσοκομείο το παιδί. Ήταν καλό πια.

— Ναί, είπε ζωορά ο γιατρός. Να τον έ-τοιμάσετε. Θάοη... θα οθούνε να τον πά-ρουν.

— Ή υπέρα του;

— Οχι, ή θεία του. Τέλος πάντων, έ-ποιός κι' αν έλθη... θα βγη... προσέθεσε νευ-ρικά ο γιατρός.

Κατά το μεσημέρι πήγε ή Βάλια Πάν-τογλου να πάρη τον ανηψιό της. Πήγε με σύ-τοκίνητο, με όλη την έπισημότητα, και ζή-τησε όπωσδήποτε να δη τον κύριο Βότα.

— Γιατρέ μου, του είπε με το έγκάδοιο, προκλητικό της ύφος δεν έχω λόγια να σας ευχαριστήσω. Επί τη ευκαιρία, θα σας πα-ρακαλέσω να έρθετε αύριο βράδυ στο σπίτι μας, να πάρουμε μια μαστίνα.

— Ευχαριστώ, έκανε ο 'Αργύρης, και κύτταξε γύρω του σαν στενοχωρημένος.

— Ή Βάλια χαμογέλασε, και έξακολού-θησε:

— Θα παρακαλέσω ναοθούνε, και οί δυο δεσποινίδες που συνετέλεσαν τόσο στην ανάορωσι του μικρού.

Και γύρισε με το νοητευτικό της χαμό-γελο προς δυο άδελφές, που στέκονταν πα-ράμερα.

— Θα με υποχρεώσετε ιδιαίτερος, για-τόε, αν δώσετε άδεια σ' αυτές τις δυο κο-πέλλες, προσέθεσε.

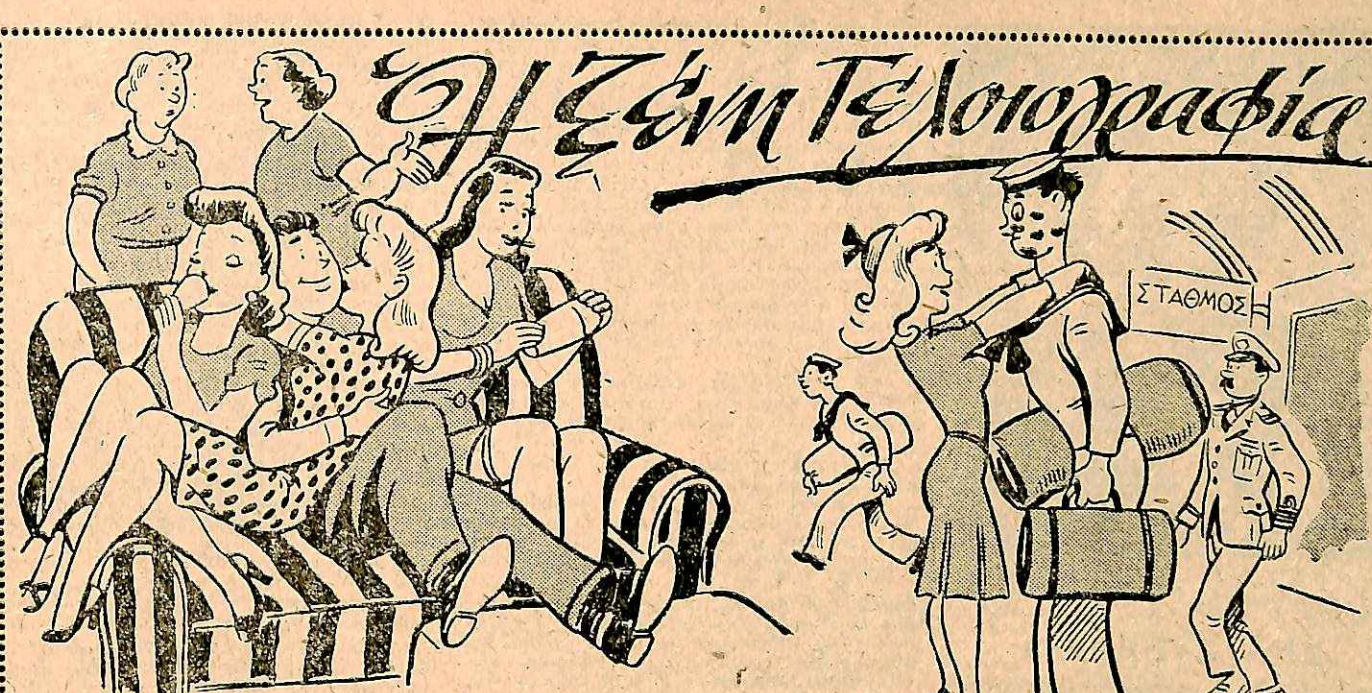
Ο Βότας δεν ήξερε τι να πη. Τα κορί-τσια κολακευμένα χαμογελούσαν, φαίνονταν να έπιθυμούνε πολύ να δεχτούνε την πρόσ-κλησι.

Κι' ο 'Αργύρης, άποκρίθηκε:

— Δεν μπορώ να σας άονηθώ. Ευχαρι-στούμε πολύ. Θα προσπαθήσουμε ναοθούμε.

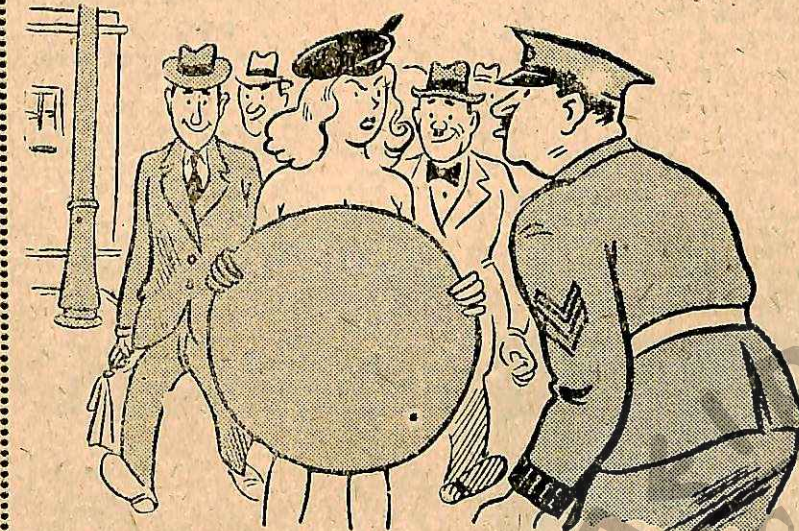
— Μά θέλω το λόγο σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

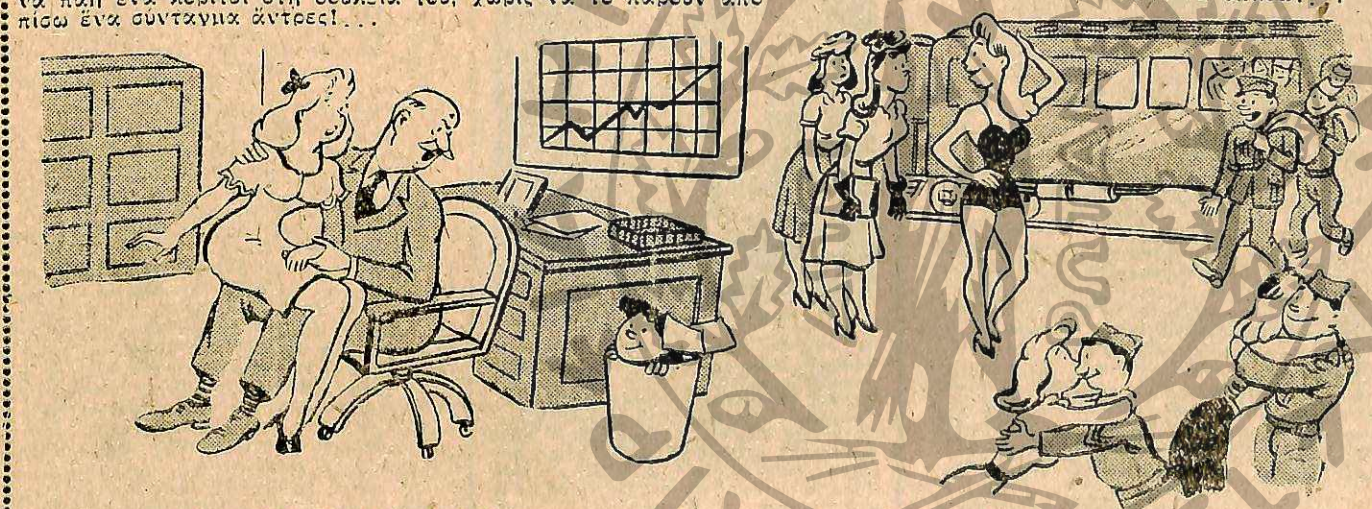
— Ή μητέρα: Καλλιτέρα, κυρία 'Αγγαίτα, να μας φέρνι ή Λαχης εδώ τις φίλες του, παρὰ να νυρίξη έξω και ν' άνησυχούμε!...

ΛΑΘΟΣ!... — Ω! Με συγχωρείτε!... Νομίζα ότι είδατε ή άδελφός μου!...

— Τι κατάντασις είναι αυτή, κ. πόλιςμαν; Δεν μπορεί να πάη ένα κορίτσι στη δουλειά του, χωρίς να το πάρουν από πίσω ένα συνταγμα άντρες!...

— Γιατί, μαρέ, νυρέμισες τη μάντρα; — Δεν είχε άλλες πέτρες να σπάσω!

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ — Βρέ διάβλε, δεν σου έδωσα άδεια το πρωί;...

— Για να με νυωρίξη ή δικός σου, του έγραψε ότι θα είμαι ντυμένη, έπως ήμουν άκριβώς στη φωτογραφία που του έστειλα!...

Ένας από τους ακινδύνους και συμπαθείς παλαιούς έπαίτας των 'Αθηνών: Βασιλόπουλος Δ. (σοφός) και «κατηχητής».

ΕΝΑ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΖΗΤΙΑΝΩΝ ΣΤΑΣ 'ΑΘΗΝΑΣ

Δημοσιογραφικές ανακοινώσεις του
συμμετέχοντος κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

«Από τις 'Αθήνας ξεφανώθηκαν τα τελευταία χρόνια διάφοροι τύποι ζητιάνων, οι οποίοι είχαν... μεγάλη και ενδιαφέρουσα ιστορία. Μερικοί είχαν και πλούτη αιχμηρά! Το 1929 πέθανε μια ζητιάνισσα, η Παναγιώτα Χολιτισούρη, στο δωμάτιο της οποίας ανακαλύφθηκαν 350.000 δραχμές, 60 χρυσές λίρες, 400 δηλώσεις του ποσοφικού δανείου, βραχιόλια, δακτυλίδια και δυο μεταγέτες της 'Εθνικής Τραπέζης. Η Παναγιώτα ήταν μια ευτραφής και ευφροσύνη γυνή, η οποία ασκούσε με... επιστημονικές μεθόδους το επάγγελμα της ζητιάνισσας. 'Ηξερε να ψυχολογή τον πελάτη της και να τους προσφωνεί αναλόγως. Διότι είχε και οπιορικές ικανότητες και πιστικότητα εξαιρετική. Ζητιάνοι πλούσιοι — μερικοί μάλιστα και μεγαλοδικοκλήται — υπήρξαν αρκετοί στα παλιά χρόνια. Κοντά σ' αυτούς όμως κυκλοφορούσε και μια δολοκλήπη στρατιά δυστυνημένων προσωνυμικά, ανθρώπων, αληθινών κοινωνικών έρειπών, που δεν είχαν άλλη επιδίωξη παρά πώς να εξοικονομήσουν το ψωμί της ημέρας. 'Ας μη νομισθώ όμως ότι όλες αυτές ο κόσμος ήταν ανωμόνους. Κάθε άλλο. Είχε τους ακοινούς του, τους επιτελείς του και τους... νομικούς συμβούλους του. Είχε και το σωματείο του. Και άκριτως τις έντυπώσεις μου από μια συνεδρίαση του άπιδανου αυτού σωματείου θ' αφηνήθη στο σημειώ μου σημειώμα.

Ήταν ένα ανοιχτικό απόγευμα του 1929. Ένας φίλος αστυνομικός με ειδοποίησε για τη ενδιαφέρουσα συνεδρίαση και μου συνέστησε να μην την χάσω.

Θ' ακούσεις, μου είπε, αγνοούσεις, συζητήσεις και κείμενα ψηφισμάτων. Και θα διαπιστώσεις ότι μεταξύ των ζητιάνων της 'Αθήνας υπάρχουν άνθρωποι που δεν αποκλείεται να ζητήσουν αύριο θέσι στο Κοινοβούλιο! Τη οπιορική τους δεινότητα θα την έζησαν πολλοί πατέρες του 'Εθνους...

Βρέθηκα σε λίγο στην είσοδο ενός υπογείου στην οδό Κάνιγγος. Σ' όλη σχεδόν την περιοχή φουρούσαν αστυφύλακες, διότι υπήρχε η πληροφορία ότι οι συνέδριοι, μετά την έγκρισή του ψηφισματος, έπρόκειτο να δοκιμάσουν θορυβώδη διαδήλωση και να επιχειρήσουν να παρουσιάσουν εν σώματι στον τότε πρωθυπουργό Βενιζέλο, για να αξιώσουν την κατοχύρωση των δικαιωμάτων τους!

Ποιές ήταν όμως οι διεκδικήσεις τους; Πρώτον η κατάργηση της 'Ελευθέριας 'Εταιρίας, της οποίας η ίδρυση απέβλεπε στον εξοβελισμό της έπαιτίας και τη συγκέντρωση των ζητιάνων σε διάφορα άστυα. 'Επί του φλέγοντος θέματος γνώριζε ήδη και ηγετικήν στέλεχος του Σωματείου, τη στιγμή που μπήκα μετά φόβου Θεού στην

αίθουσα. Ήταν ένας τύπος δημοκόπου, ευταφάτος και καλοσχεδιασμένος.

— Όπως έμεινε δεν ενόχουμε το Κράτος. Επένει με Βροντάδη φωνή πως το δια νεο-ρονομίων και κραυγών επιδοκιμάζον ακροατήριον. Έτσι έχουμε την... αξιοσημείωτη να μη μας ενόχλη κι' ένας το Κράτος. Δεν έχουμε αντίορση να καταργηθώ ή έπαιτεια, αυτό όμως δεν μπορεί να πραγματοποιηθώ παρά αν γίνουν δεκτά τα αίτηματά μας!

Ο άγνωστος ήταν, όπως έμαθα λίγο αργότερα, ο αντιπρόεδρος του Σωματείου των Ζητιάνων. Και ίδου τι ζητούσε από το Κράτος: να δώσει εφάπαξ αποζημίωση 20.000 δραχμών σε κάθε ζητιάνο που θα εγκατέλειπε το επάγγελμα και θα απέστρατευτο. Και συνταξιν 2.000 δραχμών μηνιαίας!

— Και λίγα είναι! φώναξαν οι συνέδριοι. — Γιατί είναι λίγα; ούτως έναν του οποίου η βαρεία φωνή ξεχώριζε από τις άλλες.

Με κύτταξε προσεκτικά από πάνω ως κάτω και μου είπε:

— Να σας εξηγήσω, κύριε... αστυνόμε. Ένας μας βοηθάει η κοινωνία. Όποιος θέλει δίνει, όποιος δεν θέλει δεν δίνει. Τι... έπαιδαίνει το Κράτος στις υποθέσεις μας!

— Μά... ξέρετε κύριε... τολήσα να παραπονήσω... προκει να λείψω αυτή η αστυνομία. Οι δρόμοι γεμίζουν ζητιάνους. Δεν προφταίνει να καθήσει κανείς σ' ένα κέντρον κι' αμέσως ξεπετιούνται είκοσι άνθρωποι και του ζήτουν έλεημοσύνη. Πού θα πάει αυτή η δουλειά! Με συγχωρείτε αλλά...

— Τι να σας συγχωρήσω, κύριε αστυνόμε; Πέστε στο Βενιζέλο να μας δώσει σύνταξη και να δητε πως θα τακτοποιηθούν όλα μια χαρά... Μήπως ζητούμε τίποτα; Δυο ψωροχιλιάρδες το μήνα.

Δεν είχε και πολύ άδικο όσον αφορά τις... ψωροχιλιάρδες. Διότι συνελήφθη μετά μερικές ημέρες για μια μικροκλοπή και απέδειχθη ότι ήταν ιδιοκτήτης τριώρου κατοικίας στο Κουτσικόρι. Από την έρευνα που έγινε τότε, επί τη ευκαιρία, ανακαλύφθη ότι και ένα άλλο ηγετικό στέλεχος του Σωματείου, ο Γεν. Γραμματέας, διέθετε κτήματα στας Καλάμας κι' ένα σπίτι πίσω από τους Αυτελοκήτους! Στο σπίτι αυτό η αστυνομία ανακάλυψε και 10 παιδιά, ηλικίας από 7 έως 11 ετών, τα οποία ο κ. Γραμματέας νοίκιαζε επί άδρα αμοιβή σε τυφλούς συναδέλφους του.

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στη συνεδρίαση.

Η ΑΒΑ ΓΚΑΡΝΤΝΕΡ ΩΣ 'ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Η γνωστή ηθοποιός του κινηματογράφου Αβι Γκαρντνερ έπρόκειτο να ορκισθεί στο Χόλλυγουντ για ένα άγαλμα 'Αφροδίτης, απαραίτητο στο 'γύρισμα' του τελευταίου της φιλμ. Μολονότι δε το άγαλμα αυτό είχε φτιαχτεί από γύψο κι' όχι από μάρμαρο, ασφαλισθηκε άμεσως 200.000 δολάρια γιατί αν συμβεί τίποτε και καταστραφεί, το 'γύρισμα' της ταινίας θα καθυστερήσει τρεις εβδομάδες. Και για τους Αμερικανούς ο χρόνος είναι χρυσός...

Ο κ. Πρόεδρος έχει έτοιμο το ψηφισμα— συνταγματικό προφανώς από τον νομικό Σύμβουλο του Σωματείου— και το διαβάζει «'Επειδή κτλ, κτλ...» αξιοσημείωτα με έφαρμοσθον τα αποφασισθέντα μέτρα κατά των αποκλήρων της κοινωνίας, εν περιπτώσει δε έφαρμογής των θεσπισθόντων συντάξεων ως συμβαίνει και με άλλες τάς άλλας βιοπαλαιούσας τάξεις!

— Συμφωνοί! φώναζον τα πλήθη.

Οι συνέδριοι αφού ενέκριναν το ψηφισμα, ετοιμάσθηκαν να δογανώσουν και τη διαδήλωση με τα λάβαρα επί κεφαλής. 'Ετσι η δλη υπόθεσις έμεινε στο υπάγειο της οδού Κάνιγγος, όπου εν συνεχεία ηκολούθησε τοι-κούδερτο τσιμπούσι, αφού προηγουμένως απέσπασαν άκοκτοι από τους συνέδρους οι όποιοι έκριναν σκόπιμον να έπιστοέψουν στην... έργασία τους. 'Ανοιχθηκαν, τότε, δένματα και μπρόνι παρετάθησαν κράτα, ψωμιά, γλυκύσματα και φρούτα (δωρεές όλα φιλοφρόνων), προσκυοίσθησαν δυο ντα-μυζάνες κοσμή και χόρισε το δεύτερον μέ-ρος της συνεδρίασης. Ο Πρόεδρος—ένας από τους σημαίνοντες μεγαλοεπιχειρημα-τίες της ζητιανίας συλλογής και αυτός αργότερα—έδινε το συγγαγγήριον των ύ-ποτακτικών του, καταβρογχίζων εν τώ με-ταξύ τους όσοτικούς μελέδες.

—Θέλει δεν θέλει, έπαυελάβαινε, το Κράτος θα μας δώσει σύνταξη. Δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά.

Και σύνταξιν μὲν δεν έδωσε το Κράτος εις τον κ. Πρόεδρον. Του έδωσε όμως στε-γνήν εις τας ψυχλάς. Δεν έξω τι άπέμινε έκτοτε ο ίδιος και το άπίθανο Σωματείο του...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

ΤΑ ΧΛΕΙΔΙΣ ΤΩΝ 'ΤΕΧΝΗΤΩΝ ΠΑΡΑΔΕΙ-ΣΩΝ

Στον πόλεμο, υπήρχε άπόλυτος ανάγκη ναρκωτικών σε μεγάλη ποσότητα, για την ανακούφιση των πόνων των πληγωμένων. Οι ηγικοί λοιπόν βοήκαν μεθόδους συνθετικής παραγωγής των. 'Εφ' όσον όμως τώρα μπορούν να παραχθούν τεχνητά τα τό-σο επικίνδυνα ναρκωτικά, γίνεται άσυνκο-πτος δυσκολώτερος ο διεθνής έλεγχος των. Ένας ίκανός και άσυνείδητος χημικός νο-μισμοποιώντας πρώτες ύλες που παλουνται ελεύθερα, μπορεί να φτιάσει κοφτά σημα-ντικές ποσότητες ναρκωτικών. Ένα τέτοιο μικρό εργοστάσιο άρκει για να πλημυρί-ση τον κόσμο με τα όλθέρια αυτά δηλη-τήρια. Καταλαβαίνει δε καθένας τις φοβε-ρές συνέπειες του άνεξέλεγκτου έμπορίου των ναρκωτικών.

Μία απ' τις ευρωπαϊκές χώρες όπου τα ναρκωτικά παρουσιάζουν τη μικρότερη διά-φορα, είναι η Μεγάλη Βρετανία. Σύμφωνα με μια τελευταία έπίσημη άνοφαση πο-δών Ο.Η.Ε., υπάρχουν στη χώρα αυτή υ-πο 369 τοξικομανείς, που παίρνουν το ναρ-κωτικό τους από νόμιμη πηγή, με ιατρική συνταγή (γιατί το έπιβάλλει η κατάστα-σι τους). 'Απ' αυτούς οι 225 είναι γυναί-κες. Μεταξύ των 144 άνδρων συγκαταλέ-γονται 76 γιατροί κι' ένας όδοντοίατρός. Το μεγαλύτερο ποσοστό (γυναίκων και άνδρων) είναι ηλικίας 30-40 ετών.

Σε άλλα κράτη όμως τα πράγματα είναι άσυνκοπτος νερότερο. Στις 'Ηνωμένες Πολιτείες π. γ. υπολογίσθηκε τελευταίως ότι, σε κάθε γίλιος 'Αμερικανούς πολίτες ύ-πάγει ένας τοξικομανής, παρ' όλο το ά-μεικτικό κυνήγι εναντίον του λαθρεμπορίου των ναρκωτικών.

Κυριώτερη πηγή των ναρκωτικών για τις 'Ηνωμ. Πολιτείες είναι το Μεξικό. Η Μεξ-ικανική Κυβέρνησις έχει απαγορεύσει πρό πολλού την καλλιέργεια του όπιοφρου υ-ψώνος. Μία έπιθεώρησις όμως που έγινε με άεροπλάνο, την περασμένη άνοιξη, σ' αυτή τη χώρα, άποκάλυψε ότι το άπνηρομένο αυτό καλλινογείται φανερά σε 4.500 χη-μικά κι' ότι έχουν κατασκευασθώ 20-30 'εδιάδρομοι προσγειώσεων' για τα άερο-πλάνα των λαθρεμπόρων, που πα'νουν ά-πό κει το έμπορεύμα τους και το μεταφέ-ρουν κατ' ευθείαν στις 'Ηνωμ. Πολιτείες. Χρειάζεται άκούραστος πόλεμος και δι-εθνής συνεργασία, για να σταματήσει η τουλάνιστον η περιουσιή του έλάχιστο-τα φοβερό πάθος της τοξικομανίας.

Ρίτα Χάινγουορθ

Κινηματογραφικά νέα

Από το Χόλλυγουντ

Η Ρίτα Χάινγουορθ είχε το εύτυχημα να φιληθώ δοκιμαστικά μέσα σε μια μόνον εβδομάδα 435 φορές από περισσότερους των εκατό γνωστών και άγνω-στων ηθοποιών, που διεκδικούν ένα ρόλο μεταξύ των έπτ' έ-ραστών της ταινίας «Οι έρωτες της Κάμεν» που πρόκειται να γυρίση η διάσημη Βεντέττα. Και οι δοκιμές συνεχίζονται ά-κομψ...

Πρέπει να σημειωθεί ότι στην ταινία αυτή, η Ρίτα Χάινγου-ορθ θα είναι η ίδια παραγωγός, σκηνοθέτης και πρωταγωνι-στρία. Το σενάριο άκολουθεί πιστά το άθάνατο έργο του Προσπερ Μεριέ. Η μουσική του έργου θα γραφεί, όμως από τον 'Αμερικανό μουσικό 'Ιρ-βινγκ Μπέρλιν. Γιατί η έπιχει-ρηματίας Βεντέττα βρίσκει πως η μουσική του Μπριζ είναι ά-παραχαιμένη. Το μάς των παρσομαχών, έδήλωσε τελευ-ταία, είναι πολύ γνωστό και δεν ενδιαφέρει πια κανένα».

Οι άντρες προτιμούν τις ξανθές. 'Αλλ' οι γυναίκες, άν κοίταμε από τη γνώμη της Μάρλεν Νήπτιν, που θεωρείται ως ο αντιπροσωπευτικότερος τύπος της σύγχρονης γυναίκας, προτιμούν τους άσπρουάλλους ή τουλάχιστον εκείνους που έ-χουν μερικές άσπρες τούχες στα μαλλιά τους. Σε μια συνέντευ-ξι που η διάσημη Βεντέττα έ-δωσε τελευταία σ' έναν 'Αμε-ρικανό δημοσιογράφο, έδήλωσε ότι οι άντρες που την ένοητε-σαν πεισισσότερο ήσαν με τη σειρά οι έξής:

1. Ο Γερμανός μυθιστοριο-γράφος 'Ερριχ Μαρία Ρεμάρκ.
2. Ο 'Αλέξανδρ Κίρκ, πρώην πρεσβευτής των 'Ηνωμένων Πολιτειών στην 'Ιταλία, που ά-σκολείται σήμερα με τη κτηνο-τροσία στο Καλσάντο.
3. Ο συνθέτης 'Ιγκορ Στραβίνσκυ.
4. Ο 'Αμερικανός μυθιστοριογρ-άφος 'Ερνέστ 'Εμινγουάιη, συγ-γραφέας του Βιβλίου «Για ποιόν χτυπούν οι κομπάνες».
5. Ο 'Ιταλός σκηνοθέτης Ρομπερτό Ροσσελίνι.
6. Ο ζωγράφος Πι-κασσώ.
7. Ο συγγραφέας αστυ-νομικών μυθιστορημάτων 'Χολ-Στάνλεϋ Γκάρντνερ.
8. Ο καλ-λιτέχνος Σαλβατόρ Ντάλι.
9. Ο Νοέλ Κάουμαν, για από τις δάδες του σύγχρονου Βρετανι-νι...

κού θεάτρου και 10. Ο διάση-μος 'Ιταλός διευθυντής όρχη-στρας 'Αρτούρο Τσκακίνι.

Πρέπει να σημειωθεί ότι όλοι αυτοί έχουν περάσει από καιρό τα σαράντα. 'Εκείνο που έκαμε σ' όλους έμπύρωσι ήταν ότι η Μάρλεν δεν έμνημόνευσε το Γάλλο ηθοποιό του κινηματογράφου Ζάν Γκαμπέν, με τον όποιον, σύμφωνα με το κινηματογραφι-κό κοιτισμοπολιό, είχε ένα του-φερό ειδύλλιο κατά την περσι-νή διαμονή της στη Γαλλία.

— Σύμφωνα με τους 'Αμερι-κανούς στατιστικούς η ηθοποιός που «ψυσιόθηκε» πεισισσότερο από κάθε άλλην κατά τις πο-σολές διαφόρων έργων είναι η Τζόαν Μπέιτ. Η διάσημη Βεν-τέττα δεν είναι καθόλου περήσα-νη γι' αυτό το ρεκόρ...

— Η Βασίλισσα Λάαζ η για την ακρίβεια η δεσποινίς Ντυ-πόν ξαναγύρισε στην Εύρώπη, αναβιώνοντας τον 'Ορσον Ού-έλλες, που φαίνεται ότι την έ-νει ξεναώσει...

Η δεσποινίς Ντυπόν ήταν μια μικρή Παρισινή, που ένας άναπακοιτής του άμερικανικού περιοδικού 'Λάιφ' παρουσίασε μια μέρα στους αναγνώστες του σαν τον τύπο της Γαλλίδας, που εργάζεται σκληρά για τη ζωή της. Το ρεπορτάζ συνα-δέυετο και από πολλές φωτο-γραφίες. Οι 'Αμερικανοί σκη-νοθέτες ένθουσιασθηκαν από αυτές τις φωτογραφίες, και προσκάλεσαν άμέσως την δε-σποινίδα Ντυπόν στο Χόλλυ-γουντ. 'Εκεί, την βάπτισαν Βα-σάρα Λάαζ και την παρουσία-σαν σε μια ταινία που είχε με-γάλη έπιτυχη. Λίγον καιρό α-ργότερα ο 'Ορσον Ούέλλες έν-διαφέρθηκε για τη νεαρή ηθο-ποιό και την πήρε υπό την προ-στασία του. Φαίνεται όμως, ότι αυτή η προστασία ήταν ύπερ-βολικά τρυφερά και έπροκάλεσε βίαιες σκηνές μεταξύ του ηθο-ποιού και της Ρίτας Χάινγου-ορθ, της σύζυγου του. Σύμφωνα με το κοιτισμοπολιό του Χόλ-λυγουντ το ειδύλλιο του 'Ορσον Ούέλλες-Βασάρας Λάαζ ήταν η αίτια που έκαμε τη Ρίτα Χάινγουορθ να εγκαταλείψει το σύζυγό της 'Αλλ' ο Ούέλλες άρχισε με τον καιρό να παρα-μελή τη Βασάρα και μια μέρα έφυγε ξαφνικά για την Εύρώπη. Η μικρή Γαλλίδα ηθοποιός έ-φτασε τώρα στο Παρίσι, άπα-φασισμένη να ξανακερίσει, με κάθε θυσία την καρδιά του δι-αστύμου ηθοποιού και να τερή και πάλι κάτω από την τουφε-κή προστασία του.

— Ο Τάυρον Πάουερ πρό-κειται να γυρίση στην 'Ιταλία μια ταινία με τον τίτλο «Ο βα-σιλεύς των αλεπούδων» που έ-πιτυγεται στην αλή των Βορ-γιών. Ψιθυρίζεται ότι ο νόος της όθνης δέθηκε αυτό το ρό-λο για να υποδέξη να συναν-τήση μια 'Ιταλίδα ηθοποιό, τη Βαλεντίνα Κορτέζε, με την ό-ποιαν είχε συνδεθώ κατά τη τε-λευταία ταξείδι του στην Ευρώ-πη. Όσο για το ειδύλλιο του με την Λάνα Τάρνερ, φαίνεται πως άνήκει όριστικά στο παρελ-θόν.

— Ο Μπινγκ Κρόσμπυ ό-νομάσθηκε έπίτιμος δήμαρχος της 'Εκο Νεβάδα. Με την ευ-καιρία αυτή έδωσε στην πόλη ένα ποσό 5.000 δολλαρίων για την κατασκευή μιας πόντας. Κατόπιν, φέρεσε μια ένοσηκή φόρα, πήρε μια σκούπα στο χέρι και σάωσε επί τέσσερες ώρες τους δρόμους.

Η κυρία με το σκυλί

— Κυρία Χ., έπιτρέψτε μου να σας γνωρίσω το ζωγράφο κ. Ν. Θάχετε άκούσει γι' αυτόν...

— Όχι μόνο είχε άκούσει, αλλά είχε και δυο έκθεσεις του. Και είχε θαυμάσει την τέ-χνη του το συνδυασμό των χρωμάτων του, την έκφραση, την πρωτοτυπία του. 'Ω! και ήξερε από τέχνη και η κυρία Χ. Μεγάλη της χαρά που έκα-νε και την προσωπική του γνω-ριμία. Και είχε και μια έπιθυ-μία: Να της φτιάξη το πορ-τραίτο.

— Όποτε θέλετε κυρία μου. Έχει μια τέτοια λάμψη η μορ-φή σας που πιστεύω ότι θα μ' εμπνεύσει να παρουσιάσω το καλύτερό μου κομμάτι.

Στο ατελιέ του, ή στο σπίτι; Η κυρία Ν. θα προτιμούσε στο σπίτι της. Το σαλόνι της είχε γεμάτο φως. Και τρεις μέρες αργότερα ο ζωγράφος έστει-νε το καβάλτο και το μουσμά σ' αυτό το φωτεινό σαλόνι. Νά η κυρία Χ. 'Ομορφη όσο ποτέ, ή ένα εξάισιο ροζ φόρεμα. Τα μάτια της είναι φωτεινά σαν ά-νοιχτά ουράνια.

Το απαραίτητο χειροφίλημα, σαν έκτιμηση στην όμορφη της. Ο ζωγράφος την τοποθε-τεί σε μια πολυθρόνα κοντά στο άνοιχτο παράθυρο με τις κρέμ. κουρτίνες. Ύπνευμίζει την προχέσεινη του ύπνευσι: Θα φτιάξη το καλύτερο πορ-τραίτο του. Έπειτα ηγοιεί κοντά στο καβάλτο και παίρ-νει το καρόβουνο.

— Λοιπόν, κυρία μου, άρχι-ζουμε.

— Μια στιγμή, λέει η κυρία Χ. και φωνάζει: «Μπόμπυ».

Και μπαίνει με πηδούς ο Μπόμπυ. Ο Μπόμπυ είναι ο ά-γαπημένος της σκύλος. Ένα μεγάλο δανέζικο σκυλί με μαύρες σκούριες βούλες στο άσπρο του δέρμα. Κάνει τις χορές του στην κυρία, πηδάει άπάνω της της γλύφει τα χέ-ρια.

— Κάτσε φρόνιμα Μπόμπυ! Ο Μπόμπυ κάθεται φρόνιμα. (Που είναι ο κ. Χ. να μάθω ή-πακοή).

— Θα με ζωγραφίστε μαζί

ΘΥΛΑΚΑΣ ΝΑ ΣΟΥ ΠΕΤΥΧΗ! — Αυτή τη φορά δεν θα μου ξανακλέψουν κανένα θηρίο. Έβαλα σκυλιά!...

λει να δώση έκφραση σ' αυτό το έξυπνο κι ευγενικό ζώο κι ακολουθεί με τα προσιωπημένα μάτια του όσο δεν ασχολήθηκε με τα μάτια της κυρίας. Αυτά έγιναν τόσο γρήγορα και τόσο εύκολα... Ο Μπόμπυ έκει απαιτητικός από την τέχνη. Όπως κυττάζει μ' επιμονή και κατάνυξη το ζωγάφο, όπως παρακολουθεί με περιέργεια το χέρι του με το πινέλλο, είναι σαν να μιλά και να δίνει αυστηρές προτάσεις στον καλλιτέχνη: «Προσεχει! Θέλω να βλέπεις όλη την τέχνη σου!»

Και ο ζωγράφος υποκύπτει... Λίγες ημέρες ακόμα και το πορτραίτο είναι έτοιμο.

— Τελειώσαμε, κυρία!

Γεμάτη χαρά κι' ενδιαφέρον η κυρία σηκώνεται να ιδεί το πορτραίτο. Τα μάτια της λυμπούν από χαρά. Ένα χαμόγελο έκφραζει όλη της την επιδοκίμηση.

— Ναι, είναι πολύ ωραίο. Σας ευχαριστώ! Και ο Μπόμπυ! Νομίζεις πως θα σου μιλήσει. Κύτταξε Μπόμπυ.

Κυττάζει κι' ο Μπόμπυ. Θαρρείς πως εξετάζει όλες τις λεπτομέρειες. Και φαίνεται να μένει ικανοποιημένος, γιατί κουνάει χαρούμενα την ουρά του. Σε ποιά θέσι πρέπει να κρεμασθή το πορτραίτο; Νά, έκει απάνω από το τζακιό είναι η θέσι που λέει ο ζωγράφος. Τα χειμωνιάτικα βράδια καθώς οι φλόγες του τζακιού θα σκορπίζουν το μυστικόπαθο φως τους στο δωμάτιο το πορτραίτο θα παίρνει μιάν αλλόκοτη έκφραση, θα είναι σαν μία απίθανη γεμάτη μυστήριο κυρία, που έρχεται από κάποιον άλλον κόσμο... Ναι, λέει, αλλά έχει μία παράκλησι: Σε λίγες μέρες θ' ανοίξει τη νέα του έκθεση. Θα παρακαλέσει την κυρία Χ. να του δώση το πορτραίτο για να το βάλει ανάμεσα σ' άλλα του έργα. Πιστεύει πως είναι το καλύτερό του: «Η Κυρία με το σκυλί».

Βάχη την πιο ξεχωριστή θέσι σ' αυτή την έκθεση. Μα και βέβαια έχει αυτή την άδεια. Με μεγάλη της ευχαρίστησι, Έξ' αλλού αυτό την κολακεύει. Ο ζωγράφος ευχαριστεί. Θάρρη να το πάρη την Παρασκευή. Στις λίγες μέρες που μένουν θα έχουν την ευκαιρία να το χαρούν οι γνωστοί της κυρίας Χ. Το χαίρονται και το θαυμάζουν όλοι.

— Περιήμιο! Άλλά ο Μπόμπυ!... Θαύμα ο Μπόμπυ!....

Τα εγκαίνια της έκθέσεως. Ο ζωγράφος, στην πόρτα υποδέχεται τους συνωδελφούς του, τους κριτικούς, τους φίλους της τέχνης. Είναι ένα κομμάκι γεγονός. Περιγράφει όλοι μπροστά από τοπεία από ναύρη — μόρτ, από θαλασσογραφίες. Στέκονται λίγο κυττάζουν, συζητούν λένε τις κρίσεις τους και προσπερνούν. Άλλά όταν φτάσουν μπροστά στο πορτραίτο της «Κυρίας με το σκυλί», μένουν έκστατοι και πολλήν ώρα. Αυτό το πορτραίτο τους επιβάλλει, το θαυμάζουν:

— Το σκυλί!... Μα είναι αριστούργημα!

— Ναι... Το σκυλί! Τι έκφρασι!

— Τι ζωντάνια... Σου δίνει την έντυπωσι πως έχει κάτι ανθρώπινο.

— Το σκυλί! Έξοχο!...

Προσεγγίζουν το πορτραίτο για να ιδούν από κοντά το σκυλί. Πηγαίνουν πιο πίσω για να ιδούν από μακριά το σκυλί. Το πρόσωπο της κυρίας σθώνει, χάνεται εκπνείζεται μπροστά στο σκυλί. Και η κυρία Χ. που κάθεται σ' ένα φωτειν. Λίγο πιο πέρα, ακούει τις συζητήσεις, τους θαυμασμούς, τους ενθουσιασμούς για το σκυλί. Σηκώνεται γεμάτη θυμό και αγανάκτησι και φεύγει.

Την άλλη μέρα μιλούν οι

κριτικοί στις εφημερίδες για την έκθεση. Καλό το ένα έργο, καλό το άλλο, αλλά η «Κυρία με το σκυλί» είναι ένα αληθινό αριστούργημα. Σ' αυτό συμφωνούν όλοι. Του αποδίδουν ιδιότητες που δεν τις φαντάσθηκε ο ζωγράφος όταν το ζωγράφιζε. Του βρίσκουν έκφρασι, αλήθεια, τέχνη. Μόνο νι' αυτό το σκυλί μπορεί κανείς να πη τον κ. Ν. μεγάλου ζωγάφο. Αυτό το σκυλί θα μπορούσε να τιμηθεί οποιαδήποτε πινακοθήκη. Είναι κρίμα να χαθή μέσα στο σαλόνι ενός απίσιου, ένα τέτοιο έργο τέχνης. Και κάποιος κριτικός ο πιο ορθόδοξος, ανατρέπει τον τίτλο: «Οχι «Η Κυρία με το σκυλί» λέει. Το σωστό είναι: «Το Σκυλί με την κυρία».

Κόσμος πολλές τρέχει στην έκθεση, για να ιδεί αυτό το περίφημο σκυλί. Μερικοί ρίχνουν μία ματιά και στην κυρία.

Είναι το τρίτο βράδυ, ύστερ' από τα εγκαίνια. Οι τελευταίοι επισκέπτες, ο ζωγράφος έχουν φύγει. Στο χώλλ τελειώνεται το σκούπισμα η καθαριότητα, με την επίθεψι του θυρωρού. Μιά καλοντυμένη κυρία με το πρόσωπο σκεπασμένο με μισό βέλο, ανεβαίνει. — Θα ήθελα να ιδώ την έκθεση, λέει στο θυρωρό.

— Δυστυχώς κυρία μου ήρθατε αργά. Έκλεισε για σήμερα. — Και όμως πρέπει να την δω άπόψε. Άντιο το πρωί πρόκειται να φύγω.

Ένα χαρτονόμιο πνίγει τις τελευταίες αντιρρήσεις του θυρωρού και η πόρτα ανοίγει. — Περάστε.

Ο θυρωρός ανάβει τα φώτα και αφήνει την κυρία μόνη. Και η κυρία πηγαίνει κατ' ευθείαν στο ταμπλό: «Η Κυρία με το σκυλί». Στέκεται λίγο και το κυττάζει. Άνόμεσα από τις τρυπίτσες του βέλου εκτοξεύονται αστραπές από ένα άγριο βλέμμα. Αυτό κρατάει λίγα δευτερόλεπτα. Επειτα η κυρία ανοίγει την τσάντα, βγάδι ένα μαχαίράκι κι' άρχίζει μ' αυτό να ξεκολλά με μανία το ταμπλό. Άκριβώς από τη μέση και κάτω. Το μαχαίράκι τρυπάει τα μάτια του σκυλιού και κατεβάζει την κόψι του προς τα κάτω. Επειτα δεξιά, έπειτα αριστερά. Μαχαίριές λυσοσμένες. Και στο τέλος η κυρία μένει χωρίς σκυλί...

Υστερα σκατστροφέ του πινάκα μ' ευχαρίστησι και ήδων. Σανθάζει το μαχαίράκι στην τσάντα και φεύγει.

— Ευχαριστώ πολύ.

Ο επίστάτης δεν έχει αντιληφθή το έγκλημα που έχει γίνει...

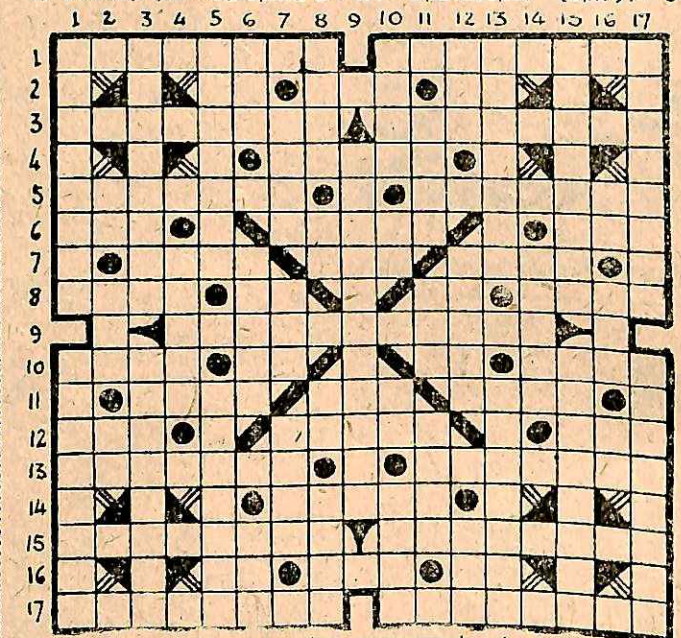
Γυρίζει στο σπίτι. Ο Μπόμπυ τρέχει να την υποδεχθή γεμάτος χαρές. Πηδαί απάνω της, κουνώντας ανυπόπτος την ουρά του. Όμως έχει και για τον Μπόμπυ κάτι στην τσάντα της η κυρία. Ένα κομματάκι γλυκό, που ο Μπόμπυ το τρώει με λαιμαργία. Πάντα η κυρία του έφερνε γλυκά όταν έρχόταν απ' έξω. Ναι, αλλά όχι σαν το αποφινό. Γιατί ο Μπόμπυ όταν φάν το γλυκό κι' άφου περυσουν λίγα λεπτά της ώρας άρχίζει να ουρλιάζει, να κλαίει, να κυλιέται στο πάτωμα να σπαράζει. Και να κυττάζει την κυρία μ' ένα βλέμμα γεμάτο αγνότητα παράνομο κι' επίκλησι. Μα η κυρία από την πολυβρόνα της παρακολουθεί άσυνκίνητη σαν άγαλμα την άπειγνωμένη πάλη του Μπόμπυ με το θάνατο... Λίγα ουρλιάσματα ακόμα πού άδυνατίζουν σιγά — σιγά, σθώνουν και το σκυλί μ' ένα τελευταίο τίνανσμα, κι' ένα στεναγμό σαν ανθρώπινο, άπομένει βουβό κι' άκίνητο μπροστά της.

Η κυρία ανάβει ένα τσιγάρο και το καντζίει ικανοποιημένη.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 167

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
- 1) Τα μέλη της είναι διάσημοι, επιστήμονες, λογοτέχνες κλπ.— Ικανότης απαράιτητα σ' έναν πολιτικό άνδρα.
 - 2) Νότα μουσικής.— Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων.— Διψήφιος.
 - 3) Κάνει τον άνθρωπο Χριστιανό.— Όρμος του Πειραιώς.
 - 4) Πόλις της Κρήτης.
 - 5) Οικοδόμημα.— Θα όρθη έ.
- 8) Η είμαρμένη (άρχ.) — Σχηματίζει τον μέλλοντα.— Πρόθεσις.— Φορέματα που είναι πάντοτε μαύρου χρώματος.
- 9) Πόλις της Άβυσσινίας.
- 10) Καμιά κοπέλλα δεν βέλει να μείνη σ' αυτό.— Νησι των Δωδεκανήσων (δημοτ.) — Συμφωνον.— Γυναικα επιστήμων (άρχ.).
- 11) Γίνεται στη ραπτομηχανή.— Ερωτεύομαι (άρχ.).— Ο.

- ΚΕΙ ΚΑΚΟΠΟΙΟΥΣ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΕΣ (καθ. πληθ.).
- 6) Άναφορική άντωνυμία (πληθ.) — Ενάρετη.— Άρθρο (θηλ.—δημ.).
- 7) Τοπικόν επίρρημα.— Άροτρίω (άρχ.) — Άς είναι.
- 8) Βρίσκει κανείς έκει άναψυκτικά ποτά.— Άντιθετικός συνδεσμός.— Συμφωνο του γολγικού αλφαριθμού (όπως προφέρεται). — Επίρρημα υποθετικόν.
- 9) Πόλις της Αιγύπτου.
- 10) Ποδοσφαιρικός όρος.— Ο Ζεύς την μεταμόρφωσε σε λευκή άγέλαδα.— Άναφορική άντωνυμία. (πληθ.) — Γυναικείο όνομα.
- 11) Βούλψμα.— Υποθετικός σύνδεσμος.— Ένα από τα κυριώτερα οπλάνα μας (καθ.).
- 12) («...Νέγκρο»): ο μεγαλύτερος παραστάτης του Άμαζονίου.— Χρησιμοποίη μία των αθλήσεων.— Χρονικόν επίρρημα.
- 13) Χάος.— Πέρισκεψις, φρόνους (αιτ.).
- 14) Μίγμα μετάλλων.
- 15) Απαράιτητα σ' ένα τεχνίτη.— Διάσημος αρχιτέκτων του Βυζαντίου.
- 16) Νότα μουσικής.— Σπόρ.— Θα τα βρήτε στην άρχή κάθε «λόγου».
- 17) Θα τα ιδήτε σφαιμένα στα κροσπιλωεία.— Άθλητικός άγών.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΘΑΝΟΣ
Λύσις του 166ου

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
- 1) ΚΟΡΙΤΕΙ — ΝΑΖΑΡΕΤ. 2) ΕΥΕΣ — ΤΕ — ΕΤ — ΝΕΡΟ. 3) ΝΤΑ — ΧΑΟΣ — ΠΟΤΑ — ΑΙΣ. 4) ΤΕ — ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ — ΣΙ. 5) ΚΕΡΙ — ΜΑΥ — ΚΙΛΑ. 6) ΜΙΑΜΙ — ΜΟΙΡΑ — ΣΕΓΑΣ. 7) ΑΣΚΙ — ΚΑΣΚΕΤΟ — ΚΙΝΑ. 8) ΟΣΡΑΜ — ΑΝΕΤΑ. 9) ΤΕΛΑΜΑ — ΕΚΤΩΡ. 10) ΑΟΣΜΟ — ΤΑΣΙΣ. 11) ΤΑΛΚ — ΑΥΛΑΚΟΣ — ΣΤΟΚ. 12) ΑΣΥΛΑ — ΘΕΡΟΣ — ΑΜΟΡΕ. 13) ΣΗΜΑ — ΠΡΥ — ΟΠΟΥ. 14) ΑΣ — ΣΗ — ΜΑΙΟΦΟΡΟΣ — ΑΜ. 15) ΜΟΙ — ΝΑΤΑ — ΟΤΑΝ — ΑΜΑ. 16) ΑΥΤΑ — ΝΟ — ΕΜ — ΠΙΑΤ. 17) ΣΤΑΝΛΕ-Υ — ΛΑΧΤΑΡΑ.
- ΚΑΘΕΤΩΣ
- 1) ΚΕΝΤΗΜΑ — ΤΑΡΑΜΑΣ. 2) ΟΥΤΕ — ΙΣ — ΑΣ — ΣΟΥΤ. 3) ΦΕΑ — ΚΑΟΣ — ΑΛΥΣ — ΙΤΑ. 4) ΙΣ — ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ — ΑΝ. 5) ΧΕΡΙ — ΡΕΣ — ΑΜΗΝ. 6) ΤΑΣΙΣ — ΚΑΛΑΜΑ — ΑΜΑΝΕ. 7) ΙΟΣ — ΜΑΜΟΥΘ — ΑΤΟΥ. 8) ΣΑΜΟΣ — ΛΕΠΙΑ. 9) ΛΑΓΙΚΗ — ΚΑΡΡΟ. 10) ΠΟΥΡΕ — ΚΟΥΡΟ. 11) ΝΕΟΝ — ΑΤΑΚΤΟΣ — ΟΤΕΛ. 12) ΑΤΙΚ — ΟΝΤΑΣ — ΟΡΑΜΑ. 13) ΑΚΙΣ — ΕΩΣ — ΑΠΟΝ. 14) ΑΝ — ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ — ΠΤ. 15) ΡΕΑ — ΑΓΙΑ — ΣΤΟΥ — ΑΙΑ. 16) ΕΡΙΣ — ΑΝ — ΟΡ — ΑΜΑΡ. 17) ΤΟΣΙ — ΤΣΑ — ΚΕΡΜΑΤΑ.

- 1) ΚΕΝΤΗΜΑ — ΤΑΡΑΜΑΣ. 2) ΟΥΤΕ — ΙΣ — ΑΣ — ΣΟΥΤ. 3) ΦΕΑ — ΚΑΟΣ — ΑΛΥΣ — ΙΤΑ. 4) ΙΣ — ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ — ΑΝ. 5) ΧΕΡΙ — ΡΕΣ — ΑΜΗΝ. 6) ΤΑΣΙΣ — ΚΑΛΑΜΑ — ΑΜΑΝΕ. 7) ΙΟΣ — ΜΑΜΟΥΘ — ΑΤΟΥ. 8) ΣΑΜΟΣ — ΛΕΠΙΑ. 9) ΛΑΓΙΚΗ — ΚΑΡΡΟ. 10) ΠΟΥΡΕ — ΚΟΥΡΟ. 11) ΝΕΟΝ — ΑΤΑΚΤΟΣ — ΟΤΕΛ. 12) ΑΤΙΚ — ΟΝΤΑΣ — ΟΡΑΜΑ. 13) ΑΚΙΣ — ΕΩΣ — ΑΠΟΝ. 14) ΑΝ — ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ — ΠΤ. 15) ΡΕΑ — ΑΓΙΑ — ΣΤΟΥ — ΑΙΑ. 16) ΕΡΙΣ — ΑΝ — ΟΡ — ΑΜΑΡ. 17) ΤΟΣΙ — ΤΣΑ — ΚΕΡΜΑΤΑ.

Δασκάλων ΒΑΣΑΝΑ

Από τα 110 χρόνια του ελληνικού πανεπιστημίου

Εορτάζουμε στην επίσημη τελετή των εγκαίνιων του πρώτου ελληνικού Πανεπιστημίου μετά την απελευθέρωσι. Οι τέσσερες σχολές του — όπως είναι γνωστόν — στεγάσθηκαν στο σπίτι του άοιγέκτονα Κλεάνθη — το μεγαλύτερο της Αθήνας του καιρού εκείνου — που σώζεται ακόμη κάτω από την Ακρόπολι στη βορειοανατολική πλευρά.

Ήταν το πρωί της 3ης Μαΐου του 1837, πωιν από 110 χρόνια δηλαδή, κι' όλες οι έπίσημες άρχες ήσαν έκει μαζί με τα μέλη του διλωματικού σώματος.

Ο Όθων έφτασε στο σπίτι του Κλεάνθη έξιπτος. Όταν υπήκε στην αίθουσα της τελετής ο έπίσκοπος Άττικής άρχισε πρώτος να ψέλνη το «Ευλογημένος εϊ Χριστέ ο Θεός ημών ο πανόφους τους άλιείς άναδείξας κλπ».

Μετά έξεφώνησε τον πανηγυρικό ο καθηγητής Ν. Βάμβας γιατί ο πρύτανης Κ. Σινιάς «άτι άνεναρθείς — καθώς έγραφαν οι έφημερίδες — άπο Βορείαν άσθενείαν, άσθμ έπρόφως λέξεί τις άναλόγους εις την προίστασιν, παρακάλεσε τον Σχολάρχην (κοσμήτορα) της φιλοσοφικής Βάμβαν να έξυμνήση διά υακοστέων το έπίσημον της ηύεσας».

Έγινε κι' αυτό και ύστερα ήθε ή άσα να μιλήσουν και άλλοι κομητορες. Μίλησε ο Μ. Άποστολίδης της Θεολογίας και ο Γ. Α. Ράλλης της Νομικής. Τελευταίος, στην σειρά, έπρόκειτο να μιλήσει ο Άναστ. Γ. Λευκιάς της Ιστοικής, γενικής παθολογίας και θεολογίας.

Σπουδασμένος άνθρωπος στα ξένα πανεπιστήμια ο Λευκιάς, μαθημένος τις συνθήκες της Ευρώπης, άν και Φιλιππουπόλιτης, είχε αποφασίσει ν' ανεβή στο βήμα με τον τρόπο — σύμφωνα με την παράδοσι — που συνήθιζαν στα Γερμανικά Πανεπιστήμια. Φορούσε λοιπόν, την παλιά φορμάκι ακαδημαϊκή φορεσιά: ναυπηγία από λουστούνι, κάλσα μεταξωτή μαύρη και ψηλή ως το γόνατο, κοντό σκούρο παντελόνι, σπαθί λεπτό στο πλευρό, διπλωμένο τριγωνικό καπέλλο (τοικαντό) παραμάσχαλα. Άκέτα μακρύνει και πλεσιόδα κορυφή απ' την περούκα στις πλάτες πίσω, που έφτανε ως τη μέση!

Έτσι παρουσιάστηκε κι' ανέθηκε στο βήμα.

Μέσα στην αίθουσα της τελετής σε μία μικρή, λίγο υψηλότερη από το πάτωμα, έξεδρα ήταν καθισμένος ο Όθων (άκόμη δεν είχε ένηλικιώθη) ο νέος αντιδραστής Ρούνταστ, οι ύπουνογοι, οι έξνο διπλωμάτες και οι καινούριοι καθηγητές. Δίπλα από την έξεδρα και πίσω στέκονταν όρθιοι οι πρώτοι φοιτητές 52 όλοι — όλοι, και άόκετοι θεαταί.

Ο όρτορας είχε όμη λίγο κωμική με τη φορεσιά του και ίδιος με τη μεγάλη κατακόκηνη ύψη του. Φαίνεται ότι το «έτρουζε» κομμάτι ο πολυάσασμένος αυτός καθηγητής — άν πιστεύουμε στο δημοσιονομικό κούτσοπαλιό της εποχής εκείνης.

Άρχισε το λόγο του με πάθος όπως συνήθε και θάνοντας στον έπιλογο, παρακίνησε με φλογερή άου τους συναδελφούς του να σνασπιστούν «κατά της άσθεσίας και της βαροσρότητας. Μα ενώ μιλούσε και έπαυαν το γέρι μπροστά με κινήσεις δραματικές του έξευενε το «τοικαντό» από τη μασγάλη. Κάνοντας τότε μιάν άπότομη κίνηση για να το πιάση γάει την Ισοροπία του και πέφτε!

κι' ο ίδιος πρὸς τα πίσω καθιστός σταυροπόδι!...

Γέλια ακρότητα άντήχησαν από το τόσο σοβαρό ακροατήριον... Συγχρόνως όλοι γύρισαν και κυττάσαν τον Όθωνα. Είπε βάλεί όλα τα δυνατά του να μ' ηγέσαση και να κρατήση το πρόσωπό του άτάραχο. Μα δεν το κατάφερε μ' όλη τη γενναία προσπάθειά του.

Ο Ρούνταστ, καθηγητής του Πανεπιστημίου στη Γερμανία κι' αυτός, έτρεξε γρήγορα — γρήγορα πρώτος να βοηθήση τον άμιορο Λευκία για να σηκωθεί από κάτω. Ξεχωριστά τον συμπόνισε για το πάθημά του γιατί και ο ίδιος πολύ άπλος άνθρωπος, άν και σφοδρς καθηγητής, είχε ένα κωμικώτατο πάθημα εις βάρος του, λίγες μέρες πρωτίτερα, όταν κατέβηκε στον Πειραιά για ν' αποδώση μιάν έπίσκεψι στο Γάλλο ναύαρχο. Μόλις ξεκίνησε η βάσκα του από την άκτή σημασιολόγιστη, για να τον μεταφέρει στη Γαλλική ναυαρχίδα, άσισε το πολεμικό το κανονίδι, με τα πυροβόλα του, για την άπονομή των τιμών στον έπίδοξο ναύαρχο. Ο Ρούνταστ έκρινε, φαίνεται, αυτή την περιποίηση παρασπιστή, Σηκώθηκε, λοιπόν, όρθος μέσα στη βάσκα και άρχισε να γερονουή παρακαλώντας να σταματήση το κανόνι!

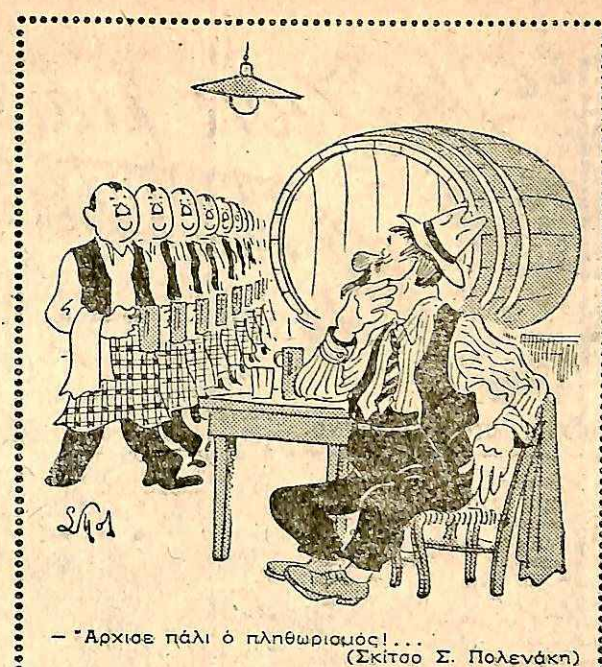
— Σας παρακαλώ φώναζε, μην κάνετε φασαρίες και θόρυβο!...

Ο Α. Γ. Λευκιάς έμεινε καθηγητής σ' αυτό το πρώτο Έλληνικό Πανεπιστήμιο δέκα χρόνια (1837 — 47) και όταν έφυγε του άπονειθήκε ο τίτλος του έπιτίμιου καθηγητού. Πέθανε στην Αθήνα το 1853. Από τα γέρια του βγήκε και ο πρώτος πτυχιούχος γιατρός εκείνου του Πανεπιστημίου. Ήταν ο Άνστας Ν. Γούδας, από τα Ιωάννινα της Ήπειρου, που καθώς έλεγαν κι' έκθεσι του Πρυτάνεως Μ. Άποστολίδη (1843): «Πρώτος όύτος έθάρρησε αποδύσασθαι εις το ένδοξον στάδιον των δημοσίων δοκίμασιών και παρορσία διαγωνισάμενος και άοιστεύσας διδάκτωρ της Ιατρικής άνηγορεύθη άξιώθεσι του πασά πάντων έπαύων».

Ο Γούδας όμως ήταν ακόμη και ο πρώτος «ταραξίας» σπουδαστής και ο όργανώτης της πρώτης φοιτητικής άπεργίας. Έχοντας σύμφωνο και έναν άλλο συμφοιτητή του, Ν. Κομπότος το όνομά του άξίωσε από την Πρυτανεία να ύπονευώση τον καθηγητή τους της ανατομίας και της φυσιολογίας Δ. Μαυροκορόδα ή να τους ύπαγορεύη τις παραδόσεις — πράγμα που δεν έκανε — ή να τους δίνει τις σημειώσεις του για να τις αντιγράφουν οι φοιτηταί. Άσθμ σύγγραμμά δεν είχε βγάλει. Και για να το πετύχουν αυτό — πράγμα, αλήθεια, άγι κι' άδικαίολόγητο — έπεισαν και τους 12 τότε φοιτητές της Ιατρικής σχολής να μνη πατάνε στο μάθημα της ανατομίας. Έτσι για μερικών καιρό, ο Μαυροκορόδας βόεθηκε δίγως ακροατήριό κι' άναγκάστηκε να σταματήσει τις παραδόσεις του. Όσπου δέχτηκε να ύπαγορεύη το μάθημά του στους φοιτητές και έξαυ μαζεύτηκαν όλοι.

Ο Άναστ. Γούδας έγινε ύστερα και ο συγγραφέας του πολυτίμου Ιστορικού Έργου «Βίος, παράλληλων έπί της άναγέννησας της Ελλάδος διαπεσώντων άνδρών». Αδιάλλακτος αντίπαλός της ένε συντάζει ο ίδιος και τα περίφημα ύμνηματά «πρὸς τας προστάδας της Ελλάδος Δυνάμεις» το 1826 όπου υπερεβάλλοντας σε μερικά σημεία τα πράγματα, άναφορικά με τις έπίτιμες ιδέες και γνώμες του Όθωνα έλεγαν πως αυτές στάθηκαν άφορητή να τρελλάνουν έναν ύπουρόν του, τον Ν. Σιλβέρνι, και να κάνουν... άπόπληκτους μερικούς άλλους — όσους δεν σηκώθηκαν να παραστήθουν έγκαίως

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

— Άρχισε πάλι ο πληθωρισμός!... (Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

Αθηναϊκά επίκαιρα

Διεθνή

Μπήκε καλά η άνοιξις. Έξέστανε ο καιρός κι' ο ήλιος μας ύπόσχεται να νίγη φλογερός. Έτσι λοιπόν έλπίζουμε ότι μ' αυτή τη ζέση τα πράγματα εά φτιάξουνε πιο νήγνορα. Τούτέστι αί σχέσεις μερικών κρατών που είχαν ψυχρανθή θα θερμανθούν κομμάτι, κάθε ψυχρότης μέλλομα ίσως ύπονευθή, εκτός εάν... άναψούνε τα κράτη!...

Πεντάδυμα

Τύφλα να έχη ο Καναδός πηρε το μάθημά του, από έπαρκη ελληνική κι' άς του κοροφάνη, τύφλα να έχη ο Καναδός με τα πεντάδυμά του, έσκαρως πεντάδυμα και η Κομοτηνή.

Τετραδύμα στην Πρέβεζα, πεντάδυμο στη Θράκη όσο κι' άν η κατάστασι δεν είναι όμοιή, θα κάνωμε κι' έφτάδυμο πιστεύω σε λιγάκι μ' αυτή μας την άθανστη ελληνική φυλή.

Σύλλογος Άμύνης

Έμαθαμε μιάν είδησι, στο άστυ το κλεινόν! Κυρίες άξιοπρεπείς, έδω άς των Άθηνών, ίδρυσαν, λέει, Σύλλογον Άμύνης έναντιον των πειραμάτων που άκούν, εκ μέρους των Κυριών.

Διότι στο Ρωμείο άπλως γνωρίζει πας τις πως να πειράξη έπικρατό στο όδρομ, ύπονευοται! — Παιδί μου! Ο ύμπαρκός σου ήταν έσκαροπλάστης, κι' αυτά και άλλα διαρκώς τριγύρω σου, άκούτε.

Άμύνης μέτρα τρομερά θέλουνε θεοπισθή κατά των λαν άναίδων αυτών, νεσελληνών και όπλα, όπως φαίνεται, έχουνε όριοθ, πρώτον η τσάντα η κρεμαστή καθώς και τ' όμπρε-λινόν!

Οι κυβισταί

Έγινε και μιάν έκθεσις ζωγράφων κυβιστών και όπως έγινε γνωστόν, σαν είδε τέτοις έκθεσις κυβιστικών εικόνων ο κόσμος, τότε μόνον, κατάλαβε πολύ καλά τους όφθαλμούς του, τριών, πως κουταμάρα έχουνε όλοι αυτοί, στον κύβο ο νι

Η Έβραϊστούλα

Μιά όμορφη και πεταχτή καλή μας συμφοιτήσις πούταν Ισραηλίτις και γνωστοτάτη καπελλού νέον κομψόν κι' όλέθριον ήγάπα πρό πολλού

Έκείνος ήταν χριστιανός, αυτή έβραϊστούλα Έκείνος τρυφερότατες άγάπης της έπούλα κι' ο έρως άδιέξοδον, στην ένωσην εύρίσκων των δύο αλλοθρήσκων,

κατάφερε την καπελλού κι' αίσως έβαπτίσθη, όπερ σημαίνει καθαρά και πατριικά και φανερά ότι ο έρως ατύς... της άλλαζε την πίστι!

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ταξίδι στα περασμένα

(«Εκείνος κι' Εκείνη ξεπέφτουν στον Πύργο της Βασιλίσσης για περίπατο. Απόγευμα ανοιξιάτικο. Η ατμόσφαιρα γεμάτη αρώματα οί καμποι, γεμάτοι μαρναστές Εκείνος κι' Εκείνη προχωρούν ανάμεσα στα στενά δρομάκια του ένγκσταλελειμένου πάρκου, κάτω από τα πεύκα που γέρονουν πρόθυμα για να σκιάσουν διακοιτικά τον έρωτά τους»)

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Τί όμωςα πόνε εδώ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν είναι μόνο δυσφορία είναι υστερική.

ΕΚΕΙΝΗ: Νοιώζει κανείς πως δεν πρέπει να μιλάμε δυνατά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά δεν πρέπει να μιλάμε δυνατά, μην τυχόν τρελάνουμε τις σκιές του παρελθόντος πόνε σπαρμένες εδώ μέσα.

ΕΚΕΙΝΗ: Για δες το σπίτικι αυτό σ' ένα ύψωμα, ανάμεσα στα πεύκα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι υδρανάγιο. Διπλό ήταν υδρανάγιο... Τον καιρό που ύψωσε αλόνι για να γυρίσει το διπλανό μαγκανοπλήγαδο και το νερό πλημμύριζε κουστάλλινο τ' αλάκια για να μαζευτεί εκεί μέσα και να διογτευθεί ύστερα για το πότισμα των δέντρων του πάρκου...

ΕΚΕΙΝΗ: Δες τις αυγδαλιές και τις ροδοκινίες... Είναι στολισμένες σε νυφούλες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάποτε, κάτω από τις λευκορόδινες νιφάδες των λουλουδιών τους, πλαγίονταν ευτυχισμένα ζευγάρια.

ΕΚΕΙΝΗ: Και ύψως σήμερα δεν πλανιόμαστε μεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έμεις είμαστε οι σελέμπες της νοητικής ομορφιάς αυτού του ωραίου πάρκου που μέσα από τις άλλες του είν' ε- τοίμο ν' αναπνήσει δλαζών- τανο ένα δλοκλήρο παρελ- θόν...

Καθώς δουλιάζουμε μέσ' στις πασιναρές νομίζω πως θα ξεπεταγής από κάποια τούφα κανένας δο- μπτικός Άρταιν. Η κανέ- σας φλογερές Σίραχ με το σπαθί νυμν στο νείο, για να σε διεκδικήσουν, κι' ένω- δέν ένω για να σε υπερα- σπιστώ ούτε ένα σουνιάδα- κι στην τσέπη σου!...

Δες τις ξερές στρόνες που το νε- ρό έπαισε από δεκαετηρίδες να τις νευίη αν κλείσει τα μάτια σου κι' αναπολή- σης υπορεί να έσους της κύκνου να ελ- μπάν δλάσ- σπου στην άουτίδωτη επι- φάνεια των νερών, περσφα-

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

νοι κι' αλαζονικοί, σαν πραγ- ματικές καλλόνες του πυ- γου.

ΕΚΕΙΝΗ: «Ας προχωρή- σουμε».

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι! ας προ- χωρήσουμε στο θαυμάσιο αυτό πάρκο, που συγχάζεται από τις σκιές ιπποτών κι' αλίκων, από δοκίμους κι' από μαρκήσιες, και που έ- ξουσιάζεται στην πραγμα- τικότητα από το πεζότατο ύπουργείο Προνοίας!...

Φαντάσου πέντ' - έξη άνεκδι- ηγντους γραφειοκράτες να έξουσιάζουν τις προσωπι- κότητες των Μονορραϊστών και των Σέν- Μάρς!...

ΕΚΕΙΝΗ: Για στάσου!...

Εδώ τραβάς πολύ μακριά... Έδώ μέσα δεν βρισκόμαστε στ' ανάκτορα του Φουντε- πλώ ή του Βώ- λε- Βικόντ είμαστε, απλώς, πέντε λε- πτά μετά τους Άνιους Ά- ναγνώστες της Αττικής και ένα τέταρτο πριν από το Μενίδι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν έχει καμιά απόλυτα σημα- σία... Έδώ μέσα το περι- βάλλον είναι υποβλητικό, σαν το περιβάλλον γαλλικών πυ- γων... Δεν βρισκόμαστε έ- δω στην πεζή Αθήνα του 1948, βρισκόμαστε στην προίσι του 17ου αιώνα, ά- πάνω σ' οποιοδήποτε γεω- γραφικό παράλληλο της δυ- τικής Ευρώπης... Νά δες μέσ' από τα πεύκα που δι- αγράφεται ο πύργος!...

προ- σέξε τους πυργίσκους του, τις πολεμίστρες του... Αν έπιμεινς, θα δής τους σι- δερόφραγτους φρουρούς να ξεπορδίζουν, ώπλισμένοι με άρκεβούζια και μουσκέτα...

«Ας προχωρήσουμε προς την κλειστή πύλη του πύργου... «Ας σπρώξω ή φαντασά- μας τη βαρειά πόρτα, κι' ας ειαγώρησουμε, δειλοί προσκυνητάι στα ένδόθερα... Μέσ' στις μεγάλες κρύες σάλες που θα περάσουμε, ή ήνω θα πλατπλασιάη τον κόρτο των βημάτων μας... Καμάρωσε τους βενε- τανικούς καθρέφτες στους τοίχους, δίπλα στους Τισ- σιανούς και στους Μαουίλ- λο!... Καμάρωσε την κο- κέττικη έμπνευσι του Μπεν- δενούτο Τσελλίνι στα νου- σαφένια και στ' ασπένια κομψοτεχνήματα κάθε να- νιάς... «Ας κάτσουμε εδώ, σ' αυτό το ύπεροχο, το ά- ναγες σαλόνι... Τα παρό- θυρά του είναι κλειστά... Το σκοτάδι του τυμπέται από το θαμπό φως των ά- σπυμένων κροσπηνίων που λάμπουν άπώνω στις κονσό- λες με τα σπάνια ευλογυ- πτικά του στύλ Λουδοβίκου 13ου... Νύκτωσε... «Α- κου ό άνεμος πως φυσάει μέσα στα πεύκα του πα- ρκου!... Η φωνή της κου- κουδιάς τρυπάει κάπου κάπου τα διάκενα της θυέ- λης!... Έδώ μέσα όμως, μια μεγάλη φωτιά σπιθοβο- λάει μέσα στο τεράστιο τζά-

κι... Ένας ψηλός, στύλ έ- ππρέτης ντυμένος δλογούσα, στέκεται μπροστά μας έτοι- μος να πάση διαταγές μας. Δεν τον νοιάζομαστε! ας τον δλώσουμε... Θα έξυπη- ρετηθούμε μόνοι μας... Ζα- ρώνεις κοντά μου ρά φοβι- σμένο πουλί, κι' ακούμε και οι δυό μας τη βοήη να μασπώνη τα δρομάκια του πάρκου... Ακούμε έ- πσης τις φωνές των φρου- ρών στις έπαλλεις που φω- γάζουνε μεταξύ τους το σύν- θημα... «Ελα, αγάπη μου, «Ας κοιμηθούμε κυττάζοντας τη φωτιά του τζακιού...»

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιά φωτιά!... Ποιανού τζακιού... Νυχτώ- νει, κι' είμαστε δέω από τον πύργο, κι' άρω ζω να φο- δάσαι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μελαγχολι- κά): «Εγεις δική... Στην πύργο δεν υπήκαμε! μείνα- με άπ' δέω... Η φαντασία μας όμως μας ώδήγησε πολύ μακριά! Και μέσα στον πύργο και τσακόσα τόσα γούνια πίσω στο γοητευτι- κό παρελθόν...»

ΕΚΕΙΝΗ: «Ας νυρίσου- με».

ΕΚΕΙΝΟΣ (πειθήνια): «Αν νυρίσουμε... (Παιό- νουμε το δρομάκι της επι- στοφής περνάνε πάλι κά- τω από τα πεύκα, και βγαί- νουμε στο δηυόσιο δρόμο)».

ΕΚΕΙΝΗ: Νά ένα λεωφο- ρείο... «Ας το σταματή- σουμε...»

ΕΚΕΙΝΟΣ (σταματάει το λεωφορείο. Ένώ τη βοηθάει ν' ανέβη ψιθυρίζει μελαγ- χολικά): «Από το παρελθόν των πύργων με τους ιππέ- τες και τις μαρκήσιες νου- μή για την δδών Κύπνο!... Ό πιο θλιβερός νυρισμός που υπορεί κανείς να δια- νυρή!

Χ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Και πάλι σκληδιά!...

«Επειτα από 12 έτών σχετική έλευθερία οι Πε- ρσίδες θ' αναγκασθούν και πάλι να κούψουν το πόσω- πό τους πίσω άπ' το φε- ρετζέ, αν θέλουν να ιγναι- νουν να ωνίζουν υμένες.

Ως το 1936 όπότε ή Βασιλίσσα κι' οι πριγκίπισ- σες της Περσίας έκαμαν την πρώτη δημωσία εμφάνισή τους με ξεσκέπαστο πόσω- πο, οι Περσίδες άκολουθού- σαν πιστά τις μουσουλμανι- κές πασοδόσεις και δεν έ- δειχναν ποτέ τη φυσιογνω- μιά τους σε έένον άντρα.

Έθεωρούντο κτήματα του συζύγου και άφέντη τους που τις έβλεπε σαν ένα... αναγκαίον κακόν και που μπορούσε να τις κάνει ότι ήθελε. Ποτέ ό κύριός τους δεν καταδεχόταν να τους μι- λήσει με το όνομά τους...

Μετά το 1936 οι δυστυ- χισμένες αυτές γυναίκες άρ- γισαν ν' άποκτούν μερικά δι- καιώματα στη ζωή. Τώρα όμως για μεγάλη μερίδα συντηρητικών Μουσουλμά- νων ένωεί να τους έαναεπιβάλη τους παλινους περιορισμούς.

Και πολλά καταστήματα της Τεγερόνης άρνούνται να που- λήσουν τα είδη τους σε γυ- ναίκες με ξεσκέπαστο πό- σωπο. Μένει όμως να ιδού- με αν θά δεχθούν οι Περσί- δες να έαναγυρίσουν στην παλιά σκληδιά...

Οι τετράποδες υπερασπισται ΤΟΥ ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ

Ένας στρατός από 25 πιθήκους

Σύμφωνα μ' έναν παλιό θρύλο, οι Άγγλοι θα παραμείνουν στο Γιβραλ- τάρ, όσο υπάρχουν πιθήκοι πάνω σ' αυ- τό το βράχο, που άποτελεί το κλειδί της Μεσογείου.

Όταν άρχισε ό πόλεμος, ύπήρχαν πέντε μόνοι τετράποδες φρουροί του Γιβραλτάρ. Ο Τσώρτσιλ μόλις τό έ- μαθε, τηλεγράφησε στο διοικητή του φρουρίου ν' αύξήσουν τον αριθμό τους σε 24 και να προσπαθήση να διατηρήση με κάθε θυσία αυτό τον αριθμό.

Εκάνονισε έπ'σης το ζήτημα των «άποδοχών» των. Έτσι, κάθε πιθήκος εισπράττει έτησίως 6 λίρες, 1 σελλίνι και 6 πέννες.

Στην πραγματικότητα αυτά τα χρή- ματα τα εισπράττει για λογαριασμό τους ό άξωματικός που είνε έπ'φορτι- σμένος με τη συντήρησι και τη φροντι- δα των.

Ο προκάτοχος του σημερινού έπιμε- λητού των πιθήκων έδωσε όλα αυτά τα χρήματα στο υπάρ. Άλλ' ό σημε- ρινός, που είνε ό λογαγός Φίτζεραλντ παλά μαχος των ίνδικών πολέμων, έκα- νόνισε την τροφοδοσία των πιθήκων σά να ήσαν στρατιώτες, κι' έβαλε τάξι και πειθαρχία στη ζωή των.

Οι πιθήκοι έμπνουν, κο μούνται, παίρνουν συσσίτιο κτλ., σύμφωνα με διάφορα σαλπίσματα των όποιών έμα- θαν να ξεχωρίζουν τη σημασία.

Τό συσσίτιό των άποτελείται συνή- θως από πατάτες, κρεμμύδια, βρώμη, μπισκότα και σοκολάτες.

Οι πιθήκοι ύποχρεούνται έπίσης να παρακολουθούν τα γυμνάσια των στα- τιστικών. Τό θέαμα είνε κομικώτατο, γιατί προσπαθούν να μιμηθούν τις κ- νήσεις των διπόδων υπερασπιστών του Γιβραλτάρ και έκτελούν — με το δικό τους τρόπο, φυσικά — τα πασανγέλυ- τα που ακούνε.

Οι πιθήκοι του Γιβραλτάρ έχουν και τον άρχηγό τους που οι στρατιώτες τον όνομάζουν Τζών. (Όλοι οι πιθήκοι έχουν, άλλωστε, τα όνόματά τους).

Ο Τζών βάζει τους άλλους στη γραμμή, φροντίζει γά την τάξι κατά την ώρα της διανομής του συσσιτίου και γενικά είνε ένας πολύτιμος βοηθός στο πλעυό του λογαυό Φίτζεραλντ.

Ο σημερινός αριθμός των πιθήκων του Γιβραλτάρ άνέρχεται σε 18. Άλλά μερικοί θηλυκοί από αυτούς πρόκειται να γεννήσουν κατά το καλοκαίρι. Έ-τσι, πιστεύεται ότι θα φτάσουν τους 25 και πιθανόν να ξεπεράσουν αυτό τον αριθμό.

Κυνήγι στους άνύπαντρους

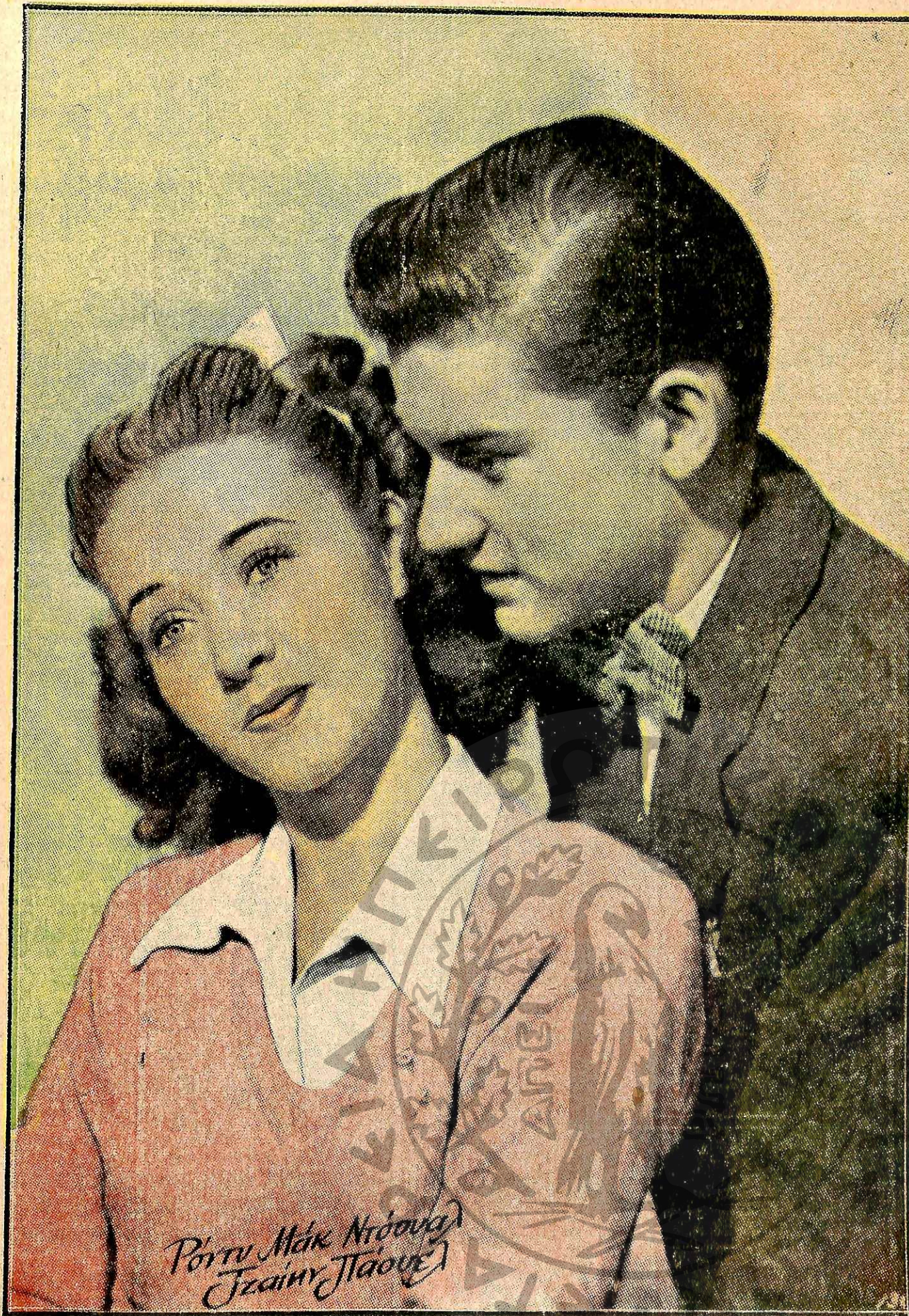
Οι κάτοικοι της μικρής άμερικανικής πόλεως Άουρόρα άποφάσισαν να μετα- βιάσουν για μια μέρα όλες τις διοικη- τικές, άστυνομικές κλπ. έξουσίες στις γυναίκες τους και στις κόρες τους. Αυ- τές λοιπόν έπωφελήθηκαν άπ' την έ- φήμερη δύναμή τους, για να κυνηγήσουν άλύπητα τους φανατικούς εργένηδες!

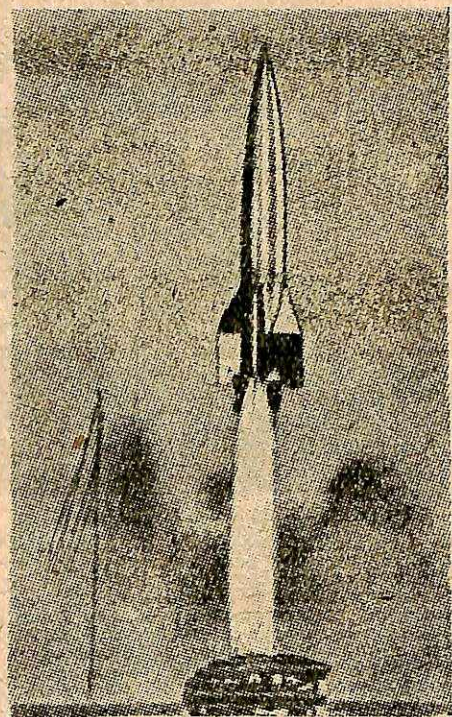
Γύριζαν μ' αυτοκίνητα σ' όλη την πόλι τους έπιαναν και τους ύπεχρέωναν να πληρώσουν πρόστιμα για το μισογυνι- σμό τους. Έπειτα, με τα χρήματα αυ- τά, άγόραζαν λαχαρωτά, κάλτσες νάυ- λον και άρώματα!

Όλοι σχεδόν οι άνύπαντροι πληρώ- σαν χωρίς αντίρρησι αυτό το... χαρά-τσι. Ένας μόνον άρνήθηκε και τό άπο- τέλεσμα ήταν να φυλακισθή άπ' τό πρωί ένωρς, ως ότου, για ν' ανακτήρη την έλευθερία του, ύποσχέθηκε να παν- τρευθή τη δεσμοφύλακά του μια χαρι- τωμένη εανούλα 23 έτών!

Όλοι σχεδόν οι άνύπαντροι πληρώ- σαν χωρίς αντίρρησι αυτό το... χαρά-τσι. Ένας μόνον άρνήθηκε και τό άπο- τέλεσμα ήταν να φυλακισθή άπ' τό πρωί ένωρς, ως ότου, για ν' ανακτήρη την έλευθερία του, ύποσχέθηκε να παν- τρευθή τη δεσμοφύλακά του μια χαρι- τωμένη εανούλα 23 έτών!

Όλοι σχεδόν οι άνύπαντροι πληρώ- σαν χωρίς αντίρρησι αυτό το... χαρά-τσι. Ένας μόνον άρνήθηκε και τό άπο- τέλεσμα ήταν να φυλακισθή άπ' τό πρωί ένωρς, ως ότου, για ν' ανακτήρη την έλευθερία του, ύποσχέθηκε να παν- τρευθή τη δεσμοφύλακά του μια χαρι- τωμένη εανούλα 23 έτών!

Έκσφενδόνισις υπέρ V2 κατά τα τελευταία πειράματα του αμερικανικού στρατού στο Ουάϊτ Σάντς (Νέον Μεξικό)

ΤΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΑ ΟΠΛΑ ΕΝΟΣ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

Οι υπέρ V-2, οι «όβιδες που βλέπουν», τα τάνκς και οι στρατιώτες που θα πηδούν στον αέρα, το «υπόγειο υποβρύχιο» κτλ. κτλ.

στο όρος Έμπα της Αυστραλίας. Είπε περιττό να σημειωθεί ότι η γλώσσα των υπέρ-V2 θα είναι ατομική και μάλιστα, σύμφωνα με τις υπάρχουσες πληροφορίες κατά πηνήτα φορές ισχυρότερη από εκείνη που επρόκειτο να καταστρέψει της Χιροσίμα.

Ποιό είναι το χρονικό διάστημα που παρέχεται στον αντίπαλο για να αντιμετωπίσει μια παρομοία απειλή;

Μόνον 36 δευτερόλεπτα! Γιατί τα σημερινά ραντάρ μόνο κατά την τελευταία περίοδο της διαδρομής των θα είναι δυνατόν να «αντιληφθούν» αυτά τα βλήματα, που θα κατέρχονται προς τη γη με αστραπιαία ταχύτητα από ύψος 200 τουλάχιστον χιλιομέτρων.

Για την ακρίβεια, θα τα «αντιληφθούν» 40 δευτερόλεπτα προτού πέσουν στη γη. Και η αντιμετώπισή τους θα πρέπει να γίνει σε ύψος 6000 τουλάχιστον μέτρων πάνω από το έδαφος, γιατί διαφορετικά τα αποτελέσματα θα είναι το ίδιο καταστρεπτικά όπως και στην περίπτωση που οι υπέρ-V2 θα εξερρηγνύοντο στη γη.

Δεδομένου ότι οι υπέρ-V2 θα τρέχουν με ταχύτητα πολύ ανώτερη από εκείνη του ήχου, αυτά τα 6000 μέτρα αντιπροσωπεύουν ένα χρονικό διάστημα 4 μόλις δευτερολέπτων.

Θα πρέπει, λοιπόν, οι υπέρ V2 να αντιμετωπισθούν το βραδύτερον 4 δευτερόλεπτα προτού φθάσουν στο έδαφος. Διαφορετικά, θα είναι άσχετα.

Το ανθρώπινο μυαλό και η ανθρώπινη δραστηριότητα είναι τελείως ανίσχυρα για μια παρομοία αντιμετώπιση. Μόνον μηχανές που θα λειτουργούν αυ-

τόματα θα είναι δυνατόν να ανταποκριθούν σ' αυτό το ρόλο.

Αλλά, ως δομέ χρονομετρικά, πώς μπορεί να γίνει αυτή η αντιμετώπιση; Όπως είπαμε, το ραντάρ θα «αντιληφθεί» την υπέρ-V2 40 μόλις δευτερόλεπτα προτού φθάσει στο έδαφος.

Στά 36 δευτερόλεπτα, το ραντάρ θα έχει μεταδώσει τις πληροφορίες του στον μηχανικό εγκέφαλο — ο άνθρωπος, όπως σημειώσαμε και παραπάνω, δεν μπορεί να κάνει τίποτε στην προκειμένη περίπτωση — που θα αρχίσει αμέσως τους υπολογισμούς του. Όχι για να εξακριβώσει την ακριβή θέση της υπέρ-V2, όπως γίνεται προκειμένου για ένα στόχο, αλλά τη διεύθυνση που ακολουθεί, τη ζώνη που απειλεί κτλ.

Στά 22 δευτερόλεπτα, οι υπολογισμοί θα πρέπει να έχουν τελειώσει και να μεταβιβάσθουν στις πυροβολαρχίες της άμυνας έναντι των πυραύλων οι κατάλληλες οδηγίες.

Στά 15 δευτερόλεπτα, τα πυροβόλα θα αρχίσουν να βάλουν.

Στά 4 δευτερόλεπτα πρέπει τα βλήματα να χτυπήσουν την υπέρ-V2 και να προκαλέσουν την έκρηξή της.

Αλλά ποιές είναι οι όβιδες που μπορούν να αντιμετωπίσουν με έναν τρόπο αποτελεσματικό τις υπέρ-V2;

Οι συνήθεις όβιδες δεν αποδίδουν κανένα αποτέλεσμα.

Οι Αμερικανοί και Άγγλοι επιστήμονες εμελέτησαν γι' αυτό το σκοπό μερικούς άλλους τύπους όβιδων, που είναι οι εξής:

1) Οι «όβιδες που βλέπουν». Αυτές οι όβιδες διευθύνονται στο διάστημα χωρίς σ' ένα μικροσκοπικό σταθμό ραντάρ και εκρήγνυνται αυτόματως όταν φθάνουν κοντά στο στόχο.

2) Οι «αυτοδιευθυνόμενες ιπτάμενες βόμβες» του τύπου «Γκάρνγκουλ» ή «Γκλόμπ», που «βλέπουν» τον αντίπαλο και δρμούν έναντι του. Το ελάττωμά των είναι ότι δεν έχουν την απαιτούμενη ταχύτητα για να φθάσουν εγκαίρως την υπέρ-V2.

3) Οι «θερμοδηγούμενες V2». Τα βλήματα αυτού του είδους έχουν την ιδιότητα να δρμούν προς τις πηγές υπερύθρων ακτίνων, δηλαδή προς τα σώματα που έχουν κάποιαν θερμό-

τητα. Αν υποθέσουμε ότι μέσα σε μία εύρυχωρη αίθουσα βρίσκεται ένας μόνο άνθρωπος, το «θερμοδηγούμενο» βλήμα θα τρέξει προς το μέρος του, έλκυόμενο από τη θερμότητα του σώματός του. Στόν ελεύθερο χώρο, θα πέσει κατά προτίμηση πάνω στις πόλεις, τα εργοστάσια κτλ., όπου η θερμότητα είναι μεγαλύτερη παρ' όλη στην έξοχή. Στη θάλασσα, δεν θα αναζητήσει απλώς το πλοίο, αλλά θα διευθυνθεί κατ' ευθείαν στο λεωτοστάσιό του. Οι V2, που τρέχουν με την καταπληκτική ταχύτητα των 5000 χιλιομέτρων την ώρα, θερμαίνονται, όταν έρχονται σ' επαφή με τα στρώματα του αέρος και τα εξωτερικά τοιχώματά των πυρακτοδύνται.

Έτσι, αποτελούν ένα θαυμάσιο στόχο για τα «θερμοδηγούμενα» βλήματα, που θα εκσφενδονισθούν έναντιον των.

Θα μπορούσε να παρομοιάσει κανείς αυτά τα «θερμοδηγούμενα» βλήματα με μία αγέλη λύκων που χυμούν έναντιον της υπέρ-V2. Το ζήτημα είναι να την προλάβουν στο απαιτούμενο ύψος. Και μόλις έχουν στη διάθεσί των μερικά δευτερόλεπτα γι' αυτό το σκοπό. Διαφορετικά, η υπέρ-V2 θα έκραγέ πάνα στο έδαφος, σκορπίζοντας το θάνατο και την καταστροφή σε μεγάλη έκταση γύρω.

Μερικές από τις υπέρ-V2 θα συγκρατηθούν εγκαίρως, θα έκραγουν, δηλαδή, σε ύψος 6.000 μέτρων πάνω από την επιφάνεια του εδάφους. Μερικές άλλες, όμως, θα έκραγουν πάνω στο έδαφος.

Ας φαντασθούμε, τώρα, μία χώρα, που έπληγη από πηνήτα παρόμοια βλήματα. Η πρωτεύουσά της και οι πόλεις — κλειδιά (υπάρχουν 40 περίπου στις Ηνωμένες Πολιτείες, 14 στην Άγγλία, 10 στη Γαλλία κτλ.) έχουν καταστραφεί. Η περιοχή όπου απλώνονταν πριν είναι για πάντα ακατοίκητη. (Ώς γνωστόν, οι Αμερικανοί αναγκάσθηκαν να καταβυθίσουν τα πλοία που είχαν χρησιμοποιήσει στο Μπικίνι, γιατί είχαν καταστήσει ραδιενεργά και ο καθαρισμός των από το «ατομικό μίσημα» θα έσολιχζε πολύ ακριβά). Ο στρατός, όμως, υπάρχει ακόμη, διασκορπισμένος στην έξοχή ή κρυμμένος μέσα σε υπόγεια καταφύγια, όπου δεν μπορούν να τον πλήξουν τα εναέρια βλήματα.

Η χώρα κατεστράφη, αλλά η αντίστασις δεν έκαμθη.

Θα πρέπει, λοιπόν, να καταστραφούν αυτές οι έστιες αντίστασις, για να πραγματοποιηθεί η κατάληψις της έθνικης χώρας. Γιατί, διαφορετικά, ο νικητής δεν θα είχε να κερδίσει τίποτε.

Δύο από τα κυριώτερα όπλα που θα χρησιμοποιηθούν για την εξόντωση αυτών των έστιων αντίστασις θα είναι τα «άρματα-πύραυλοι» και τα «άρματα-θάτραχοι». Τα άρματα και των δύο αυτών τύπων μπορούν να ανυψωθούν... κατακόρυφα και να κάνουν ένα τεράστιο άλμα. Είναι αυτόγόνητο, συνεπώς, ότι οι τάφροι, τα αντιαρματικά εμπόδια, ακόμη και αυτές οι κτιστές οχυρώσεις, δεν έχουν αξία γι' αυτά τα άρματα, που μπορούν να τις υπερπηδούν με τη μεγαλύτερη ευκολία.

Τα άρματα αυτά παρέχουν, εξ άλλου, απόλυτη προστασία έναντιον των ατομικών ακτίνων, των ασφυσιόγων αερίων και αυτής ακόμη της «βοτουλίνης», που καλείται επίσης και «λοκλη-

ρωτικό δηλητήριο και από την όποιαν είναι αρκετή μία μόνο σταγόνα για να προκληθεί ο θάνατος ενός εκατομμυρίου ανθρώπων!

Αλλά και οι στρατιώτες που θα βρίσκονται μέσα σ' αυτά τα άρματα θα μπορούν επίσης να κάνουν άλματα μέχρι τριακοσίων μέτρων και να πέφτουν σάν ακρίδες πάνω στον αντίπαλο, με το μαχαίρι ή το αυτόματο όπλο στο χέρι.

Οι στρατιώτες αυτοί που θα πηδούν στον αέρα δεν αποτελούν όνειρο αλλά πραγματικότητα. Θα είναι σχεδόν γυμνοί — μόνο με το εσώθρακο — και θα περιβάλλονται εξωτερικά από ένα ράσο-θώρακα που θα είναι καυμμένος από μία πλαστική ουσία. Χάρις σ' αυτό το θώρακα, που θα περιβάλλη επίσης και το κεφάλι τους, θα είναι άτρωτοι από βλήματα πολλών κατηγοριών και θα μπορούν να κυκλοφορούν χωρίς κίνδυνο σε περιοχές που θα είναι πλημμυρισμένες από δηλητηριώδη αέρια ή ατομικές ακτινοβολίες.

Αλλά πώς θα πηδούν στον αέρα;

Χάρις σ' ένα μικροσκοπικό πύραυλο που θα βρίσκεται στο θάθος του ράσου-θώρακα και που θα μπορούν να τον θέσουν σε λειτουργία ή να τον σταματήσουν όποτε θελήσουν.

Οι στρατιώτες αυτοί θα συνεννοούνται μεταξύ των χάρις σε μία μικροσκοπική συσκευή υπερήχων. Θα μπορούν, έτσι, να ένεργουν μεμονωμένα, είτε, όταν παρίσταται ανάγκη, να συγκροτούνται σε πυκνές φάλαγγες και να ορμούν έναντιον του έθνρου.

Μία άλλη σημαντική ανακάλυψις, που οφείλεται στους Ρώσους, είναι το καλούμενον «υπόγειο υποβρύχιο».

Πρόκειται για ένα «υποβρύχιο της τσέπης» που θα μπορεί να κινηθεί μέσα στο έδαφος, όπως ένα συνηθισμένο υποβρύχιο μέσα στο νερό.

Αυτό το περίεργο «υποβρύχιο της τσέπης» έχει μήκος 5 μέτρων και διάμετρο 1 μ. 20. Η κίνησις του γίνεται χάρις σ' έναν ηλεκτρικό κινητήρα ή έναν κινητήρα με όξυγονόχον ύδωρ, όμοιον μ' εκείνον που χρησιμοποιήσαν οι Γερμανοί για μερικούς τύπους υποβρυχίων. Ένας μόνον άνθρωπος είναι αρκετός για το χειρισμό του.

Το περίεργο αυτό μηχανήμα, που έχει αποκλήθη επίσης «μηχανικός τυφλοπόντικας» διατριπτά το έδαφος και προχωρεί υπογείως. Το χώμα που ανασκάπτει ή οι θράχοι που θρυμματίζει δεν βγαίνουν στην επιφάνεια, αλλά εκσφενδονίζονται στο πίσω μέρος του «υποβρυχίου» χάρις σ' ένα σύστημα σπειροειδών σωλήνων.

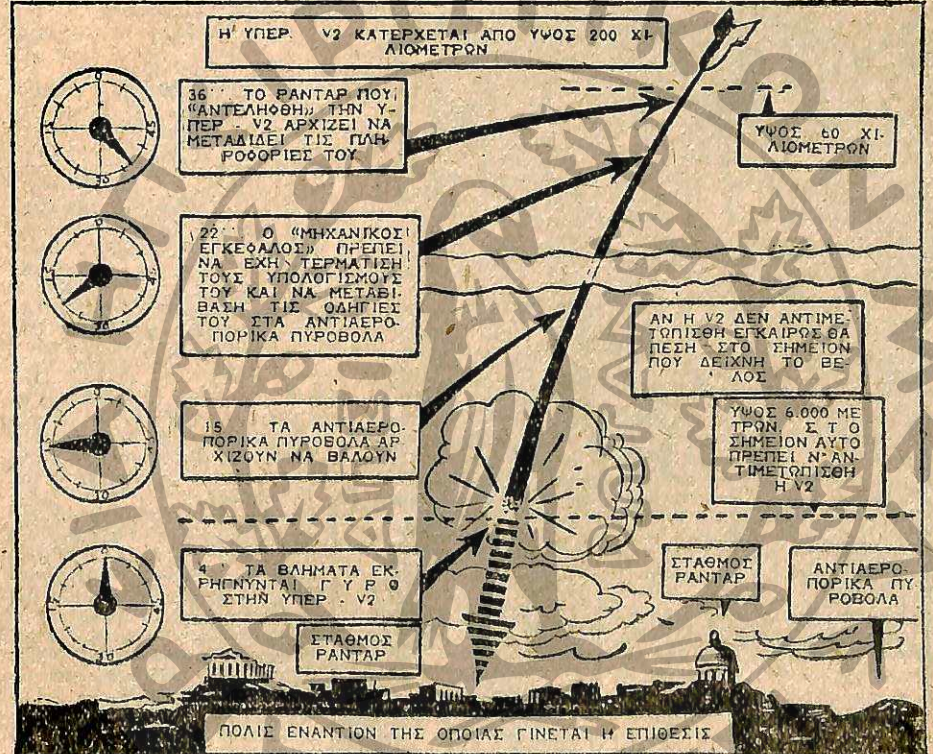
Έτσι το «υποβρύχιο» μπορεί να προχωρή κάτω από την επιφάνεια του εδάφους, χωρίς κανείς να αντιλαμβάνεται την παρουσία του.

Κατά τον έφευρέτη του δόκτορα Τρεμπέλφ, ο «μηχανικός τυφλοπόντικας» μπορεί να προχωρή υπογείως με ταχύτητα 9 μέτρων την ώρα, εκτός μόνο στην περίπτωση που το υπέδαφος είναι πετρώδες, όποτε η ταχύτης του περιορίζεται αισθητά.

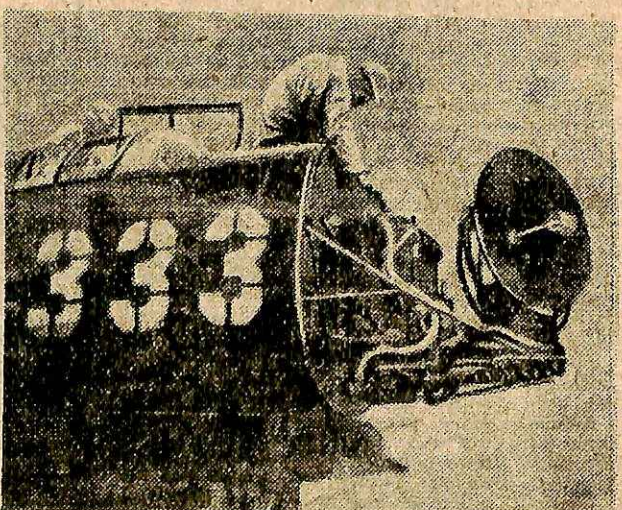
Χάρις σ' αυτόν, θα είναι δυνατόν να τοποθετηθούν νάρκες, όβιδες κ.τ.λ. σε μέρη που ο αντίπαλος δεν μπορεί να υποπτευθή.

Αλλά τα όπλα που αναφέραμε αποτελούν ένα μικρό μέρος από εκείνα που θα χρησιμοποιηθούν σ' ένα μελλοντικό πόλεμο.

Ας εύχησθουμε, λοιπόν, να μην έκραγέ ποτέ ένας παρόμοιος πόλεμος. Γιατί, με τα μέσα που διαθέτουν οι σύγχρονοι στρατοί, θα οδηγήση αναμφισβήτητη την ανθρώπιότητα στην καταστροφή και τον αφανισμό.

Σχηματική παράστασι των διαφόρων φάσεων του άγώνος για την εξουδετέρωσις μιας επίθεσις με υπέρ-V2.

Συσκευή ραντάρ επί αεροπλάνου του αμερικανικού στρατού.

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ τῆς παλαιᾶς Ἀθῆνας

Τὰ...διπλωματικά Σαββατόβραδα
ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

Στὴν ἱστορία τῶν νεοελληνικῶν γραμμάτων ὁ Δημήτρης Ταγκόπουλος κατέλαβε θέσι προνομίου ἀνάμεσα στὶς ὡραιότερες σελίδες τῆς. Ἀλλὰ καὶ στὴ ζωὴ τῆς Παλαιᾶς Ἀθῆνας, ὁ ἐκλεκτὸς λόγιος καὶ συγγραφεὺς ἐπαιεῖν ἀξιοσημεῖο τοῦ ρόλου γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ μπορούσε νὰ γραφῇ καὶ χωρὶς τὸ βλῶ ἀκόμη.

Γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Ὑδρας, ἦρθε νεαρός στὴν Ἀθῆνα στὰ 1885, γράφτηκε στὴν Ἱατρικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πήρε τὸ διπλῶμά του στὰ 1890. Ὑστερὰ ἀσκήσε καὶ τὸ ἱατρικὸ ἐπάγγελμα, δύο χρόνια περὶ τοὺς σπουδαστὰς τῆς Θεσσαλίας. Ἀλλ' ἡ ἐπαγγελματικὴ αὐτὴ σταδιοδρομία δὲν τὸν ικανοποιούσε καθόλου, ἀπὸ κάθε πλευρᾶ.

Τὸν τραβοῦσαν πολὺ τὰ γράμματα ἀπὸ τὰ φοιτητικὰ χρόνια του καὶ γι' αὐτὸ ὁ νεαρός Ἀσκληπιάδης, στὰ νεῖτα του, ἐργάστηκε περισσότερο ὡς συνεργάτης περιοδῶν καὶ ἐφημερίδων (ἐκάμε καὶ ἀρχισυντάκτης τῆς «Ἑστίας») παρὰ ὡς γιὰ τὸν.

Στὸν κύκλο, λοιπόν, τοῦ κόσμου τῶν γραμμάτων ὁ ρόλος τοῦ Δημήτρη Ταγκόπουλου ὑπῆρξε πολὺπλευρος καὶ πολυδηγῆτος καθὼς καὶ τὰ ἔργα του πολλὰ καὶ ἐκλεκτά.

Ἀλλ' ἡ σπουδαιότερη σελίδα τῆς πνευματικῆς ζωῆς του ἦταν ὁ ρόλος του ὡς πρωτοπόρου τῆς δημοτικῆς γλώσσας στὰ δύσκολα χρόνια ὅταν δηλαδὴ, οἱ δημοτικιστὲς ἄχι μόνον ἐμετροῦντο στὰ δάκτυλα ἀλλὰ καὶ ἐθεωροῦντο καὶ ὡς ἄνθρωποι... ὑποποτι, ἐπικινδύνοι καὶ πωλημένοι μὲ σκοποὺς σκοτοὺς νύχτες.

Πολὺ πρὶν ἀκόμη ἡ δημοτικὴ γλῶσσα ἀγαπητὴ ἀπὸ τὸν πολλὸν κόσμο ὁ Ταγκόπουλος πῆρε τὴν ἡρωικὴ ἀπόφασι νὰ βγάλλῃ κατὰ πῶν λέει «τὸ φεῖδι ἀπ' τὴν τρύπα». Ἦξερε ὅτι ὁ δρόμος ἦταν στραμένος μὲ ἀγκάθια, κάθε λογῆς. Ἦξερε πὼς θὰ «πετροβοληθῇ» ἀπὸ τοὺς φαρισαϊκοὺς καθαρευουσιάνους πού εἶχαν, τότε, ἀρχηγό τους τὸν καθηγητὴ Μιστριώτη. Ὡστόσο, παρ' ὅλα τὰ φοβερά καὶ τρομερά σημάδια καὶ ἐμπόδια, ὁ Ὑδραίος λόγιος ἐτόλμησε ἀφοῦ, νὰ βγάλλῃ σὲ ὑπερδημητικὴ γλῶσσα τὴν ἐφημερίδα του, τὸ «Νουμά» — δύο φορές τὴν βδομάδα στὴν ἀρχὴ καὶ μὴν φορὰ ἐπείτα — πᾶν ἀκριβὸς, στὴν ἐποχὴ τῶν «Εὐαγγελικῶν» (1903), ὅταν τὸ καλὸν τῶν καθαρευουσιάνων ἐδράσε καὶ ἀπειλοῦσε νὰ κάψῃ κάθε «σαλιρὶ καὶ πωλημένον» πού θὰ τολμούσε νὰ σπῇ κεφάλι!

Δημ. Ταγκόπουλος

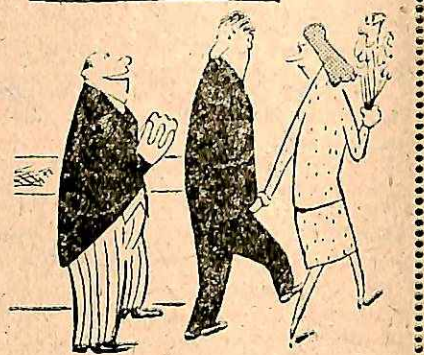
Ὁραιοτάτο, ὅμως, ἦταν τὸ φιάσκο πού σκάρωσε στὸν «Νουμά» ὁ Πολυβίος Δημητρακόπουλος ἕνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους φανατικούς, τότε ἐχθροὺς τῶν δημοτικιστῶν, ἀλλὰ πολὺ... φίλος, προσωπικὸς τοῦ Δημήτρη Ταγκόπουλου.

Μία μέρα ὁ Δημητρακόπουλος ἐστῆκε στὸν Ταγκόπουλο, μὲ ψευδώνυμο, ἕνα Γιαπωνέζικο ποίημα, μεταφρασμένο, καθὼς ἔλεγε, ἀπὸ τ' Ἀγγλικά.

Τὸ ποίημα ἦταν ὡραιότατο κι' ὁ Ταγκόπουλος ἀνύπαπτος ἀποφάσισε καὶ τὸ δημοσίευσε στὸν «Νουμά», σὺν περιεργῷ καὶ ἀσυνήριστο. Τὴν ἄλλη μέρα, ὅμως, ἐγγέλασε ὅλη ἡ Ἀθῆνα ὅταν ὁ Δημητρακόπουλος ἀποκάλυψε σὲ μὴ ἐφημερίδα, ὅτι τὸ ποίημα αὐτὸ ἦταν μὴ σάτυρά του γιὰ τοὺς «μαλλιαροὺς» μὲ ἀκροστιχίδα εἰς βάρος του.

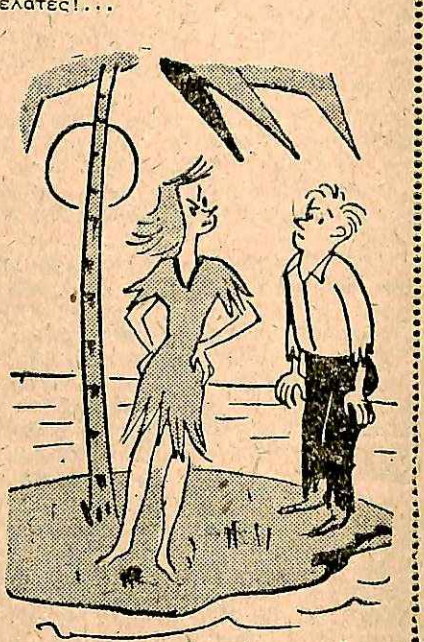
Δ. ΓΑΤ.

ΕΚΤΕΛΟΥΝΤΑΙ: ΓΑΜΟΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΚΗΔΕΙΑ

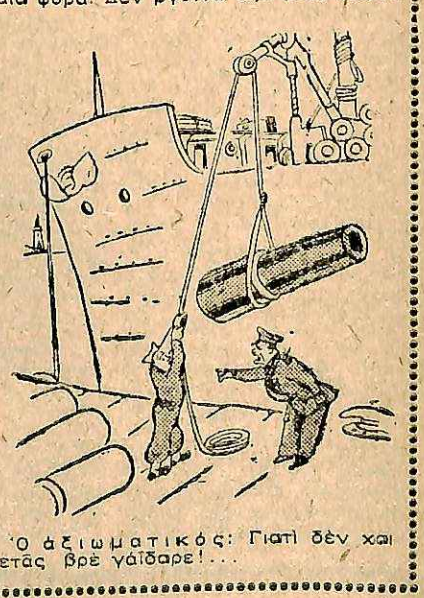

ΚΑΙ ΕΠΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ!

—Ἐλπίζω νὰ μὴ σὰς χάσουμε ἀπὸ πελάτες!...

—Θὰ πάψῃς ἐπὶ τέλους, νὰ μοῦ ζητᾷς ραντεβού;... Στὸ λέω γιὰ τελευταία φορά. Δὲν βγαίνω ἐξω μαζί σου!...

Ὁ ἀξιοματικός! Γιατὶ δὲν χαίρετὰς βρε γάιδαρε!...

Ἄγνωστες λεπτομέρειες ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ Πετᾶτσι-Μουσσολίνι

Ἡ σειρήνα τῆς λίμνης τοῦ Κόμο

Ἐνας Οὐγγρος δημοσιογράφος, ἐξουλιζώντας τὰ ἀρετὰ τοῦ ληϊαρχεῖου τῆς Βουδαπέστης, ἀνεκάλυψε τυχαία τὴν πράξι τοῦ διαζυγίου τῆς Κλάρας Πετᾶτσι, τῆς περίφημης ἐρωμένης τοῦ Μουσσολίνι.

Ἡ πράξις αὕτη εἶχε παραμείνει ὡς σήμερα μυστικὴ, καθὼς καὶ οἱ συνθήκες ὑπὸ τίς ὁποῖες εἰγεν ἐκδοθῇ τὸ διαζύγιο μὲ τὸ σύζυγό της. Στὸ ληϊαρχεῖο βιβλίου γάμων τῆς πόλεως τῆς Βουδαπέστης, ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς:

«Τὸ πολιτικὸ δικαστήριον, κατὰ τὴ συνεδριάσει του τῆς 13 Σεπτεμβρίου 1940, ἐκήρυξε διαλελυμένον ὑπαίτιότητι τοῦ συζύγου της, τὸν γάμον τῆς κυρίας Κλάρας Πινιορέλλι, τὸ γένος Πετᾶτσι, μετὰ τοῦ Μάριο Πινιορέλλι, μηχανικοῦ, ἀμφοτέρων διαμενόντων ἐνταῦθα, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Γέλλερστ».

Αὐτὸ τὸ διαζύγιο, πού ἐξεδόθη μετὰ σὲ ὀντὰ μόνον ἡμέρας, ἀποτελοῦσε μὴ πράξι ἀβροφροσύνης τοῦ ναυάρχου Χόρτυ πρὸς τὸν Μουσσολίνι.

Ὁ Ἰταλὸς δικτάτωρ, ἀπὸ τίς πρώτες βδομάδες τοῦ εἰδυλλίου του μετὰ τὴν Κλᾶρα, ἀπῆλθε ἀπὸ τὴ φίλη του νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τὸ σύζυγό της, μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν παντρεμένη πρὸ τοιετίας.

Ἀλλ' οἱ ἱταλικοὶ νόμοι προέβλεπαν ἀτελείωτες διατυπώσεις, σὲ τὸ ποῦ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ μὴ ἐκδοθῇ ποτὲ αὐτὸ τὸ διαζύγιο. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἦσαν κλειστοὶ οἱ δρόμοι γιὰ τὴν Ἀμερικὴ, ὅπου ἡ ἐκδοσις τοῦ διαζυγίου μπορούσε νὰ γίνῃ μὲ μεγαλύτερη εὐκολία.

Ὁ Νταῦσε ἀπηυθύνθη τότε στὸ ναύαρχο Χόρτυ, τὸν ἀντιβασίλεα τῆς Οὐγγαρίας.

Εὐτυχῶς στὸν οὐγγρικὸ νόμο ὑπῆρχε μὴ διάταξις, πού, σὲ ὠρισμένες ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις, προέβλεπε τὸ διαζύγιο μὲ τὴν ἀπλή διαπίστωσι ὅτι ἐκινδύνευε ἡ τιμὴ καὶ ἡ ὑπόληψις τῆς γυναικός.

Ἐσυντομειώθηκαν, λοιπόν, οἱ προθεσμίες καὶ προπαρασκευάσθηκαν καταλλήλως τὰ πράγματα γιὰ μὴ «ἀστοχισίαι» ἐκδοσις διαζυγίου.

Ὅσο γιὰ τὸν Πινιορέλλι, ἐπείσθη νὰ συγκατατεθῇ σ' αὐτὸ τὸ διαζύγιο.

Μικρὸ Μικρὸ

Ἄπὸ τὸ νοσοκομεῖο τῶν φυλακῶν τοῦ Ἀλγερίου ἐδραπέτευσε πρὸς ἡμερῶν ἕνας κατάδικος πού νοσηλευόταν ἐκεῖ πασχὼν ἀπὸ... παράλυσι καὶ τῶν δύο ποδιῶν.

Πέντε σφῆρες τῆς Ρώμης ἐλύσαν κι' ἐκλεψαν τὴν... οἰκερῆνα γέφυρα τοῦ Τιβερώς. Τὰ κομμάτια της τὰ πούλησαν στὴ μαύρη ἀγορᾶ.

Παρ' ὅλους τοὺς τίτλους καὶ τὴ δόξα του ὁ οὐσταρχὴς Μοντιγκομερὶ δὲν κατέρωθε νὰ ἐξασφαλίσῃ μὴ μόνιμη κατοικίαν στὸ Λονδίνο καὶ βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ νοικίῃ στὰ περίχωρα ἕνα παλιὸ μῦλο, ὅπου πρόκειται νὰ ἐγκατασταθῇ.

Μία σύζυγος, στὸ Ράδε-φοντ τοῦ Νιού Τζέρσεϋ, πῆρε ἀμέσως τὸ διαζύγιό της, ὅταν διηγήθηκε στὸ δικαστὴ ὅτι εἶχε ρωτήσει ἕνα βράδυ τὸν ἀντρώπο της γιὰ τί εἶχε κοκκινάδια γύρω στὸ στόμα του κι' αὐτὸς τῆς δι-καίολογῆθηκε ὅτι... εἶχε πῆ-ντομετρώσει!

γιο, μὲ τὴν ὑπόσχεσι μίᾳς γενναίας αὐοιδῆς.

Ἡ σκηνοθεσία αὐτοῦ τοῦ διαζυγίου ἐγένετο μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Πινιορέλλι ἔφτασαν στὶς 5 Σεπτεμβρίου 1940 στὴ Βουδαπέστη, προσερχόμενοι ἀπὸ τὴ Ρώμη, μετὰ σὲ μὴ ὑπόσχεσι «Ἀλφα Ρομέο». Μερικοὶ ὑπάλληλοι τῆς ἱταλικῆς πρεσβείας περιέμεναν στὸ ξενοδοχεῖο Γέλλερστ γιὰ νὰ τοὺς ὑποδεσθῶν.

Ἀλλ' οἱ δύο σύζυγοι ἔφτασαν κατὰσφρασμένοι στὸ ξενοδοχεῖο (αὐτὸ ἀπαιτοῦσε ἡ σκηνοθεσία). Καὶ ἐπείτα ἀπὸ μερικά λεπτά, μὴ βίαιη φιλονεικία ἐξέσπασε μετὰξὺ των. Σὲ μὴ στιγμῇ, ὁ Πινιορέλλι, βύηκε ἐξῆλλος ἀπὸ τὸ κοινὸ δωμάτιο, πού εἶχε κρατηθῇ γιὰ τοὺς δύο συζύγους καὶ ἄλλως στὸ διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου μπροστὰ σὲ μερικοὺς μάρτυρες (πού περιέμεναν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ) ὅτι δὲν ἐννοοῦσε νὰ μείνῃ στὸ ἴδιο δωμάτιο μὲ τὴ γυναῖκα του (μὲ τὴν εὐκαιρίαν εἶπε μερικὲς προσβολητικὲς ἐκφράσεις γιὰ τὴν Κλᾶρα) καὶ ὅτι ἐπείτα νὰ τοῦ δώσουν ἕνα ἄλλο δωμάτιο.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ Κλᾶρα τηλεφώνησε, στὸ δικηγόρο της, πού περιέμενε ἐπίσης αὐτὸ τὸ τηλεφώνημα καὶ πού ἐσπευσε νὰ καταθέσῃ ἀμέσως αἴτησι διαζυγίου μὲ τὴν αἰτιολογίαν ὅτι ὁ Πινιορέλλι εἶχε φερθῇ βάναισα ἀπέναντι τῆς συζύγου του καὶ ὅτι τὴν εἶχαν ἐγκαταλείψει μόνη καὶ ἀπροσάτευτη στὸ δωμάτιο ἑνὸς ξενοδοχείου, ἐκθέτοντας ἐπὶ τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν τιμὴ της.

Ἡ Κλᾶρα ἐτέθη ἐπὶ τὴν προστασία τῶν οὐγγρικῶν νόμων. Ὅχτὼ ἡμέρες ἀργότερα, στὶς 13 Σεπτεμβρίου 1940, ἐξεδόθη τὸ διαζύγιό της.

Ἡ σκηνοθεσία ἐπερίτεψε πιά. Οἱ δύο σύζυγοι πέρασαν μαζί τὸ πρῶτὸ τῆς 14 Σεπτεμβρίου καὶ κατὰ τὸ μεσημέρι ἐκκίνησαν μὲ τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὸ ὁποῖον εἶχαν ἐρθεῖ, γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὴ Ρώμη.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ εἰδυλλίον Μουσσολίνι-Πετᾶτσι, φαίνεται ὅτι ἐκείνη πού «ἐπαγίνευσεν» τὸν Ἰταλὸ δικτάτωρα ἦταν ἡ ὡραία Κλᾶρα. Τὰ πράγματα ἐξελιχθῆσαν ὡς ἑξῆς, σύμφωνα μὲ τίς νεώτερες πληροφορίες τῶν ἱταλῶν δημοσιογράφων:

Ἐνα ἀπομνησμένο τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1940, ὁ Μουσσολίνι πῆγαινε στὴ βίλλα του, πού βρισκόταν στὴ βορρεια ἀκρὴ τῆς λίμνης τοῦ Κόμο. Προσποῦντο τρία αὐτοκίνητα μὲ μερικοὺς σωματοφύλακες, ὡπλισμένους ὡς τὰ δόντια, ἀκολουθοῦσε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Μουσσολίνι καὶ πίσω του ἔτρεχαν καμμιὰ δεκαριά μοτσακιστὰς.

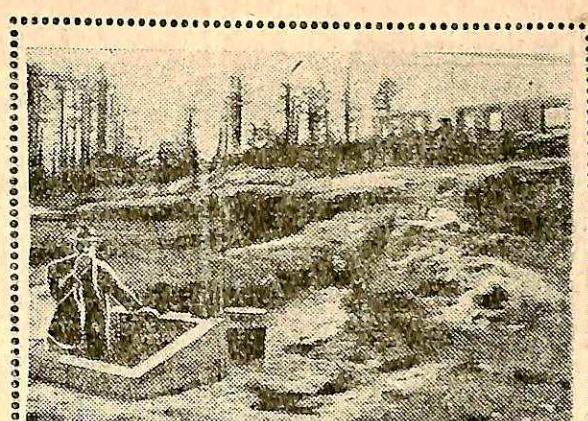
Ξαφνικά, εἶδαν μὴ σιλουέττα, τυλιγμένη μετὰ σ' ἕνα μαῦρο μανδύα, νὰ προβάλλῃ μετὰ ἀπὸ ἕνα πυκνὸ δάσος μὲ ἑλκᾶς. Τὰ αὐτοκίνητα σταμάτησαν ἀμέσως καὶ μερικοὶ σωματοφύλακες πῆδησαν κάτω, μὲ τὰ ὀπλοπολυβόλα στὸ χεῖρ.

Ἡ Κλᾶρα Πετᾶτσι — γιὰ αὕτη ἦταν — προσποιήθηκε τότε ὅτι εἶχε φοβηθῇ μήπως τὴν πυροβολήσουν καὶ, γιὰ νὰ δείξῃ πὼς ἦταν ἀκίνδυνη, πέταξε τὸ μαῦρο μεταξωτὸ μαντῶ πού τὴν ἐτύλιγε καὶ ἐμφονίσθη μὲ αἰγίό τοῦ ὑπνίου.

Οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου πού ἔδωε χρῶσαν τὸ ὑπερόχο κορμὶ της καὶ τῆς ἔδιναν μὴν ἐμφάνισι σειρήνας. Ὁ Μουσσολίνι τὴν προσκάλεσε ἀμέσως στὸ αὐτοκίνητό του καὶ κατέβασε τίς κουρτίνες τῶν παραθύρων.

Ἡ ὡραία Κλᾶρα εἶχε κερδίσει εἶχε κατακτήσει ἀστραπιαίως τὴν καρδιά τοῦ δικτάτορος. Αὕτη ἦταν ἡ ἀρχὴ τοῦ εἰδυλλίου της μὲ τὸν Μουσσολίνι.

Ὅσο γιὰ τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ εἰδυλλίου αὐτοῦ σὰς εἶναι γνωστόν.

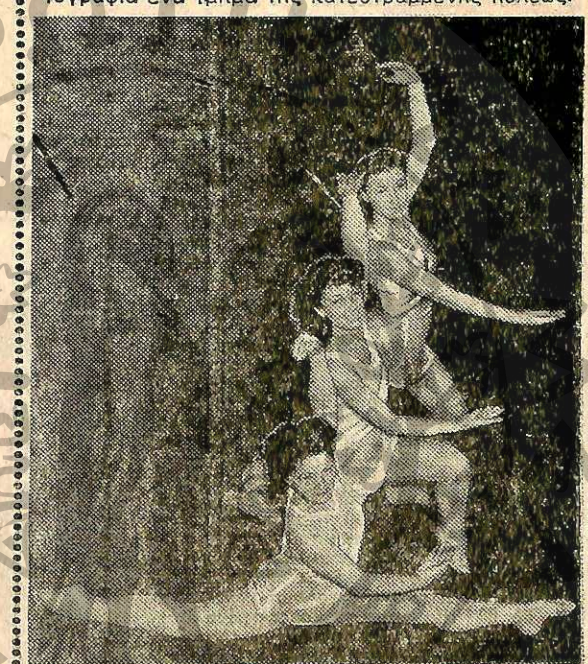
ΕΝΑΣ ΕΓΓΙΣΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ

Ὁ Ἀμερικανὸς Κλάρενς Μπούθ ἀπ' τὸ Τζέρσεϋ ἰσχυρίζεται ὅτι θὰ εἶνε ὁ μόνος ἄνθρωπος πού θὰ ἐπιζήσῃ ὑστερὰ ἀπὸ ἕναν ἀτομικὸ πόλεμο, χάρις στὸ ἀντιατομικὸ φρουρίο πού ἔχει κατασκευάσει ὁ ἴδιος. Στὴ φωτογραφία βλέπετε τὸν ἐνωϊστὴ αὐτὸν Ἀμερικανὸ νὰ ξεπροβάλλῃ ἀπ' τὴν ἐξοδο τοῦ φρουρίου του.

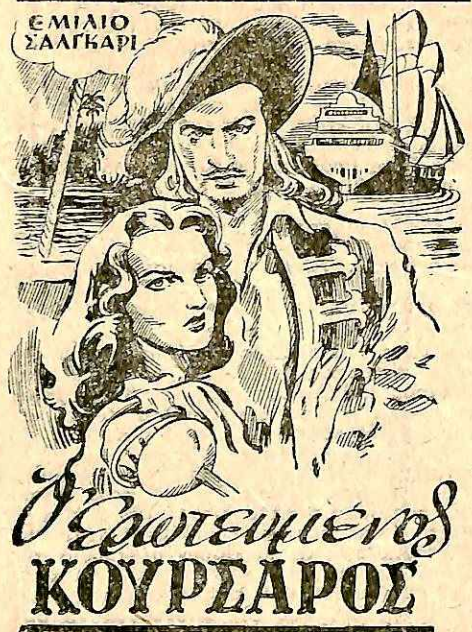
ΕΝΑΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΠΤΙΚΟΣ ΤΥΦΩΝ

Ἡ μικρὴ πόλις ὁστερμπουργκ πού βρίσκεται στὸ Ἰλλινόις τῆς Ἀμερικῆς γνώρισε πρὸ ἑβδομάδος τὸν φοβερωτέρου τυφῶνα, πού τὴν μετέτρεψε σ' ἐρείπια. Τίποτα δὲν ἔμεινε ὄρθι. Σπίτια ἐκκλησίες δέντρα τὰ πάντα παρὰσούθηκαν. Στὴ φωτογραφία ἕνα τμήμα τῆς κατεστραμμένης πόλεως.

3 ΓΕΝΕΕΣ Σ' ΕΝΑ ΧΟΡΕΥΤΙΚΟ ΝΟΥΜΕΡΟ

Στὴν αἰθουσα Πλεγιέλ, στὴ Παρίσι δόθηκε πρὸ ἡμερῶν μὴ χορευτικὴ ἐπίδειξις, γιὰ τὴν ἀνάδειξι τῆς πρωταθλήτριας τῶν ρυθμικῶν χορῶν. Ἀντιπρὸς ἕνα ἀπὸ τὰ βραβευθέντα νούμερα. Οἱ τρεῖς χορευτρίες πού τὸ χορεύουν ἀντικύβητο καθεμιά σὲ διαφορετικὴ γενεά. Ἡ μεσοία εἶνε ἡ βαρύνων ντὲ Λοσούς. Κάτω, ἡ κόρη τῆς Γιολάντα Γκρί. Ἀνω, ἡ κόρη τῆς δευτέρας Τερέζα Γκρί.

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ο ιππότης ντ' Ρομπέλ, φεύγοντας από τη Γαλλία, για να εκδικηθεί τον αμειλικτό εχθρό του Βάν Γκούλντ, φτάνει στο Νησί της Χελώνας που το κατέχουν οι φιλιππουσιέροι (πειράται), ενώνεται μαζί τους και γίνεται πασίγνωστος με το όνομα Μαύρος Κουρσάρος. Πηγαίνει στην Ίσπανοκρατούμενη πόλη Μαρακάιμπο, με την απόφαση να πάρη το πτώμα του αδελφού του, που ο διοικητής έχει κρεμάσει στην πλατεία Α να πεθάνη. Συνδεύεται από τους φιλιππουσιέρους Βάν Στύλλερ, Κανών, Υδονίκ και τον μαύρο Μόκο. Ανακαλύπτονται όμως ο Κουρσάρος σκοτώνει σε μονομαχία έναν Ίσπανό και, ενώ ο Μούρος με τον Βάν Στύλλερ πηγαίνουν να κρύβουν το πτώμα, ο Μαύρος Κουρσάρος με τους άλλους καταφεύγουν στο σπίτι ενός Ίσπανού συμβολαιογράφου, που ζυγνάζει τρομαγμένος. Τον δένουν και καταλαμβάνουν το σπίτι. Σε λίγο, βλέπουν στο δρόμο το Νέγρο που αφού έκρυψε το πτώμα είχε νυρίσει μαζί με τον Βάν Στύλλερ, για να βοηθήσουν τους συντρόφους των. Μπήκαν κι αυτοί στο σπίτι του συμβολαιογράφου. Σε λίγο άκουσαν δυνατά χτυπήματα στην πόρτα.

5ον — Είναι κάτω ένας άνθρωπος, που θάχει ασφαλώς κάποια δουλειά με εσάς.

— Ναί, είπε ο καυμένος ο γέρος αναστενάζοντας, θάκαι κανένας πελάτης, που θα μ' έκανε να κερδίσω κάτι, ενώ σείς τούναντιόν.

— Φτάνει! φώναξε ο Καριώ. Άρκετά μας είπες.

Ένα δεύτερο γτύπημα, πιδ δυνατό από το πρώτο, άκουσθηκε, και μια φωνή που έλεγε από το δόμο:

— Άνοιγτε, κύριε συμβολαιογράφε άνοιγτε γιατί βιάζομαι.

— Καριώ, είπε ο Μαύρος Κουρσάρος, αν δεν άνοιξουμε, αυτός που ντυπάει υπορεί να υποψιασθή τίποτα. Νομίζοντας πως συνέβη κανένα δυστύχημα στο συμβολαιογράφο θα πάν να ειδοποιήση τον «άλ κάδη» της συνοικίας.

— Αλλά τότε, πως θα κάνουμε, καπετάνιο.

— Ν' άνοιξουμε, να υπάσουμε αυτόν τον αδιάκοιτο. Έπειτα τον δένουμε καλά, τον φιμώνουμε και τον φυλάμε να κρατήση συντοφιά του συμβολαιογράφου.

Ο καπετάνιος δεν είχε ακόμα τελειώσει, κι ο Καριώ κατέβαινε ήδη τη σκάλα τρέλονθους από το νένο.

Άκουγόντας να χτυπάνε για τρίτη φορά ο Καριώ άνοιξε την πόρτα.

— Εί! Κύριε, τί ανυπόμονος που είσαστε! είπε

Ο επισκέπτης ήταν ένας νέος δεκαοχτώ με είκοσι χρονών, που ντυμένος κομψά και όπλισμένος με ένα μικρό έγγειοίδιο, κρατούμενο από τη ζώνη του, υπήκε βιαστικός λέγοντας:

— Έτσι κάνουν να περιμένουν τους ανθρώπους που βιάζονται: Μήπως...

— Αλλά σταμάτησε με ύφος καταπληκτο, βλέποντας τον Καριώ και το νέγρο. Θέλησε μάλιστα να υποχωρήση, αλλά η πόρτα είχε ήδη ξανακλείσει πίσω του.

— Ποιοί είσαστε λοιπόν; ρώτησε τους δυο άντρες, που ή εμφάνισή τους δεν του φαινόταν και τόσο καθήσυναστική.

— Δυο υπηρέτες του κ. συμβολαιογράφου, απάντησε ο Καριώ, υποκλινόμενος.

— Α!... Ο δόν Τουρίλλο έγινε λοιπόν Εσθνικά τόσο πλούσιος, ώστε νάχη δυο υπηρέτες;

— Ναί, είπε ο Καριώ, γαυογελώντας, κληρονόμησε ένα θετό του, που πέθανε στο Περού.

— Οδηγήστε με άμέσως σ' αυτόν, επανέλαβεν ο νέος. Ήταν ήδη ειδοποιημένος πως τον χρειάζονταν σήμερα για το γάμο μου με τη σκηνιορίτα Κάμεν ντ' Βασκονσέλος... Κ' έχουμαι γιά...

Η φωνή του κόπηκε απότομα από τα γέλια του νέγρου, που τον είχαν πιάσει βαρεία από το λαιμό. Το καυμένο το παιδί, μοιραγμένο, έπεσε στα γόνατα, και φάνηκε έτοιμο να λιποθυμήση.

— Σιγά, σιγά, κομπάρσε, είπε ο Καριώ, μην πιάς να τον πνίξεις έντελως. Άς είμαστε ευγενικοί με τους πελάτες του συμβολαιογράφου.

— Μείνε ήσυχος, φίλε λευκέ, απάντησε ο νέος των φιδιών.

Ο νέος, που άλλωστε, δεν έσκέφθηκε να κάνει την παρανοική αντίσταση, άφοπλίστηκε, στη στιγμή, δέθηκε γερά και οίχτηκε πάνω στο κρεβάτι, πλάι στο συμβολαιογράφο.

— Να που έγινε, καπετάνιο, είπε ο Καριώ στο Μαύρο Κουρσάρο, που, πλησιάζοντας στον κινούριο τους αινιάλωτο, τον ρώτησε:

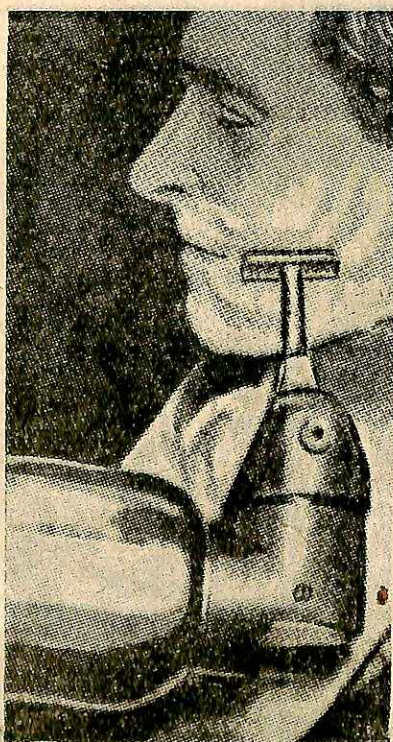
— Ποιός είσαστε;

— Ένας από τους καλύτερους πελάτες μου, απάντησε ο συμβολαιογράφος.

— Σώπα! φώναξε ο Κουρσάρος. Άφισε το νέο να μιλήση.

Εκείνος που είχε κάπως συνέλθει, αφού προσπαθήσε ν' αντιληφθή την παράδοξη κατάσταση, την οποία βρισκόταν, είπε:

— Είμαι ο γιουός του δικαστού του Μα...

ΕΝΑΣ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΟΣ ΡΟΜΠΟΤ

Ένας Γάλλος μηχανικός, ο Γκαρρέν, κατασκεύασε έναν ρομπότ που μπορεί να κάνει χιλιάς δυο δουλειές, από τις απλούστερες ως τις πιο πολύπλοκες. Στην εικόνα ο ρομπότ ευρίσκει τον Γκαρρέν. Σχετικώς νράφουμε στή σελ. 44.

σακαίμπο, δόν Άλόνζο ντ' Κονσέδιο. Έλπίζω πως θα μου εξηγήσετε το σκοπό της συμπεριφοράς σας απέναντί μου.

— Δεν χρειάζεται να το μαθεύτε απάντησε ο Κουρσάρος. Άν μείνετε ήσυχος, δεν θα σας κάνουμε κανένα κακό. Κι' αύριο, έκτος αν συμβή τίποτε άπρόοπτο, θα είσαστε έλευθερος.

— Αύριο! επανέλαβε ο νέος, αύριο! Μαθετε λοιπόν ότι πρόκειται σήμερα να παντρευτώ την κόρη του λογανού Βασκονσέλος.

— Θα την τ' ρεuthτε αύριο.

— Προσέεστε. Ο πατέρας μου είναι φίλος του κυβερνήτη, και θα μπορούσατε να πληρώσετε άκριβά αυτή την ανεξήγητη συμπεριφορά σας απέναντί μου. Υπάρχουν στην πόλη στρατιώτες, κανόνια...

— Ένα περσιφροντικό καυμένο διέστειλε τα γέλια του καπετάνιου.

— Δεν φοβάμαι ούτε τους στρατιώτες, ούτε τα κανόνια, είπε, Έγώ, ενώ, άνθρωπος πιδ ικανός απ' αυτούς που φυλάν το Μαρακάιμπο, κι' επίσης και κανόνια...

— Ποιός είσαστε λοιπόν;

— Δεν χρειάζεται να το μαθεύτε.

Κι' ο Μαύρος Κουρσάρος βγήκε από το δωμάτιο για να πάη πάλι στο παράθυρο, αφήνοντας κοντά στους δυο αινιαλωτούς τον Βάν Στύλλερ και τον Υδονίκ, για να έμποδίσουν τυχόν άπείρεια εκ μέρους των ν' αποδράσουν, ενώ ο Καριώ κι' ο νέος έβαναν ξανά το σπίτι, για να βρουν τίποτα τρόφιμα για να καλοτάισουν.

Ο λευκός κι' ο μαύρος κατώρθωσαν ν' ανακαλύψουν ένα λαμπρό καντηράκι και τρι-οί πικάντικες, που μπορούσαν να τα τιμήσουν θυμασία, μαζί με το εξαίρετο κρασί του συμβολαιογράφου. Και πήγαιναν να ειδοποιήσουν τον καπετάνιο για το εύρημά τους, όταν, ξανά, άκουσθηκαν δυνατά χτυπήματα στην εξώπορτα.

— Μήπως είναι πάλι κανένας πελάτης, που θέλει να κρατήση συντοφιά του συμβολαιογράφου; είπε ο Καριώ.

— Πήγαινε να ιδής, διέταξε ο Κουρσάρος.

Ο Καριώ πήγε στο παράθυρο και, χωρίς ν' άνοιξη τις νωίλλες, υπέρεσε, να ιδή, μπροστά στην πόρτα, έναν άντρα ηλικιωμένο, που παίνονταν υπηρέτης ή κλητήρας του δικαστηρίου.

— Διάβολε! ψιθύρισε, έχωται ασφαλώς να ζήτηση το νεαρό. Ή άπουσία του ναμπρού θ' άνησύνησε τη νύφη, τους γονείς τους καλεσμένους... Χυ! Ή δουλειά άο χλει να υπερδεύεται...

Ο άγνωστος, μιν παίνοντας απάντησε, γτυπούσε πιδ δυνατά, με μια τέτοια μάλιστα έπιμονή, που υπήνε οόδος μήπως άνησυχήσουν οι γείτονες.

Ο Καριώ κι' ο νέος κατέβηκαν λοιπόν ν' άνοιξουν. Και, μόλις ο επισκέπτης τέρασε το κατώφλι, πιάστηκε, όπως πρίν κι' ο νέος, δέθηκε, φιωνήθηκε και μεταφέρθηκε μέσα στο δωμάτιο όπου βρισκόταν.

— Ο διάβολος να τους πάρη! φώναξε ο Καριώ. Άν αυτό έξακολουθήση, θα αινιαλωτίσουμε όλο τον πληθυσμό του Μαρακάιμπο.

Ο Ίσπανός ευγενής

Μ' όλη την εξαιρετή γεύση του λαμπριού, του τυριού και των κρασιών του δυστυχώς συμβολαιογράφου, το πόνγευμα που έκαναν οι πέντε φίλοι ήταν σιωπηλό.

Γιατί όλοι τους άρχισαν να βλέπουν πως ή κατάσταση γινόταν άνησυχτική, εξ αιτίας του γάμου, που είχαν ματαιώσει. Ήταν φανερό, πως ή εξαφάνισή του νέου και του υπηρέτη θ' άνησυχούσε την οίκο-νεία και τους φίλους του ναμπρού. Έπρεπε, φυσικά, να περιμένουν να ιδούν να καταφάνουν είτε άλλοι υπηρέτες, είτε συγγενείς ή, ακόμα χειρότερα, «άλγκουα-ζίλοι» (γωροφύλακες). Κι' αν ακόμα οι φιλιππουσιέροι τους έπιαναν κι' αυτούς, τα πράγματα δεν θα μπορούσαν να έξακολουθήσουν διαρκώς έτσι.

Ο Κουρσάρος κι' οι δυο ναυτικοί συζήτησαν πολλά σχέδια, αλλά κανένα απ' αυτά δεν τους φάνηκε πραγματοποιησιμό.

Προς το παρόν, ή σην ή ήταν άπολύτως ά-δύνατη. Γιατί, εξ αιτίας της άνασταραής της περασμένης νύχτας, θ' άναγνώριζονταν και θα τους έπιαναν. Έπρεπε να περιμένουν να νυχτώση, για ναχουν κάποια έλ-πίδα ότι θα περνούσαν άπαράτητοι.

Άλλ' ήταν μάλλον άπίθανο ότι οι συγγενείς του ναμπρού θάμεναν ήσυχος ως τότε...

Ο Καριώ, που ήταν ήδη ντυμένος σαν Ίσπανός, είχε προτείνει να πάνουν ο Κουρσάρος κι' ο Στύλλερ τα ρούχα του νέου και του υπηρέτη. Αλλά τα ρούχα αυτά δεν ήταν καθόλου για το κομμάτι τους και, μια που οι γειτονικοί δόμοι έπιδέ-πονταν, αυτή ή μεταμφίση δεν θα κατώ-θωνε να έγενέλση τους Ίσπανούς στα-τιώτες.

Ο νέγρος επανέλαβε την πρότασή του να πάν ν' αγοράση στολές στοατιωτικές. Αλλά, κι' αν άκούσ κατώρθωνε να τις αγοράση χωρίς δυσκολία, πως θα έαναγύ-ριζε φορτωμένος μ' αυτές κι' ίδιως με τα όπλα;

Με λίγα λόγια, ή θέσι των φιλιππουσιέ-ρων ήταν πολύ δύσκολη. Οστόσο, έξακο-λουθούσαν ν' αναζητούν κάποια λύση, ό-ταν ένα τοίτο πρόσωπο ήθε να χτυπήση την πόρτα του συμβολαιογράφου.

Αυτή τη φορά όπως υπέρεσαν ν' αντι-ληφθούν, κυττάζοντας από το μισάνοιγτο παράθυρο, δεν ήταν ένας υπηρέτης άλλ' ένας Καστιλλάνος ευγενής, μεσόκοπος, ντυμένος πλούσια, με σπαθί στο πλευρό και μ' έγγειοίδιο στη ζώνη. Άσφαλώς κά-ποιος από τους συγγενείς του ναμπρού.

— Κατάρα! φώναξε ο Καριώ. Να που συγγενίζεται ή φασαρία. Τι θα κάνουμε τώρα;

Ο Καστιλλάνος, αφού παρέμεινε λίγο, βλέποντας πως ή πόρτα έξακολουθούσε να μιν κλειστή, άρσισε να γτυπήσει δυνατά, χωρίς διακοπή.

— Πήγαινε ν' άνοιξης, Καριώ, είπε ο Μαύρος Κουρσάρος.

— Αλλά, καπετάνιο μου, φοβάμαι πως έτούτος εδώ δεν είνε από κείνους που κά-θονται ήσυχα να τους πιάσουν και να τους δέσουν. Φαίνεται γεροδεμένος και γεν-ναίος.

— Μήπως δεν είμαι 'εδώ και δεν έχω γέοι γερό;

Και μιλώντας έτσι ο Κουρσάρος, πήρε ένα παλιό ξίφος, που κρεμόταν στον τοίχο, και που ο συμβολαιογράφος θα το φυλάγε, ασφαλώς, για οικογενειακό κειμήλιο. Έ-πειτα, αφού δοκίμασε την εύλιγισία του, το κρέμασε στο πλευρό του.

— Λάμα του Τολέδο, είπε, Μ' αυτήν μπορούμε ν' αντιμετώπισουμε τον Καστιλ-λάνο.

Ο Καριώ κι' ο νέος είχαν κατεβή κι' είχαν άνο-ξει την πόρτα, που ο άνησυχός τους έπιδέχτηκε έμοιας σά νάθελε να τη σπάση, τόσο χτυπούσε δυνατά το γερούλι της.

— Άληθινά, φώναξε μπαίνοντας ο Κασ-τιλλάνος, με σουφρωμένα τα φρύδια, και με το γέοι στη λαβή του σπαθιού του, νό-μισα πως χρειάζοταν κανόνι για να μη κα-νεις εδώ μέσα.

— Συγγνώμην, κύριε, αν άργήσαμε, του είπε ο Καριώ, είνε γιατί ήμαστε άπασχο-λημένοι...

— Άπασχολημένοι σε τί; ρώτησε ο Κασ-τιλλάνος.

— Να περιποιούμεθα τον κ. συμβολαιο-γράφο.

— Είναι λοιπόν άρρωστος;

— Τον έχει πιάσει ένας δυνατός πυρετός, κύριε.

— Λέγε με κόμπ...

— Συχωρέστε με, κύριε κόμπ, δεν είχα την τιμή να σας γνωρίσω.

— Πήγαινε στο διάβολο!... Αλλά που είναι ο άνιψός μου; Είναι δυο ώρες τώρα που ήθε εδώ.

— Δεν είδαμε κανένα, κύριε κόμπ.

— Θέλεις ν' άστεινής μαζί μου; Που είναι ο συμβολαιογράφος;

— Στο κρεβάτι, του, κύριε κόμπ.

— Οδηγήσέ με άμέσως σ' αυτόν.

Ο Καριώ υποκλίθηκε πως υπακούει. Ο σκοπός του ήταν να τραβήξη τον Καστελ-λάνο στο βάθος του διαδρόμου, προτού να κάνει νόημα στο νέγρο να φερθή στον κινούριο επισκέπτη, όπως και σταυς δυο προηγούμενους. Και, φτάνοντας στην άρχή της σκάλας, στράφηκε απότομα λέγοντας:

— Έμπρός, κομπάρσε μαύρε!

— Άμέσως ο νέγρος οίχτηκε πάνω στον εύ-γενή. Άλλ' εκείνος, που ασφαλώς προσυλα-γόταν, και που, εξ άλλου, ήταν προικισμέ-νος με μια θαυμαστή εύλιγισία, πήδησε μπροστά, και, στρώγοντας τον Καριώ:

Βρέθηκε όρθιος στο τρίτο σκαλοπάτι, με το ξίφος στο χέρι, φωνάζοντας:

— Α! Κακούργο! Τι σημαίνουν όλα αυτά; Θα σας κόψω τ' αυτιά, εγώ...

— Άν θέλετε να μάθετε τί σημαίνουν όλα αυτά, είμαι εδώ για να σας εξηγήσω, είπε ο Μαύρος Κουρσάρος, που είχε βγή στο κεφαλόσκαλο, και που, κρατώντας επί-σης το ξίφος του, κατέβαινε τα πρώτα σκαλιά.

Ο Καστελλάνος, άκούγοντας να του μι-λούν, είχε σταση, χωρίς να χάνη από τα μάτια του τον Καριώ και το νέγρο, που είχαν καθύγει στο βάθος του διαδρόμου, για πιδ σίγουρα, ό ένας κρατώντας τη «ναβάνα» του, κι' ο άλλος άσπάζοντας ένα φτυάρι, που βρισκόταν εκεί, και που υπο-ρούσε νανε στα γέοια του ένα όπλο τρο-μερό.

— Ποιός είστε, κύριε; ρώτησε ο Καστελ-λάνος, χωρίς να δείξη την παρανοική τα-ραχή. Άν κοίνω από το κοστούμι σας, θα πίστευα ότι βλέπω έναν ευγενή. Αλλά το ράσο δεν κάνει τον παπά, και υπορεί θαυ-μάσια να μην είσαστε παρά ένας ληστής.

— Νά, έντε λόγος άρχοντά μου, που θα μπορούσε να σας κρατήση ακριβά, απάν-τησε ο Κουρσάρος.

— Μπά! Αυτό θα το ιδούμε...

— Είσαστε γενναίος, κύριε, τόσο το καλλίτερο! Αλλά σας συμβουλεύω να κα-ταθήσετε το ξίφος σας και να παραδοθήτε.

— Νά παραδοθώ! Σε ποιόν;

— Σ' έμένα.

— Σ' ένα ληστή, που στήνει μια παγίδα για να με δολοφονήση;

— Όχι, αλλά στον Ίππότη Έμιλ ντ' Ρομπέλ, αυθέντη της Βαλπάντης και του Βεντιμιλ.

— Α! Είσαστε ευγενής;... Έν τοι-αυτή περιπτώσει θάθελα να μάθω γιατί ο αυθέντης της Βαλπάντης και του Βεντιμιλ θέλησε να με δολοφονήση με τους υπρέ-τες του.

— Αυτό είνε μια ύποψία σας, κύριε, γιατί κανένας δεν έσκέφτηκε να σας δολο-φονήση. Θέλαμε άπλούστατα να σας άσο-πλίσουμε, και να σας κρατήσουμε φυλακι-σμένο για ένα μικρό διάστημα, και τίποτα περισσότερο.

— Και για πιδ σκοπό;

— Για να σας έμποδίσουμε να ειδοποι-ήσετε τις άρχες του Μαρακάιμπο πως εί-μαι εδώ, εγώ, που σας ειλά.

— Τότε ασφαλώς ο αυθέντης του Βεν-τιμιλ έχει έκκομεις λογαριασμούς με την άογή του Μαρακάιμπο.

— Πραγματικά, δεν βρίσκουαι σε τόσο καλές σχέσεις μαζί τους και ιδιαίτερας με τον κυβερνήτη Βάν Γκούλντ, που θα ήταν, πιστεύω, πολύ εύτυχς αν με εγε στα γέ-ρια του, όπως κι' εγώ άλλωστε αν τον είχα στα δικά μου...

— Δεν σας καταλαβαίνω, κύριε, είπε Καστελλάνος.

— Το ίδιο κάνει. Θέλετε να παραδο-θήτε;

— Εί! Μπορείτε να το σκεφτήτε αυ-τό; Ένας άνθρωπος του σπαθιού να υπο-χωρήση έτσι χωρίς ν' άμυνθ!

— Τότε θα μ' έξανανγκάσετε να σας σκοτώσω.

— Θα σας έξανανγκάσω;

— Ναί, γιατί δεν μπορώ να σας επί-τρούσω να βήτε από εδώ, αφού αυτό θα συντελούσε στο να χαθώ κι' εγώ κι' οι σύν-τροφοί μου.

— Αλλά ποιός είσαστε λοιπόν επίτε-λους;

— Θα έπρεπε ήδη να τόχ-τε μαντέψει. Είμαστε φιλιππουσιέροι της Χελώνας Ά-μυνθήτε γιατί θα σας σκοτώσωμε.

— Ασφαλώς, αν πρόκειται ν' αντιμετω-πίσω τρεις αντίπαλους συγγενούς.

— Όχι, μην άπασχολείσθε μ' αυτούς τους δυο ανθρώπους. Όταν ο καπετάνιος τους μονομαχή, δεν σινηδούν ν' άνακα-τευνώται.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει, έλπ-ζω γρή-γορα να σας νικήσω, Δεν ξέρετε το γ-οι του κόμπους ντ' Λέου.

— Ούτε σείς ξέρετε το γέοι του Ίππότη του Βαντιμιλ. Κύριε κόμπ, άμυνθήτε!

— Μία λέξη, αν μου έπιτοπέτε, Τι έ-χετε κάμει τον άνιψό μου και τον υπηρέτη του;

— Είνε δεμένοι εκεί πάνω, μαζί με το συμβολαιογράφο. Αλλά μην άνησυχείτε νι-αυτούς. Αύριο θα είνε έλευθεροί κι' ό ά-μηνός σας θα μπόρεση να παντρευτή την έκλεκτή του.

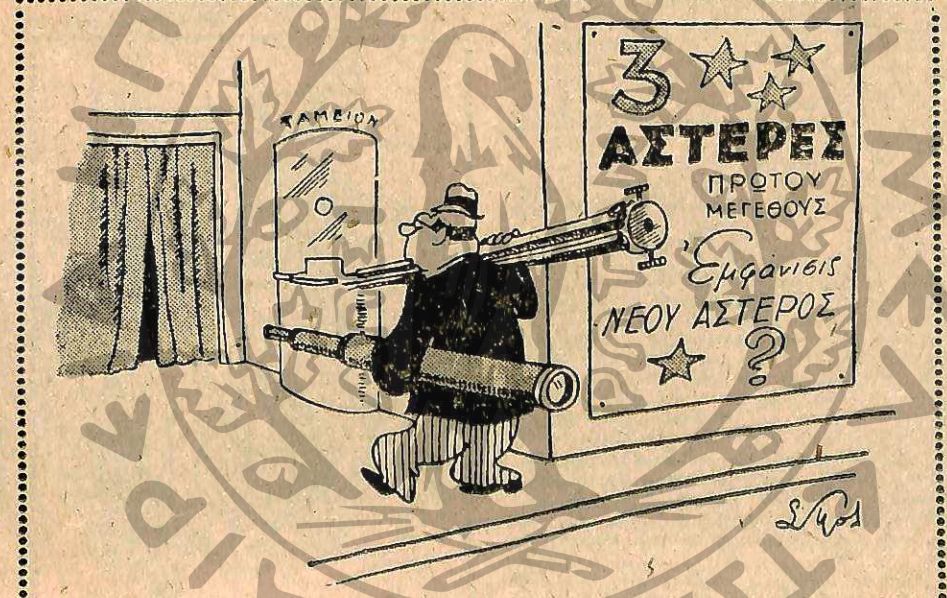
Η μονομαχία

Ο Μαύρος Κουρσάρος υποκλίθηκε έλα-φρά, κι' έπειτα, κατεβαίνοντας βιαστικά τα σκαλοπάτια, έπιτέθηκε του Καστιλλάνου με τέτοιαν όρη, ώστε εκείνος άναγκάστηκε σε λίγο να υποχωρήση. Και για μερικά στιγμές, δεν άκουγόταν πιά παρά ή κλαγ-γή των σπαθιών.

Ο Καστιλλάνος έιφουμαγούσε θυμασία. Ζωπρός στην έπιθεσι, ψύχραος στην ά-μυνα. Αλλά πολύ γρήγορα αντελήφθη πως είνε να κινή με τον πιδ έπικινδυνο αντί-παλο.

Έξ άλλου, εύθως από την πρώτη «πάσ-σα», ο Μαύρος Κουρσάρος είχε ξανάση όλη του την ψυχή. Δεν έκανε έπιθεσι, παρά μόνο σπινιάτατα, περιερίζοντας σε μια προσεκτική άμυνα, ασφαλώς με την πρόθεσι να κορώση τον αντίπαλό του, μελετώντας συγχρόνως τον τρόπο με τον όποιο έιφουμαγούσε.

Ο Καστιλλάνος, τουναντιόν, με άλλε-πρόληδες έπιθέσεις έμοιαζε να προσπαθή-...

Ο άστρονόμος πηγαίνει στον κινηματογράφο!... (Σκίτσος Σ. Πολενάκης)

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ της βασιλίσσης Κλώντ

Η άφροσύμη της σύζυγος του Φραγκίσκου Α'

Η Βασίλισσα Άννα, πηγαίνοντας μία μέρα στον πύργο του Φονταίνεμπλώ, είχε συναντήσει στο δρόμο δυο τσιγγάνες. Και οι δυο της είπαν πολύ ενδιαφέροντα πράγματα για τη ζωή της Άλλας της μίλησαν περισσότερο για το παιδί που έπορεύεται να φέρει στον κόσμο.

— Βασίλισσα, είπεν η μία, περιμένεις ένα γιο για διάδοχο του θρόνου της Γαλλίας; Άλλα θα γεννήθηκε κόρη.

— Αυτή η κόρη, όμως, συμπλήρωσε η άλλη, θα γίνει Βασίλισσα της Γαλλίας.

— Δεν θα είναι δυστυχισμένη, είπαινε η πρώτη.

— Θα είναι, όμως, πολύ δολιχίτη και θα παντρευτεί έναν άρσενικο άντρα.

— Ο άντρας της δεν θα της είναι πιστός.

— Αυτή όμως, θα τον αγαπήσει πολύ.

— Εκείνος θα την αγαπήσει λίγο. Και θα έχει φίλες δυστυχισμένες και πενιχρές.

— Ωστόσο, η Βασίλισσα θ' αποκτήσει από τον άντρα της πολλά και αξιαγάπητα παιδιά.

— Ο άντρας της θα κάνει πολλούς πολέμους και θα καταστρέψει...

— Η Βασίλισσα θα γνωρίσει μόνο το θάνατό του.

— Θα πεθάνει νωρίς.

— Άλλα με θάνατο πολύ ήρεμο.

— Ο άντρας της θα την κλάψει λίγο.

— Ο Λόος της, όμως, θα την κλάψει πολύ.

Όλες αυτές οι προφητείες, οι καλές και οι κακές, πραγματοποιήθηκαν κατά γράμμα.

Η πριγκίπισσα Κλώντ δεν ήταν πολύ δυστυχισμένη. Άλλα, είχε ένα πρόσωπο γλυκό κι εκείνος που την έβλεπε δεν υπορούσε να ξεγαστεί ποτέ τη λάμψη των ματιών της.

Όταν ήταν δύο χρόνων, ο πατέρας της, ο Βασίλης Λουδοβίκος 12ος, την είχε αρραβωνιάσει με τον Κάρολο της Αυστρίας τον υελλοντα Βασιλιά της Ισπανίας και αυτοκράτορα της Γερμανίας Κάρολο Κουίντο.

Άλλα, όταν η πριγκίπισσα μεγάλωσε, παντρεύτηκε το νεαρό δούκα του Βαλουά, που βασιλεύσε στη Γαλλία με το όνομα Φραγκίσκος 1ος.

Οι γάμοι της έγιναν μέσα σε μια απίστευτα λυπηρή και πένθιμη.

Ο Βασίλης Λουδοβίκος είχε νάσει την εποχή εκείνη τη σύζυγό του κι' ο πόνος του ήταν μεγάλος που δεν ήθελε ν' ακούσει να γίνεται λόγος για τίποτε. Ωστόσο, έπειτα από τις επιμονές παρακλήσεις του, σ' αρραβώνησε ντε λα Παλις έστερε, στη πραγματοποιήσει αυτού του γάμου.

Καταλαβαίνω ότι το συμφέρον του κράτους απαιτεί να γίνει το συντομότερο, αυτός ο γάμος, είπε.

Άλλα, απαντώντας, είπε: — Έστω, Άλλα, όλοι τους πρέπει να είναι πένθιμοι νυμμένοι.

Και η πριγκίπισσα Κλώντ, θα παρουσιασθεί υποστά στο βασιλιά με πένθιμο φόρεμα. Απαγορεύοντάς να φορέσει φόρεμα από βελούδο, σ' απάντησε η βασίλισσα: — Όσο για το νεαρό δούκα, θα φορέσει ένα απλό ένδυμα από μαύρο δαμασκηνό ύφασμα. Και ούτε τραγούδια, ούτε χοροί, ούτε μουσική.

Μέσα στην πένθιμη αυτή ατμόσφαιρα, έγιναν οι γάμοι της πριγκίπισσας Κλώντ με τον δούκα Φραγκίσκο του Βαλουά.

Το ίδιο πένθιμο ήταν ένας άλλος γάμος, που έγινε έπειτα από λίγον καιρό. Οι σύμβουλοι του Λουδοβίκου 12ου τον έπεισαν πως έπρεπε να παντρευτεί, για να δώσει έναν άρρενα διάδοχο στο θρόνο και του παρουσίασαν για σύζυγο την δυστυχισμένη Μαρία Τυδώ.

Ο γάμος αυτός αποτέλεσε μια απειλή για τα συμφέροντα του Φραγκίσκου και της Κλώντ. Γιατί, αν ο Βασίλης αποχτούσε διάδοχο, θα παραμεριζόταν και οι δύο από τα δικαιώματά των στη διαδοχή του θρόνου.

Ωστόσο, ήταν βέβαιο πως ο Λουδοβίκος 12ος, στην κατάσταση που βρισκόταν, δεν θα μπορούσε ποτέ ν' αποκτήσει γιο.

Υπήρχαν όμως, ένας άλλος κίνδυνος. Η Μαρία Τυδώ είχε φέρει μαζί της έναν νεαρό Άγγλο ευγενή τον υποκόμη του Σούφολκ, για τον οποίο όλοι ήξεραν πως αναπαύσε τη βασίλισσα.

Η Κλώντ προαισθάνθηκε τον κίνδυνο.

Ο πατέρας μου, είπε στον άντρα της, είναι πολύ γέρος. Από το μέρος αυτό δεν πρέπει να φοβόμαστε. Ο κίνδυνος βρίσκεται από το μέρος του Σούφολκ.

Δεν πρέπει να βρεθεί ποτέ μόνος με τη βασίλισσα. Νομίζω πως θα πρέπει να τους επιτηρώ.

Μείνε ήσυχη, απαντώντας η Κλώντ, απάντησε ο Φραγκίσκος. Από αυτή τη στιγμή θα γίνω ο πιο πιστός ακόλουθος της βασίλισσας. Όσο για τον Σούφολκ, θα αναβέσω σε μερικούς ανθεωρούς μου να τον παρακολουθούν.

Άλλα συνέβη τότε το αντίθετο από εκείνο που περιμέναμε η Κλώντ.

Η Μαρία Τυδώ ήταν πολύ νέα και δυστυχισμένη. Από το άλλο μέρος, ο Φραγκίσκος του Βαλουά ήταν ο ωραιότερος Ιππότης της εποχής του.

Ένα φλογερό ειδύλλιο αναπτύχθηκε σε λίγο μεταξύ τους. Τρελλός από έρωτα, ο Φραγκίσκος του Βαλουά, ήταν έτοιμος να θυσιάσει τα συμφέροντά του, για μερικές στιγμές ευτυχίας με τη γυναίκα που ελάτυνε.

Άλλα, η Κλώντ άκουγαν, σε. Η αγάπη της για τον άντρα της ήταν τόσο μεγάλη, που αποφάσισε να θυσιάσει σ' αυτήν τα πάντα.

Δεν με νοιάζει για τη ζωή μου, εξομολογήθηκε στην πιστή της δούκισσα του Νεβέρ. Εκείνο που θέλω είναι να βασιλεύω ο Φραγκίσκος.

Κι' ένας υγιής τρόπος υπάρχει γι' αυτό. Να τον ευποδίσουμε να βρεθεί μόνος με τη βασίλισσα. Γιατί τυφλωμένος όπως είναι από την αγάπη του, θα δίδει ο ίδιος την καταστολή του.

Άλλα, αν τον μιλούσατε, αν τον κάνατε να καταλάβει, είπεν η δούκισσα.

Τα λόγια στον έρωτα δεν αξίζουν τίποτε, απάντησε η Κλώντ. Το ξέρω από τον έαυτό μου. Κι' εγώ δεν θα πω να αγαπά το Φραγκίσκο από τη στιγμή που με πρόδωσε, μέσα στην καρδιά του.

Άλλα, αυτό είναι ανώτερο από τις δυνατόει μου. Όχι! Τον αγαπώ και θα τον αγαπώ πάντα. Το μόνο που θέλω είναι να γίνει ευτυχισμένος.

Και Βασίλης της Γαλλίας!

Ναι! απάντησε η πριγκίπισσα. Αυτό είναι το δέλεαρ μου. Από σήμερα, η Βασίλισσα δεν πρέπει να μείνει ούτε στιγμή μόνη. Την ημέρα θα βρίσκονται σ' κοντά της. Τη νύχτα θα άκουγαν πλάι στο ποσόκατο της.

Ένα παλιό έθιμο μου δίνει αυτό το δικαίωμα.

Η μεγάλη θυσία της Κλώντ άνοιξε αμέσως. Λη τη νύχτα έμενε άνοιξη που ποσόκατο της Μαρία Τυδώ. Και μόλις κοιμόταν μια ή δυο ώρες το πρωί, για να υπορέσει να τοξεί και πάλι στην αλή και ν' αναλάβει τα καθήκοντά της κοντά στη βασίλισσα.

Ο Φραγκίσκος πήγαινε να τρελλαθεί από το κακό του. Ήσαν στιγμές που είχε σκεφτεί να σκοτώσει την γυναίκα του.

Άλλα, έπειτα από μερικούς μήνες, πέθανε ο Βασίλης Λουδοβίκος 12ος. Κι' ο Φραγκίσκος του Βαλουά ανακηρύχθηκε Βασιλιάς της Γαλλίας. Τότε μόνο καταλάβε τη μεγάλη θυσία της γυναίκας του και προσπάθησε με τις περιποιήσεις και την άφοβή του να την κάνει να ξεγαστεί την απιστία του. Πού, ευτυχώς, ήταν μόνο πλατωνική.

Άλλα, ήταν άσφαχτα.

Οι άνομπες είχαν φέρει απαντώντας την ύγια της Κλώντ. Κι' η δυστυχισμένη Βασίλισσα πέθανε λίγον καιρό μετά τη σπλη της.

ΛΕΟΝ ΤΡΕΧ

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΠΙΑΝΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ένας εκκεντρικός Βιεννέζος, ο Άντον Πάλλενμπεργκ, ύστερ από μακροχρόνιες προσπάθειες, κατάφερε τέλος να φτιάξει ένα πιάνο λιλιπυτείων διαστάσεων, που θεωρείται σήμερα ως το μικρότερο πιάνο του κόσμου. Τα πλήκτρα του πιάνου αυτού έχουν πλάτος μόνον ενός χιλιοστού. Επίσης ολόκληρος ο μηχανισμός του είναι πάρα πολύ μικρός. Έχει ωστόσο με ακρίβεια όλα ανεξαιρέτως τα εξαρτήματα ενός μεγάλου πιάνου. Ο Πάλλενμπεργκ σκέπτεται να έπιδειξη στη διεθνή έκθεση παραγωγή παρόμοιων πιάνων σε μεγάλη κλίμακα.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΓΙΑ... ΓΑΜΟ Η ΔΙΑΖΥΓΙΟ

Χαριτωμένες Αμερικανίδες με μια φωτογραφική μηχανή στο χέρι νομίζουν κάθε βράδυ στα κέντρα της Νέας Υόρκης. Η ειδικότητά τους είναι να φωτογραφίζουν τους συζύγους ή τις συζύγους που διασκεδάζουν με μια τριπλή ή έναν τριπλό ή πλουσιότερο νεύρο που βρίσκονται μαζί με μια φίλη των... Φυσικά, διαλέγουν μια στιγμή τυχερότητας σε τρόπο που η φωτογραφία των αποτρέπει ένα αδιάφορο τεκμήριο της απιστίας του ή της συζύγου ή των σχέσεων ενός νέου με μια νέα. Οι φωτογραφίες αυτές χρησιμοποιούνται κατόπιν για να εξαναγκασθεί ένας νέος να παντρευτεί μια νέα με την οποία λογάριαζε μόνο να περάσει τον καιρό του ή ως αποδεικτικά στοιχεία της απιστίας του ενός από τους δύο συζύγους για την έκδοσή δικού γιού.

Οι σύγχρονοι αλχημιστές ΟΤΙΑΝΟΥΝ ΧΡΥΣΑΦΙ

Ο «ραδιό-χρυσός» ως θεραπευτικών μέσων

Η «φίλοσοφική λίθος» των αλχημιστών έγινε πραγματικότητα στην εποχή μας. Είναι η «κυκλοτρόνια», το ισχυρότατο ηλεκτρικό μηχάνημα, που λειτουργεί στα εργαστήρια ατομικής ενέργειας και που είναι απαραίτητο για την κατασκευή της ατομικής βόμβας, ή η «ατομική στήλη» μέσα στην οποία γίνεται μια συνεχής διάσπασις των ατόμων της ύλης.

Με το ένα ή το άλλο απ' αυτά τα μέσα μπορεί τώρα να κατασκευασθεί τεχνητό χρυσάφι, το οποίο έχει περ έργες ιδιότητες: Κλεισμένο π. χ. ακόμη και στο ασφαλέστερο χρηματοκιβώτιο, λιγοστός κάπως έπειτα από μια βδομάδα! Γιατί είναι ραδιενεργό, κι' έτσι ένα μέρος του μετατρέπεται σε ακτίνες που χάνονται.

Αυτή ακριβώς η ραδιενέργειά του αυξάνει την αξία του, το κάνει πιο πολύτιμο και περιζήτητο. Πράγματι, αποτελεί ένα καινούριο μέσον θεραπείας της λευχαιμίας, του λυμφώματος, της νόσου του Χόντγκινς και άλλων ασθενειών. Σ' ένα και μόνον αμερικανικό νοσηλευτικό ίδρυμα, ευεργετήθηκαν 61 άρρωστοι στο πρώτο έτος της χρησιμοποίησής του «ραδιό-χρυσού».

Πρέπει να προσθεσουμε ότι ο τεχνητός χρυσός στοιχίζει περισσότερο απ' το φυσικό, γιατί παράγεται από πρώτη ύλη πιο ακριβή: την πλατίνη. Πάντως όμως, η τεχνητή παραγωγή του αποδεικνύει ότι οι έπισημονες μπορούν πια να μεταδίνουν το ένα στοιχείο της ύλης σ' άλλο. Αν λοιπόν σ' ένα μελλοντικό πόλεμο, λε ψη π.χ. ένα απαραίτητο μέταλλο, θα παράγεται από άλλα υλικά.

Άλλοτε, οι χημικοί πίστευαν ότι ο αέρας, το νερό, η σάρκα, το αίμα και γενικά όλα τα υλικά σώματα αποτελούνται από 96 απλά στοιχεία, όπως το οξυγόνο, ο σίδηρος, το θείο, κλπ. Παραδέχονταν ακόμη ότι όλα τα άτομα καθενός στοιχείου είναι όμοια μεταξύ τους.

Τώρα όμως έχει μεγαλώσει πολύ ο κατάλογος των συστατικών αυτών του υλικού κόσμου, γιατί ανακαλύφθηκαν τα «ισότοπα» των χημικών στοιχείων. Το ισότοπον ενός στοιχείου έχει τις ίδιες χημικές ιδιότητες μ' αυτό, αλλά διαφέρει στο βάρος και σ' άλλα σημεία. Ένα π.χ. το κοινό ούράνιο 238 είναι σταθερό και τελείως ακίνητο, το ισότοπον του ούράνιου 235, σε πτώση 100 περίπου κιλών, προκαλεί μια τρομακτική έκρηξη που ισοπεδώνει ολόκληρη πόλη!

Είτε γνωστά σήμερα περισσότερα από 700 ισότοπα. Αν προστεθούν δε και μερικά που έχουν το ίδιο βάρος αλλά διαφορετική ραδιενέργεια, ο αριθμός τους ανεβαίνει στα 785. Άλλα απ' αυτά είναι σταθερά κι' άλλα υφίστανται αστραπιαία αποσύνθεσι.

Όπως έχουν αποδείξει οι νεώτερες έρευνες, τα άτομα όλων των στοιχείων της ύλης (και των ισότόπων τους) αποτελούνται από δυο ειδών συστατικά: τα «πρωτόνια», θετικά ηλεκτρισμένα σωματίδια, που ανακαλύφθηκαν το 1886, και τα «νετρόνια», σωματίδια ηλεκτρικώς ουδέτερα, που ανακαλύφθηκαν το 1932. Αυτά είναι οι «πέτρες» που σχηματίζουν το οικοδόμημα του Σόμπαντος.

Με τη μεταβολή του αριθμού των πρωτονίων και των νετρονίων του ατόμου, αλλάζει και το είδος του χημικού στοιχείου, π.χ. η πλατίνη γίνεται χρυσάφι.

Κυρίως ο αριθμός των πρωτονίων καθορίζει το χημικό στοιχείο: το υδρογόνο έχει ένα πρωτόνιο, το ήλιον 2, κ.ο.κ. ως το τελευταίο της σειράς, το «κοούριον», που έχει 96 πρωτόνια.

Στα ισότοπα υπάρχουν τα ίδια πρωτόνια, αλλά διαφορετικός αριθμός νετρονίων. Όταν λέμε λοιπόν «ούράνιο 238», σημαίνει ότι τα άτομα της ουσίας αυτής περιέχουν εν όλω 238 πρωτόνια και νετρόνια, ενώ στο «ούράνιο 235» ο συνολικός αριθμός τους είναι 235 (υπάρχουν δηλαδή 3 νετρόνια λιγώτερα).

Ας υποθέσουμε τώρα ότι ένας άνθρωπος περνάει κοντά από ένα κυκλοτρόνιο, έχοντας στην τσέπη του μερικά άσημένα νομίσματα. Μια εξέτασις με τον ειδικό «μετρητή Γκέιγκερ» θ' αποδείξει κατόπιν ότι τα νομίσματα αυτά απόχτησαν κάποια ραδιενέργεια, που διαρκεί έπι ένα χρονικό διάστημα. Έπειτα, τα άσημένα νομίσματα θα περιέχουν ίσως «κοδου», ενός μετάλλου δηλαδή που δεν υπήρχε άσχημα.

Τι ακριβώς συνέβη; Μερικά άτομα άργυρου των νομισμάτων απορρόφησαν ένα νετρόνιο, απ' τα παραγόμενα απ' το κυκλοτρόνιο. Ο κοινός άργυρος 107 περιέχει 47 πρωτόνια και 60 νετρόνια. Με το πρόσθετο νετρόνιο, γίνεται άργυρος 108. Αυτός έχει ραδιενέργεια. Χάνει δηλαδή αργηστικά ηλεκτρισμό, κι' έτσι ένα νετρόνιο του γίνεται πρωτόνιο. Έτσι, τα πρωτόνια είναι πια 48 και τα νετρόνια 60. Μ' άλλα λόγια, ο άργυρος μεταβλήθηκε σε κάδμιο, το στοιχείο δηλαδή που έχει ένα πρωτόνιο περισσότερο απ' τον άργυρο.

Αυτός είναι ο μηχανισμός της μεταβολής κάθε χημικού στοιχείου σ' άλλο, της παραγωγής τεχνητού χρυσού, κλπ.

Με τον ίδιο τρόπο, παράγονται τώρα και τεχνητά ραδιενεργά στοιχεία. Με το μεγάλο κυκλοτρόνιο (διάμετρου 4,60 μέτρων) του Πανεπιστημίου της Καλλιφορνίας, το ούράνιο μεταβλήθηκε αμέσως σ' ένα άλλο στοιχείο, που λέγεται «ακτίνιο Χ». Για να γίνει η μεταβολή αυτή στη φύση, σιγά-σιγά, απαιτούνται 700.000.000 χρόνια!

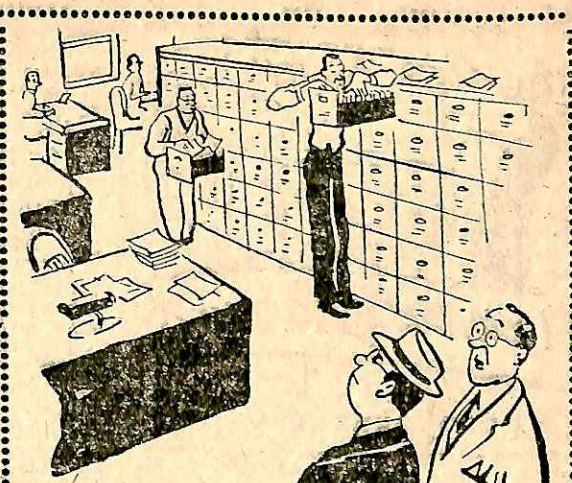
Έχουν παραχθεί επίσης και ραδιενεργά μέταλλα, που δεν υπάρχουν στη φύση. Το πρώτο απ' αυτά, το «τεχνήτιον», ανακαλύφθηκε το 1939. Κατόπιν παρουσιάστηκαν και άλλα, όπως το «άστατινιον», το «νεπτούνιον», το «πλουτώνιον», το «κοούριον», το «άμερκον» και το «προμύθεσιον». Το πλουτώνιο είναι το πρώτο τεχνητό ραδιενεργό στοιχείο που παρήχθη σε μεγάλες ποσότητες, γιατί χρησιμοποιείται για την ατομική βόμβα. Και τ' άλλα όμως μπορούν να παρασκευασθούν σε ποσότητες, αν αποδειχθεί ότι έχουν ενδιαφέρουσες πρακτικές χρησιμοποίησεις.

Εδώ πρέπει ν' αναφέρουμε το παράδειγμα του «κολουβίου», ενός μετάλλου που, το 1928, ήταν ελάχιστο. Υπήρχαν τότε μόλις λίγα γραμμάρια απ' αυτό σ' όλο τον κόσμο. Οι χημικοί το θεωρούσαν άχρηστο για πρακτικούς σκοπούς. Τώρα όμως έχει γίνει απαραίτητο, γιατί αποτελεί συστατικό του μετάλλου μίγματος των μηχανών των πυραυλοκινήτων αεροπλάνων. Το ίδιο λοιπόν μπορεί να συμβεί για καθένα απ' τα καινούργια στοιχεία που παράγονται τεχνητά.

ΑΛΑΝΤΕΝ ΑΡΜΑΝΙΑΚ

Μία μηχανή-κριτικός

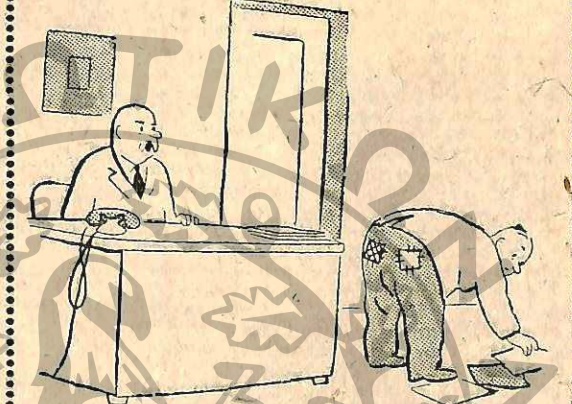
Σ' ένα θέατρο του Λονδίνου έγκατεστάθη μια συσκευή, που... καταγράφει τα γέλια των θεατών και μετράει την έντασή των. Έτσι, είναι δυνατόν να σφραγιστεί με απόλυτη αμεροληψία και αντικειμενικότητα η εντύπωση που ένα έργο προκαλεί μεταξύ του κοινού.

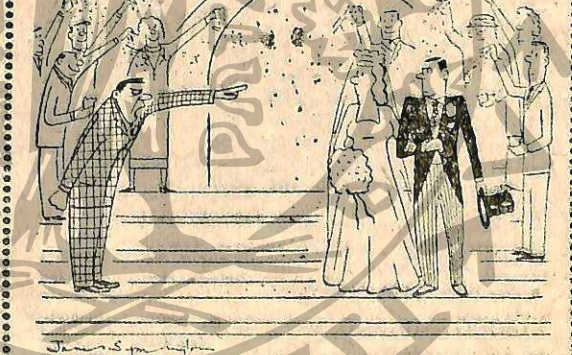
— Η εταιρία που μας πούλησε τα αυτιά, μας συνέστησε κι' αυτόν τον υπάλληλο!...

— Κορίτσι έκανες μαζά: Όρσβα μας τα κατάφερε! Άφου ήξερες πως χρειαζόμαστε ένα τερμάτο φύλακα για την ποδοσφαιρική ομάδα μας!...

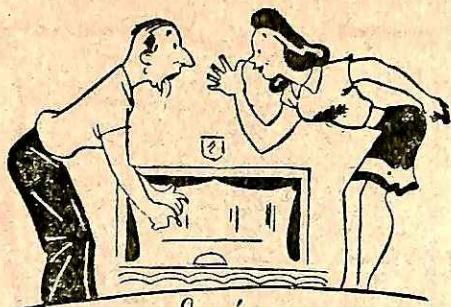

— Όσα κόλλια και να κάνεις βρέ δεν πρόκειται να πάρεις αύριο!...

ΤΟ ΚΟΡΟΪΔΟ

— Δεν ποτεύω ν' αρνηθώ κι' αυτή τη φορά Λουλού, ότι μου κάνεις αποτίσεις!...

Η κωμωδία μας

Απροσδόκητος γάμος

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΑΡΙΟΣ ΡΑΜΟ ΖΑΝ ΚΑΣΤΕΛ, ΠΙΕΡ ΦΑΡΛΑΝ ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΛΕΝΤΟΥ, φίλοι, ανώριτοι, ΑΝΝΑ-ΙΣ ΝΤΥΡΑΝ, σαράντα ετών ΛΟΥ-Ι-ΖΑ, ανήψια της.

(Ο Μάριος, ο Ζαν κι' ο Πιέρ καθνται στο καφενείο και φλυαρούν).

ΜΑΡΙΟΣ: Αυτός ο Άλβιος ο 'Ισιδωρος δεν φανηκε και σήμερα.

ΖΑΝ: Ποιος ξέρει που τριγυρίζει. ΠΙΕΡ: Λοιπόν παιδιά, θα σας προτείνω κάτι. Να του σκαρώσουμε μια φάρσα. Θα τοελλαζώμε στα γέλια.

ΜΑΡΙΟΣ: Του αείζει. Είπε τόσο σχολαστικός. Λέγε άμεσως τί σκέφτηκες;

ΠΙΕΡ: Θα βάλουμε σε μια εφημερίδα μια άγγελια ότι κάποιος νέος ζητάει σύζυγο. Από τα γράμματα και τις φωτογραφίες που θα λάβουμε θα διαλέξουμε τη γειστότερη υποψήφια ύψη και θα τους βάλουμε να συναντηθούν. Θα γελάσει το παραλόγο κατόικι!

ΜΑΡΙΟΣ και ΖΑΝ: Περίφημα!... Μπαρό Πιέ! Είπα αιμίτητος, άσφατος. Θα γελάσουμε με την καρδιά μας.

(Η μικρή άγγελια ότι ζητείται σύζυγος δημοσιεύεται και τα γράμματα και οι φωτογραφίες φτάνουν σωθρόν. Οι τρεις φίλοι διαλέγουν απ' όλες τις υποψήφιας μια σαράντα την 'Ανναίδα Ντυράν και στέλνουν άμέσως στον 'Ισιδωρο το παρακάτω γράμμα εκ μέρους της δθεν):

«Κύριε Λεϊτού, συγνώμητε την τόλη μου δεν υποσώ διως πιά να ζήσω με το μυστικό που με πνίγει. Σας συναντώ καθημερινώς στο δρόμο μου και σας ένω έθυσμευθή τοελλά. Ξέρω πως είναι κακό να μιλά με νέα και απτόν τον τόπο. Είμαι όμως βέβαιη πως θα με συγχωρήσει γιατί η φυσιογνωμία σας δείχνει πως είστε καλός κι' εύγενικός. Πρέπει να τελειώση το μυστήριό μου. Σας ξεοοκίζω λοιπόν να έλθετε αύριο το απόγευμα στις τέσσερες στο πάρκο Μοντολάν, όπου θα σας περιμένω. Για να με αναγνωρίσετε, υάθετε πως θα φορώ πράσινο φόρεμα και θα κρατώ στο νερί ένα υποκείμε. Βιολέττες. Έσεις να κρατάτε όπως συνήθως στα χέρια σας την «Είκονογραφημένη». Σας περιμένω με λατρεία.

Ανναίς Ντυράν»

ΙΣΙΔΩΡΟΣ (μόνος): Θεέ μου, τί ούρονοκατέβατη ευτυχία εν' αυτή!... Μια ώρα νέα η' άναπα τοελλά. Πρέπει να τοέξω να την συναντήσω. Ζήτη έ έρωτας!

★

(Οι τρεις φαροέρ στέλνουν και στην 'Ανναίδα ένα θερμότατο γράμμα εκ μέρους του 'Ισιδωρου δθεν που της δοίξει οαντεβού στο πάρκο Μοντολάν και της συνιστά να φορή πράσινο φόρεμα και να κρατά ένα υποκείμε βιολέττες για να γνωριστεί. Την ώρα του οαντεβού οι τρεις φίλοι πηγαίνουν και κούβονται πίσω απ' τους θάμνους του πάρκου).

ΙΣΙΔΩΡΟΣ (φτάνει στο πάρκο αντι-καούζει την 'Ανναίδα και σαστίζει) Μεγαλόδυναμε Θεέ τί σκιάγντο είναι αυτό!... Και τώρα τί θα κάνω; Πρέπει να στο έω...

ΑΝΝΑ-ΙΣ: (τον πορφάνει και του ράζει το δρόμο): Είσατε ο κ. 'Ισιδωρος Λεντού;

★

(Οι τρεις φαροέρ στέλνουν και στην 'Ανναίδα ένα θερμότατο γράμμα εκ μέρους του 'Ισιδωρου δθεν που της δοίξει οαντεβού στο πάρκο Μοντολάν και της συνιστά να φορή πράσινο φόρεμα και να κρατά ένα υποκείμε βιολέττες για να γνωριστεί. Την ώρα του οαντεβού οι τρεις φίλοι πηγαίνουν και κούβονται πίσω απ' τους θάμνους του πάρκου).

ΙΣΙΔΩΡΟΣ (φτάνει στο πάρκο αντι-καούζει την 'Ανναίδα και σαστίζει) Μεγαλόδυναμε Θεέ τί σκιάγντο είναι αυτό!... Και τώρα τί θα κάνω; Πρέπει να στο έω...

ΑΝΝΑ-ΙΣ: (τον πορφάνει και του ράζει το δρόμο): Είσατε ο κ. 'Ισιδωρος Λεντού;

★

(Οι τρεις φαροέρ στέλνουν και στην 'Ανναίδα ένα θερμότατο γράμμα εκ μέρους του 'Ισιδωρου δθεν που της δοίξει οαντεβού στο πάρκο Μοντολάν και της συνιστά να φορή πράσινο φόρεμα και να κρατά ένα υποκείμε βιολέττες για να γνωριστεί. Την ώρα του οαντεβού οι τρεις φίλοι πηγαίνουν και κούβονται πίσω απ' τους θάμνους του πάρκου).

ΙΣΙΔΩΡΟΣ (φτάνει στο πάρκο αντι-καούζει την 'Ανναίδα και σαστίζει) Μεγαλόδυναμε Θεέ τί σκιάγντο είναι αυτό!... Και τώρα τί θα κάνω; Πρέπει να στο έω...

ΑΝΝΑ-ΙΣ: (τον πορφάνει και του ράζει το δρόμο): Είσατε ο κ. 'Ισιδωρος Λεντού;

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Μά... μά... υαλίστα, δεσποινίς. Είσατε η 'Ανναίς Ντυράν; ΑΝΝΑ-ΙΣ: Μάλιστα κύριε. Έλαβα το γράμμα σας και έτοεξα να σας συναντήσω. ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Το γράμμα μου; Δεν σας έστειλα κανένα γράμμα.

(Η 'Ανναίς του δείχνει το γράμμα). ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Πρόκειται περί απάτης. Δεν είναι δικό μου το γράμμα αυτό.

ΑΝΝΑ-ΙΣ: Τότε γιατί ήρθατε εδώ; ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Έλαβα το γράμμα σας που μου δοίξετε οαντεβού. Το έγω επάνω μου. (Της δείχνει το γράμμα).

ΑΝΝΑ-ΙΣ: Είπε νεύτικο! Κάποιος άνοείος υας απάτησε και τους δυό. 'Αλλά για σταθήτε. Έσεις δεν βάλατε την άγγελία στην εφημερίδα ότι ζητάτε σύζυγο; ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Όχι, ποτέ. 'Αλλη παραληρωσπιό αυτή!... 'Ηθελα ναέξα ποιος υας σκάωσε αυτή τη φάρσα για να τον πνίξω!

ΑΝΝΑ-ΙΣ: Ό,τι έγινε έγινε, κ. Λεντού, 'Ας μην στεκόμαστε πλέον εδώ και υας κυττάζουν πεοεργα. Έλατε το βοάδυ στίτι μου, οδός Λεντούς 94 να τα πούμε.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ: Πολύ ευχαρίστω. Πρέπει να υάθουμε ποιος υας απάτησε τόσο πρόστυγα.

(Στο σπίτι της 'Ανναίδος. Η κ. Ντυράν συζητεί με την ώοισιότη ανήψια της Λουί-ζα).

ΛΟΥ-Ι-ΖΑ: Δεν καταλαβαίνω θεία μου, γιατί βιάζεσαι να με παντρεύης και γιατί διαδάζοντας τις μικρές άγγελίες πηγαίνεις έσύ στα ραντεβού.

ΑΝΝΑ-ΙΣ: Για να σου διαλέξω, κορούλα μου, τον καλύτερο σύζυγο απ' όλους τους υποψηφίους.

(Φτάνει ο 'Ισιδωρος, που όταν βλέπει τη Λουί-ζα και πληροφορείται ότι αυτή είναι η υποψήφια ύψη ξετοελλαινεται. Συζητεί λίγο με την ανήψια και τη θεία και τρένει κατόπιν κατειθουσιασμένος ν' αναγγείλη τους γάμους του για την ποσενή Κυριακή στους φίλους του).

ΜΑΡΙΟΣ (σιγά στο Ζαν και στον Πιέρ): Βοέ το Βλάκα!... Βοέ τον άοι-βάκα!... Θα παντρευτή έκενη την άοι-αυότητα, την 'Ανναίδα!... Την Κυριακή θα πάμε στην έκκλησία και θα γελάσουμε με την καρδιά μας.

ΖΑΝ και ΠΙΕΡ: Θα πεθάνουμε στα γέλια! 'Ασφαλώς ο 'Ισιδωρος είναι ο μεγαλει-τερος ήλιθιος της κοινότητας.

★

(Την Κυριακή στην έκκλησία, μόλις οι τρεις φαροέρ άντικοζούν τη ύψη υένουν με άνοιχτό το στόμα).

ΜΑΡΙΟΣ: Όνειρεύομαι: Τί άγγελος είναι αυτός!

ΖΑΝ: Τί ώραία κοπέλα!...

ΠΙΕΡ: Την πάθαμε! 'Είσατε γελοίοι! ΙΣΙΔΩΡΟΣ (που κατάλαβε, έπιτέλους τί συνέβη): 'Αγαπητοί μου φίλοι, σας ευχαριστώ που με βοηθήσατε να παντρευτώ αυτόν τον άγγελο.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΑΡΣΕΡ: Είυσστε Βλάκες με περικεφαλαία!...

ΛΟΥ-Ι-ΝΤΕΛΜΟΝ

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

Η «άσθeneia της πείνας»

Μία μυστηριώδης πάθησις του θανάτισμου

Υπάρχει μία περίεργη άσθeneia που έχει προκαλέσει ως σήμερα πολλές συζητήσεις μεταξύ των έπιστημόνων. Ο άσθeneis τρέφεται κανονικά. Κανένα από τα στοιχεία που θεωρούνται απαραίτητα σ' έναν άνθρωπο — λίπη, λευκώματα υδατάνθρακες βιταμίνες μεταλλικά άλατα κλπ. — δεν λείπει από τη διατροφή του. Όλα αυτά τα στοιχεία του παρέρχονται σε άναλογιες άνώτερες από τις απαιτούμενες και ο άσθeneis ένει μεγάλη όρεξη, που παύει υαλίστα κάποτε τη μορφή βουλιμίας. 'Οστόσο δεν τρέφεται. Μ' όλες αυτές τις ποσότητες τροφών που βάζει υέσα στον οργανισμό του, πεθαίνει από την πείνα.

Αυτός είναι ο λόγος που έκανε, τους έπιστήμονες ν' άποκαλέσουν αυτή την περίεργη πάθησι «άσθeneia της πείνας».

Το άξιοσυμείωτο είναι ότι ο άσθeneis παρουσιάζει κατά τα άλλα όλα τα νυν-ρίσματα μιας πλήρους υγείας, δεν πάσχει δηλαδή από καμιά πάθησι που να δικαιολογεί αυτή τη φθορά του οργανισμού του.

Τί συμβαίνει, λοιπόν; Ποιά είναι η αίτια στην όποιαν όφείλεται το ότι ο άσθeneis δεν τρέφεται, ενώ τρώγει έπαρκώς και υαλίστα πεοισσότερο από ό,τι θα έποεπε;

Η υόνη άπάντησις που υποορούσαν να δώσουν ως σήμερα οι έπιστήμονες ήταν ότι ο οργανισμός δεν είναι την ικανότητα να άφομοιώση τις ποσλαυδόμενες τροφές. Μ' απλούστερα λόγια, δεν υποορούσε να πάση απ' αυτές τα θρεπτικά στοιχεία που περιείχαν και τις έβγαζε ως περιττώματα, επιδουονόμενος επιπροσθέτως με την φροντίδα και το μόνη της έπεξεορσασίας των.

Αλλά γιατί δεν υποορούσε να άφομοιώση αυτές τις τροφές όπως κάνει ένας υνής οργανισμός;

Καμιά άπάντησις δεν ήταν δυνατή σ' αυτό το ερώτημα και το μυστήριο παρέμενε άλλο ως προχθές άκούη.

Αλλά, τελευταία ο καθηγητής Του Σπείς της Ιατρικής σχολής του πανεπιστημίου του Σικάγου ('Ιλλινόις) έκαμε υιά σημαντική ανακάλυψη.

Η έλλειψις της ικανότητας άφομοιώσεως όφείλεται στην άπουσία από τον οργανισμό μιας ούσις, του καλουμέ-νου φολικού όξος. Η άπουσία αυτής της ούσις δεν έπιτρέπει στον οργανισμό να ποσλάβη νοήσιμα στοιχεία από τις τροφές και τον καταδικάζει σε υιά βαθμιαία έξάλησι και άτροφία.

Η «άσθeneia της πείνας» έχει σοδαρώτατα έπακόλουθα. Μπορεί να όδηγη-ση τον άνθρωπο σε όλική ή μεοική τύφλωση ή να διασάλευση τις διανοητικές του ικανότητες. Κατά το τελευταίο στάδιο της άσθeneias ο άσθeneis παθαίνει διάφορες παοισθησεις και τελικά θυθίζεται σε κωματώδη κατάσταση, που είναι ποσάγγελος του θανάτου.

Ο καθηγητής Σπείς έθεράπευσε ως σήμερα 5.000 άσθeneis πάσοντας από την άσθeneia της πείνας με την είσα-γωγή υέσα στον οργανισμό τους μικρών ποσότητων φολικού όξος. Για τους ποοισότερους απ' αυτούς, η θεοαπεία διήρκεσε μόλις όχτώ υέρες και για τους υπόλοιπους δεν παοεάθη πέραν των 20-25 υεορών.

Κατά τον καθηγητή Σπείς η άνα-μιά είναι έπίσης υιά ήπια μορφή της «άσθeneias της πείνας» που έχει όμως διαφορετική έκδηλωση και εξέλιξη.

Στην άναμιά, ο άσθeneis γάνει βαθμιαία την όρεξη του, άλλ' ο οργανισμός διατηρεί την ικανότητα της άφομοιώσεως των τροφών έστως και σε ποιωοι-σμένη κλίμακα. Γι' αυτό η άναμιά έκδηλούται κυρίως με υιά έλάττωσι του άρθμου των έρυθρών αίμοσφαιρών.

Ο καθηγητής Σπείς φοοει ότι και στην ποοίπτωσι αυτή ύπάρχει έλλειψις έπαρκούς ποσότητας φολικού όξος.

Πώς θα διορθώσετε τις ατέλειές σας

Οι έπιταγές της νέας μόδας είναι ρητές. Η περίμετρος του στήθους σας, από 90 έκατοστά, που έχει πιθανόν σήμερα, πρέπει να φτάση τα 94. Ο λαιμός πρέπει να είναι έλευέρος και εύλύγιτος ο ώμος στρογγυλός, οι βραχίονες χυτοί, η ράχη ίσια, το στήθος σφιχτό και άνασηκωμένο. Χωρίς άμφιβολία, πολύ λίγες γυναίκες μποοούν ν' άνταποκριθούν σ' αυτές τις απαιτήσεις της μόδας, που άντιστοιχούν, άλλωστε, στις έπιταγές της υγείας και της καλώς έννοουμένης αισθητικής του γυναικείου σώματος.

Αυτό άκριβώς είναι το πλεονέκτημα της νέας μόδας. Δεν ποσπαθεί να δημιουργήση μια ψεύτικη σιλουέττα, που να στηρίζεται σε διάφορους καταναγκασμούς. Η τάσις της είναι να ξαναδώση στη γυναικεία σιλουέττα την άρμονική μορφή που πρέπει να έχη.

Αλλά, αν δεν έχετε το σώμα που απαιτεί η νέα μόδα; Αυτός πάντως δεν είναι λόγος για να άπελπίζεσθε. Γιατί μπο-ρείτε να διορθώσετε τις ατέλειές του και να άποχτήσετε άρμονικούς σχηματισμούς.

Οι κατωτέρω άσκήσεις θα σας βοηθήσουν σ' αυτό:

1, 2, 3. Περιστροφή του λαιμού.

Διαγράφετε με το κεφάλι σας έναν πλήρη κύκλο, όσο το δυνατόν πιο μεγάλον, 20 φορές κατά την διεύθυνσι των ζεικτών ενός ώρολογίου και άλλες 20 φορές κατά την αντί-θετη διεύθυνσι. Αυτή η άσκηση θέτει σε κίνησι όλους τους μύς του λαιμού και των κλειδών.

4. Για να άποφεύγετε το διπλό σα-γόνι και το «γούθιασμα» στην περι-οχή των κλειδών.

Ρίξετε το κεφάλι προς τα πίσω, όσο το δυνατόν ποοισό-τερο και άνοιγοκλείσατε 20 φορές το στόμα σας, σφίγγον-τας τις σιαγόνες.

5. Για το λαιμό, τους ώμους και τους βραχίονες.

Αρχική θέσις: Όρθια. Το κεφάλι ψηλά. Τα χέρια στα πλάγια, με τους πήχεις προς τα μέσα (οι παλάμες θα έφάπτονται στο στή-θος). Τα χέρια πρέπει να βρίσκονται στο ύψος των ώμων, σε όριζοντία θέσι.

6. Κάμψις του κορμού προς τα πλάγια με έκτασι του άντιστοιχού χεριού. Στροφή της κεφαλής προς το μέρος του τεντωμένου χεριού.

Θα κάμετε την ίδια κίνησι προς το αντίθετο μέρος. Η άσκηση θα έπαναληφθή άργά και ζωηρά δέκα φορές για το κάθε μέρος.

7. Για τους ώμους και τη ράχη.

Αρχική θέσις: Τα χέρια στα πλάγια. Θα φέρετε τις παλάμες στον τράχηλο.

8. Έκτασις των χειρών προς τα πλάγια. Η κίνησις θα τυνοδευθή με μια σύσπαι της ώμοπλάτης.

Η άσκηση θα έκτελεσθή άργά και ζωηρά 20 φορές.

9. Για τους μύς του στήθους (άνορθω-σις του στήθους).

Αρχική θέσις: Τα χέρια προς τα κάτω με τις παλάμες υυοισμένες προς τα έξω.

Υψώσατε άργά τα χέρια ώσπου να τα φέρετε στην κά-θετο. Οι άγκυες έλαφρά λυγισμένοι, σε σχημα τόξου.

Η κίνησις θα έκτελεσθή άργά και ζωηρά 20 φορές.

10. Έναντίον της κυρτώσεως της σπονδυλικής στήλης.

Αρχική θέσις: Πέσατε στα γόνατα και κάμψετε τον κορμό, ποσπαθώντας

να πλησιάσετε όσο μποοείτε το κεφάλι στο έδαφος. Τα χέρια κατ' ευθείαν έμπρός. Οι παλάμες άκουμπισμένες στο έδαφος.

11. Άνασηκωθήτε έχοντας για στήριγμα τα χέρια σας. Το κεφάλι θα μείνη γερμένο προς τα κάτω. Δεν πρέπει να λυγίσετε τη μέση.

12. Τεντώσατε τον κορμό σε όριζοντία θέ-σι και όσο το δυνατόν πιο κοντά στο έδα-φος, χωρίς να μετακινήσατε τα χέρια σας και χωρίς να κάμψετε τη μέση. Ξαναγυρί-σατε στην αρχική θέσι. Η άσκηση θα έπα-ναληφθή 10 φορές.

Όπως καταλαβαίνετε οι άσκήσεις αυ-τές κάθε άλλο παρά δύσκολες είναι. Δεν χρειάζε-ται για να τις έφαρμόσατε παρά λίγη ύπομονη και λίγος σχετικώς χρόνος. Έτσι υμως ε' άπο-χτήσατε το σώμα που όνειρευόσαστε το τέλειο, το άρμονικό σώμα, το σιλουέττα που απαιτεί η μόδα. Τί αξία έχει αυτό δεν είναι άνάγκη να το πούμε έμεις. Το άντιλαυβάνεται μόνη της κάθε κυρία.

Έμπρός λοιπόν, κυρίες και δεσποινίδες. Λίγη ποσπάθεια, όλιγος κόπος και θ' άποχτήσατε σι-γά-σιγά σώμα λιγερό, ό,τι γοητεύει δηλαδή και ξετρελλαίνει.

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

ΟΙ ΤΕΒΕΡΕΣ ΑΙΘΗΡΕΙΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΙΣΤ' Η Κνιδία 'Αφροδίτη

ΤΗΣ Κνιδίας 'Αφροδίτης, που ήταν ο τύπος και το ιδανικό της γυναικείας ομορφιάς στους αρχαίους Έλληνες — όπως άλλωστε κι' η 'Αφροδίτη της Μήλου — δεν έχουμε παρά λίγα αντίγραφα και κάποιες περιγραφές. Η δεύτερη, από τα πιο καλά διατηρημένα αγάλματα της ελληνικής τέχνης, σώζεται, με πολύ λίγες ζημιές, σε θαυμασία κατάσταση, στο μουσείο του Λούβρου. Ευτύχησα να χαρώ και τα δυο αυτά έργα, επί ώρες, με τη συγκέντρωσή και τη γαλήνη του προσκυνητή της τέχνης, αντίγραφο της Κνιδίας στο Βατικανό, που θεωρείται το καλλίτερο, ένα περφόμο αντίγραφο του κεφαλιού της ίδιας στο Λονδίνο και τη δεύτερη στο Λούβρο.

Η Κνιδία είναι το αριστούργημα του Πραξιτέλη. Κρατάει περήφανα και ηρωικά τη σύγκρισή με τον Έρμη της Ολυμπίας. Είναι το ανώτερο λουλούδι της βαθείας και σταθερής λατρείας του καλλιτέχνη στη γυναικεία ομορφιά. Θαυμαστής της ακούραστης είχε προσπαθήσει, στα καλλίτερα χρόνια της ζωής του, να την αποδώσει με τη σμίλη του.

Πέντε θαυμαστά ομοιώματα της 'Αφροδίτης είχαν βγεί από το εργαστήρι του. Μά δεν ήταν ευχαριστημένος και ξανάπαινε διαρκώς το θέμα του. Υπήρχε και κάποιο σοβαρό εμπόδιο στη δουλειά του. Η δημόσια ευσεβεία και η σεμνοτυφία δεν μπορούσαν να επιτρέψουν το ξεγύμνωμα της θεάς. Κι' αυτός καιγόταν από τον πόθο να παρουσιάσει ολόγυμνη τη γυναικεία ομορφιά. Στο τέλος τόλμησε. Η Κνιδία είναι η πρώτη 'Αφροδίτη, που αντίκρισαν γυμνή τα μάτια των αρχαίων. Έτσι πρωταγιάστηκε στον κόσμο η νύμφη της γυναικείας. Η ομορφιά νίκησε θριαμβευτικά σαν ανώτερη αξία τη σεμνοτυφία και την ευσεβεία.

Είπε ζήτημα όμως, αν οι αρχαίοι θα συγχωρούσαν ποτέ το τόλμημα του Πραξιτέλη, αν δεν είχαν τολμήσει άλλοι, πριν απ' αυτόν, να ξεγυμνώσουν σιγά-σιγά, τη θεά στα έργα τους. Αρχισε ο 'Αλκαμένης από το δεξιόν ώμο και κατέβηκαν οι διάδοχοί του προς το στήθος. «Σαν τον νέο Λέει ο Πιρώ, που αγωνίζεται με τη σεμνοτυφία της φίλης του, και προσπαθεί με τρυφερή επιμονή να τραβήξει το φόρεμά της στην αχλή από τους ώμους προς το στήθος έπειτα από το στήθος στη μέση και τέλος από τη μέση στα πόδια. Έτσι κάμανε κι' οι Έλληνες καλλιτέχνες».

Στον Πραξιτέλη ανήκει το τελευταίο αποφασιστικό κίνημα. Έκαμε στην αρχή τόση εντύπωση, ώστε, όπως αναφέρει ο Πλίνιος, οι κάτοικοι της Κώ που έβλεπαν αγάλματα της 'Αφροδίτης για το ναό τους, δεν τόλμησαν ν' αγοράσουν αυτή τη γυμνή, μ' όλο που ήταν ασύγκριτα ωραιότερη. Πρωτοήσαν μια ντυμένη 'Αφροδίτη, που ήταν έτοιμη, τον ίδιο καιρό, στο εργαστήρι του.

Πιο σοφοί στάθηκαν οι κάτοικοι της Κνίδας, που αγόρασαν τη γυμνή. Ο τότε τους έγινε επί αιώνες προσκύνημα, για ναό του υπέρτατου έργου. Κι' αργότερα βασίληδες δυνατοί, σαν το Νικηφόρο της Βιθυνίας, πρόσφεραν δακρυρούς θησαυρούς, να τους χάρισουν κι' όλα το δημόσιο ναός τους για να τους την παρασώψουν.

Το πρωτότυπο χάθηκε αδόξα μια μέρα. Μεταφερόμενο στην Πόλη για να στήσει τα παλάτια των Βυζαντινών Αυτοκρατόρων, καταστράφηκε σε μια

πυρκαϊά. Μένει όμως ακόμα σήμερα, η βαθύτατη εντύπωση, που κινεί στους αρχαίους, σε κάθε άνθρωπο που τ' αντίκριζε. Τη βλέπουμε στις περιγραφές που μας δίνει ο Λουκιανός στις «Εικόνες» του και στους «Ερωτές» του.

Ανεξάντλητος είναι ο θαυμασμός του για τους μικρούς κυματισμούς των μαλλιών της, το άδρό μέτωπο, τα γραμμένα φρύδια, την ευγένεια και τη γοητεία του χαμογέλιού της. Ο θαυμασμός αυτός ξεχύνεται σ' όλα τα καθέκαστα.

Και οι περιγραφές όμως που γίναν των αντιγράφων της Κνιδίας από τους νεώτερους άποτέλουσαν ολόκληρη φιλολογία. Θα τολμήσω να δώσω κι' εγώ τη δική μου μ' όση μπορώ μεγαλύτερη απλότητα. Ο' αρχίζω με μια εξομολόγηση. Όταν πρωταντίκρισα την Κνιδία, στη στιγμή έννοιζα γιατί μερικοί άνθρωποι και στην αρχαιότητα και σήμερα, επισκέπτι μουσείων, πέφτουν σ' αυτή την ψυχοπάθεια που λέγεται «πνευμαλισμός», έρωτεύονται, δηλαδή, τ' αγάλματα, μ' όλες τις παραφορές του πόθου, που ανάδουν τα ζωντανά πλάσματα. Κανένα γλυπτικό δημιούργημα δεν με τραβήξε ποτέ τόσο άμεσα, τόσο δυνατά, όσο αυτό το αριστούργημα του Πραξιτέλη. Ποιό δεν είδα την ιδέα της ομορφιάς ντυμένη τη γήινη μορφή σε τόσην έντελεια.

Η θεά έτοιμάζεται να λουστεί. Έχει βγάλει το γιτώνια της και τον αφήνει, με το αριστερό της χέρι, πάνω σε μια ύδρια πλουμιστή, γεμάτη από τα μύρα που θ' αλείψει έπειτα το κορμί της. Η πρώτη εντύπωση από την άποψη των χαρακτηριστικών είναι το επιβλητικό σύνολο, διαστάσεις κι' αναλογίες μεγάλες, κορμί αναπτυγμένο στην έντελεια, καλοχτισμένο, σφιχτοδεμένο, καλοσαρκωμένο, χωρίς όμως ν' αγγίζει ποτέ την αβρότητα — ένα κορμί που δίνει αμέσως την εντύπωση του γερού όχι όμως του ρωμαλέου και του αθλητικού. Αυτή την εντύπωση του ρωμαλέου θα μας τη δώσει ο Πραξιτέλης στον Έρμη του, που είναι άντρας. Έδω

έχουμε τον τύπο της ομορφιάς της γυναικείας. Η εντύπωση του γερού και του δυνατού, που επιβάλλεται πρώτη στο αντίκρισμά της σαν να υποβάλλει άμεσα τη βεβαιότητα, ότι τ' αγάλισμα μ' ένα τέτοιο πρότυπο δεν θά'ν ποτέ στείρο. Έχουμε μπροστά μας τη γυναικεία πόνε πλασμένη για τον κύριο ρόλο της μέσος στη ζωή — τη μητρότητα. Η γεροσύνη της είναι το πρώτο χαρακτηριστικό της γυναικείας ομορφιάς στους αρχαίους «Έλληνες, ή εγγύσις πως μπορεί να φέρη στον κόσμο άστια παιδιά».

Αμέσως έπειτα όμως έρχεται να μαλακώσει αυτή την εντύπωση του άδρου, ή χάρη στα καθέκαστα. Ο' αρχίζω από τα πόδια: μικρά, σχετικά με τ' άλλο κορμί, μ' άδρα δάχτυλα, έλαφρά κι' ετοιμα για χαριτωμένο περπάτημα, λεπτά σφυρά, γάμπες μ' απαλή, αρκετά όμως τονισμένη καμπύλη, γόνατα έλαφρώτα σαρκωμένα και πορνεύα, μακρές εξωτερικές καμπύλες, που άρχίζουν ανεπαίσθητα από το κάτω μέρος των μηρών κι' ανεβαίνουν προς τους γοφούς, τονίζουν και πλαταίνουν το τόξο τους, για να στενέψουν και να κλείσουν, στη δυνατή όσφυ, γράφοντας έτσι μια μεγάλη παρένθεση γύρω από τη λεκάνη — την πλατεία λεκάνη της νερής νομιμότητας — και τελειώνουν σαν τα χείλη πολύτιμου βάζου, που ο κορμός ξεπετιέται από μέσα σαν πλούσιοι υποκέτο.

Το στήθος κομψό μ' άσκαρμένο, εγγύσις πως μπορεί να θρέψει γερά παιδιά. Ούτε υποψία όσπου πάνω από αυτό ως το χυτό λαϊμό, τους πρασινικούς ώμους και τον ψηλό τραχήλο.

Τα μπράτσα γερά σαρκωμένα χωρίς να νάνε ρωμαλέα και τα χεράκια παχουλά με λεπτά, μακρά δάχτυλα. Η ομορφιά της κορυφώνεται στο βείο κεφάλι της. Είναι τ' όμορφότερο γυναικείο κεφάλι. Μαλλιά, πόσωπο, μάτια όλα τέλεια.

Μάτια μεγάλα, ύνοά, ρεμβαστικά, που σαν να όνε ρεύονται και να προσμένουν τις έρωτικές μάχες, που τα ίδια σαλπίζουν γι' αυτές και τις ύποσχεται κρατερές και γλυκύτατες το μικρό στόμα με τα σαρκωμένα, φιλήδονα χείλια, όπου λουλούδιζε άπιστο χαμόγελο, συγκρατημένο προκλητικό.

Ανάλογο πρότυπο είναι και η 'Αφροδίτη της Μήλου, ένα πρότυπο που άδελφώνει άμοιρικά σαν την Κνιδία την εύραμμία με τη ρώμη, τη χάρη με την άβροτητα, την άδρότητα με την ύγεια και είναι άσθαστο ύπόδειγμα φυλετικής ομορφιάς, αιώνας πρόσκλησι στην αναδημιουργία, ένα άσκαρμένο έρωτικό τραγούδι. Έδω πρέπει ν' άφήσουμε τους Έλληνες για να προχωρήσουμε σ' άλλους λαούς. Άλλ' αυτό θά το κάω σ' άλλο άθερο.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΛΑΣ
Της 'Ακαδημίας 'Αθηνών

Κεφαλή της Κνιδίας 'Αφροδίτης του Πραξιτέλη.

Πώς κοιμούνται ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Οι περιεργότερες συνήθειές των

Όσοι διατηρούν στο σπίτι τους καναρίνια ή άλλα πουλιά στο κλουβί, θάχουν προσέξει, ασφαλώς, με ποιόν τρόπο κοιμούνται: κούβοντας το κεφάλι τους ανάμεσα στα πουπούλα της μιας φτερούγας τους.

Αυτός είναι ο κανόνας για όλα σχεδόν τα πουλιά. Υπάρχουν όμως και εξαιρέσεις. Ο γουσαετός π.χ., ο βασιλεύς του φτεροπού κόσμου, κοιμάται συχνά με το κεφάλι του νυμμένο προς τα ύποος.

Το χειμώνα, πολλά πουλιά κοιμούνται κατά κοπάδια και άλλα μόνα τους. Έκείνα που διατηρούν το ίδιο ταίσι σ' όλη του τη ζωή, κοιμούνται πάντα πλάι του. Σ' αυτή την κατηγορία ανήκει το κοράκι, που μένει ίσοβία πιστό στον ή στην σύντροφό του. Άλλα κι' ο γουσαετός είναι ύπόδειγμα συζυγικής πίστωσης. Ο έρωτας τους των γουσαν γάμων (50 δηλαδή ετών συζυγικής ζωής), σπάνιος μάλλον στους ανθρώπους, μπορεί να θεωρηθεί κάτι κοινό στον κόσμο των άετών.

Γιατί οι άετοι δεν είναι μόνο πιστοί, άλλα και μακρόβιοι, περισσότεροι απ' τους ανθρώπους. Στη Γαλλία, ένας κυνηγός σκότωσε κάποτε ένα γουσαετό, που φορούσε ένα γουσό περιλαίμιο γύρω απ' το λαιμό του. Το πουλί αυτό είχε νοσημοποιήσει άλλοτε για κυνήγι — όπως τα νυμνασμένα γεράκια — ύπληχαν δε νασαγμένα στο περιλαίμιό του το όνομα του, ή πατρίδα του (ένα μέρος του Καυκάσου) και το έτος που του φόρεσαν το περιλαίμιο. Είναι λοιπόν περσάσι από τότε 95 ολόκληρα χρόνια! Κι' αν άκούη ύποθέσουμε ότι ο άετός ήταν νεώτατος, όταν του πέσαναν το περιλαίμιο, είχε ζήσει 95 χρόνια και θά ζούσε ασφαλώς άκόμη για άκοτον καιρό, αν δεν τον σκότωνε ο κυνηγός.

Άλλ' άς ξαναγυρίσουμε στις περιεργές συνήθειες του ύπνου ώρισμένων πουλιών. Υπάρχουν υεοικά, που κοιμούνται στον άέρα, σίωρούμενα πάνω στις άνοιχτές φτερούγες τους! Στο ένδοξο έν βιβλίο «Μέρες και νύχτες των πουλιών» του Γάλλου συγγραφέα Ζακ Ντελαμαίν, αναφέ-

Σοφά λόγια

★ Ένας εύθυμος φίλος είναι σαν μια ήλιόλουστη ήμερα κατά την όποιαν ο ήλιος χύνει το φως του σε κάθε τι που περιβάλλει. Σέρ Τζων Λούμποκ

★ Οι φίλοι των δυστυχών ή μερών μας είναι οι καλλίτερα διαλεγμένοι από εκείνους που άποχτήσαμε σ' εύτυχισμένες στιγμές.

Άριστοτέλης

★ Η αγάπη τότε μόνον είναι άξια του όνοματός της όταν είναι άφιλοκέρδης.

Ντ' Άλμπέρ

★ Είναι θείο όδρο το να ζέρη κανείς να γίνεται άναπητός.

Σενέκας

★ Άπ' τα άναθά από τα όποία ύφέλειται ή άνθρωπότητα, την πιο μεγάλη άξία την έχει ή φιλία.

Β. Ούγκω

★ Ο άμαθος άνωώνας τα πάντα άγνοεί και τη μηδονότητα του.

★ Το χρέμα δεν πρέπει ούτε να το ύπερτιμάς άλλ' ούτε και να το περιφρονής. Μάν Εξχνάς ότι είναι ή άπρόετης θαυμάσιος ής έσοπότης όμως τυραννική τάς.

ρεται ή άφήνησις ενός άεροπόρου, που συνάντησε ένα κοπάδι άνοιγελίδων, καθώς πετούσε μια καλοκαιρινή νύχτα με σελήνηφως σε ύψος 3.000 μέτρων. Τα πουλιά αυτά έμεναν άκίνητα και ξεχώριζαν σαν μαύρα σημάδια εύπορος στο όντο των άσπρων σύννεφων, πάνω απ' τα όποια πετούσε το άεροπλάνο.

Τό έπόμενο πρωί, ο άεροπόρος βόηκε όπλα στη θέσι του το πτώμα ενός γελιδονίου, που είχε παρασυρθεί και σκωτωθή απ' την έλικα.

Πρέπει να σημειώθ ότι τα γελιδόνια αυτά, περισσότερα από κάθε άλλο πουλί, περνούν όλη σχεδόν τη ζωή τους πετώντας. Μαζεύουν ύλικό για τη σωλή τους ενώ πετούν, πίνουν, βρίσκουν την τροφή τους, ζευγαρώνουν, όλα ψηλά στον άέρα. Είναι λοιπόν φυσικό και να κοιμούνται πετώντας.

Τα θαλασσοπούλια κοιμούνται ως επί το πλείστον καθισμένα πάνω στο νερό. Τι γίνεται όμως, όταν ξεσπάσουν οι φοβερές τοικυμίες του Άτλαντικού, που διαρκούν ολόκληρες μέρες χωρίς διακοπή; Πώς είναι δυνατόν να βρίσκουν τα θαλασσοπούλια τη σκετική ήσυχία που χρειάζεται ό ύπνος, μέσα σ' αυτή τη κανία των στοιγών της φύσεως;

Καθώς πλησιάζει κάθε τεράστιο κύμα, τα πουλί πρέπει να άποφύγει την όρη του, είτε βουτώντας κάτω απ' αυτό είτε πετώντας λίγο από πάνω του (ανάλογος του είδους του πουλιού). Αυτό πρέπει να γίνεται άδίακοπα, μέσα και νύχτα. Μπορεί λοιπόν τα πουλιά ν' άντέχουν επί τόσον καιρό χωρίς ύπνο;

Η έξήγησι που δίνουν μερικοί ζωολόγοι, είναι ότι έχει άναπτυχθή στα θαλασσοπούλια μια «έκτη αίσθησις». Ένα είδος οάντας, που τα προειδοποιεί για την προσέγγισι των πελωρίων κυμάτων. Χωρίς δηλαδή να έλπνήςουν, νοιόθουν στον ύπνο τους το τεράστιο ύδάτινο τέρας που πλησιάζει και κάνουν υπαρκτικά ότι πρέπει για να το άποφύγουν, μένοντας πάντοτε κοιμισμένα.

Η θεωρία αυτή δεν είναι φανταστική. Βασίζεται στην έξης παρατήρησι, που έκανε για πρώτη φορά ένας Βρετανός ζωολόγος σε μια λίμνη της Σκωτίας.

Παρακολούθησε μια μέρα από μακριά δυο «κολύμβους» (υδροβία πουλιά), που κοιμόντουσαν πάνω στο νερό, με τα κεφάλια τους γυμνά στις φτερούγες τους. Ένας δυνατός άνεμος έσπρωχνε σιγά-σιγά τα πουλιά αυτά προς την όθη. Ο ζωολόγος περίμενε να ίδθ ή θε συνέβαινε, όταν θ' άννιζαν το στερεό έδαφος. Μόλις όμως είχαν φτάσει σε νερά όντα, κι' ενώ άπείχαν άκόμη απ' την όθη, δίχως να έλπνήςουν και να βγάλουν τα κεφάλια τους απ' τις φτερούγες, έκαμιν ύεταβολή κι' άρχισαν να κολυμπούν ένάντια στον άνεμο, ως ότου έφτασαν πάλι στη μέση της λίμνης. Το ίδιο πράγμα έπανεληθή πολλές φορές, όσο διήκεσε ή παρατήρησις του ζωολόγου.

Έφ' όσον λοιπόν τα υδροβία πουλιά άντιλαμβάνονται εύκολα και ύποσυνείδητα την προσέγγισι της όης, σαν ζωντανά οάντα, γιατί να παράδεχθούμε ότι προειδοποιούν κατά τον ίδιο τρόπο για τα πανύψηλα κύματα που πλησιάζουν. Άν δεν συνέβαινε άλλωστε αυτό, τα θαλασσοπούλια του άκανού θά είχαν λείπει πρό πολλού, γιατί θάταν άδύνατον ν' άντέξουν στην όπνία που θά τους έπέβαλλαν οι παρσάταμενες τοικυμίες.

Υπάρχει όμως μεταξύ των νυκτοβίων πουλιών κι' ένα πουλάκι που όχι μόνον άγρυπνεί ως το πρωί άλλα και κλαίει όλη νύχτα, κρείσσομένο με το κεφάλι κάτω από ένα κλαδί: ή γκιώνη. Άπ' το ράμφος του στάζει κάθε πρωί μια σταγόνα αίμα, έτσι που βρίσκεται κατακεφαλαί.

—Με συγχωρή, Γιάννη, δεν ήξερα ότι είναι νεμάτο!...

— Πρέπει να βρούμε κανένα τρόπο να της πιάσουμε κουδένα!...

— Θέλω να μου βρής μια άλλη θεά!
— Μά γιατί; Δεν ήταν καλή αυτή που σάς συστήσαμε;
— Όχι, καθόλου! Ο προϊστάμενος ήταν... παντομένης!

Όταν ήθελε στον κόσμο η Σοφία Αυγούστα Φρειδερίκη, κόρη του Χριστιανού Αυγούστου, πρίγκιπος του «Αν-χαλτ-Ζέρμπιτ», και της σφύζου του Γιοχάννας οι γονείς της δεν φανταζόντουσαν ασφαλώς ότι η Μοίρα την είχε προορίσει να γίνει η δυναστεύουσα Γαρίνα της Ρωσίας και ν' αποθανασίη στην ιστορία ως Μεγάλη Αικατερίνη.

Ο πατέρας της, στρατηγός του προσωπικού στρατού, ήταν στρατιωτικός διοικητής της πόλεως του Στετίνου, όπου γεννήθηκε η Σοφία Αυγούστα το 1729. Στα πρώτα χρόνια της, η μικρή φαινόταν ανώμαλη και στενοκέφαλη. Καθώς δε δεν ήταν πλούσια, ούτε πολύ ωμορρα, είχε μεγάλες πιθανότητες... να μείνει νεκροτόκος! «Αδίκαια η μητέρα της την έπαινε μαζί της, όταν έπιανε τότες τις γειτονικές ηγεμονικές Αλές. Δεν κατάρθωσε ποθεν να της βοηθαμπό, ως όταν τη βοήθησε ο Φρειδερίκος ο Μέγας. Με την έλπιδα δηλαδή, α καλλιτερέψει τις αγένεις Πωσσίας και Ρωσίας και να ελαττώση την αστοική επιπορό, φρόντισε να, παντρεύη τη Σοφία Αυγούστα με το μεγάλο δούκα Πέτρο, διάδοχο της Ρωσίας.

Ο γάμος έγινε στην Πετρούπολη, τον Αυγούστο του 1745. Μολονότι ήταν υγιής 16 ετών, η νεύρωση οίχθηκε με δραστηριότητα στη σπουδή της ρωσικής γλώσσας και την έμαθε στην εντέλεια. Μελέτησε επίσης το ρωσικό λαό, τις συνήθειες και το χαρακτήρα του. Ο κρυφός σκοπός της ήταν να γίνει άρχηγος του κι' αντιπροσώπου των περσιωμένων του.

Όταν παντρεύτηκε, άφισε το λουθηρανό θρησκευτικό δόγμα κι' έγινε ορθόδοξη. Αργότερα, όταν ανέβηκε στο θρόνο, πήρε το όνομα Αικατερίνη Β'.

Δεν ευτύχησε στο γάμο της, για διαφόρους λόγους. Ο μεγάλος δούε ήταν ήλιος, με διανοητική ανάπτυξη καθυστερημένων παιδιών. Περνούσε τον καιρό του παίζοντας με παιδιαστικά παιχνίδια. Αλλά και σωματικώς δεν έγινε ποτέ άνοτος σωστός.

Όστόσο θεωρούσε την Αικατερίνη κατώτερα του και της φρονόταν προσβλητικά. Κι' εκείνη, ζητώντας παρηγοριά κι' εκδίκηση, εγκατέλειψε επιτέλους τις ασύστολες ήθικες άρχες που τηρούσε ως τότε κι' άρχισε να πεινάει από μια σε άλλη αγκαλιά...

Ο αοιθός των «ευνουμένων» της ύπηρε άπροσδιόριστος, πάντως όμως τεράστιος... Τά πολυάριθμα νόθα παιδια που έφερε στον κόσμο, ανατράφηκαν στην αφάνεια — έκτος από τρία που θανατώθηκαν απ' τους μεγάλους δούκεις.

Λίγον καιρό αφού ο σύζυγος της ανέβηκε στο θρόνο, τον έδοιοφόνησαν οι οπαδοί της Αικατερίνης. Κι' έτσι έμεινε μόνη της απόλυτη κυρίαρχος της Ρωσίας.

Παρ' όλη τη θερμή ιδιοσυγκρασία της, ήξερε να μη γάνη ποτέ την ψυχαιμία της και να μη θυμώνη με τις αντιροήσεις που της έφερναν οι αλλικοί της. «Ερωγε λιτά κι' έπινε συγκρατημένα. Το περίεργο δε είνε ότι ήταν ασυμμοτάτη στο ζήτνια της ήθικης των κυριών της τιμής της.

Είχε νεωτεριστικές αντιλήψεις για τη μεταχείριση των υπη-
Λίγο καιρό αφού ο σύζυγος της ανέβηκε στο θρόνο, τον έδοιοφόνησαν οι οπαδοί της Αικατερίνης...

Η ζωή της Μεγάλης Αικατερίνης

κών της. Ο μοναδικός σκοπός της ζωής της ήταν να εξασφαλίση το μεγαλείον και την ασφάλεια της Ρωσίας. Αυτός της υπαγόρευε την πολιτική της απέναντι της Πολωνίας, της Ελλάδας και της Τουρκίας. Δεν ήξερε ωστόσο να εκμεταλλευθή τις επιτυχίες του στρατού της, που είχε άλλωστε συχνά ανάξιους αρχηγούς. Αντί να δίνει σημασία στη στρατιωτική δύναμη, όπως ο γείτονας της Μέγας Φρειδερίκος, έννοούσε να σπρώξει το θρόνο της και το μεγαλείο της χώρας της στην κατανόηση της ανθρώπινης φύσεως και στη διπλωματική της ικανότητα ν' άποτή την κατάλληλη στιγμή. Αντίθετα προς το Μεγάλο Φρειδερίκο κι' άλλους συγχρόνους ήνεμους, η Αικατερίνη δεν υπεστήριξε τα γράμματα και τις τέχνες, ούτε κι' έδειξε κλίσεις φιλοσοφικές ή καλλιτεχνικές. Όστόσο διέθετε συχνά τις ελεύθερες ώρες της για να γράφη ημερολόγια και απομνημονεύματα. Δεν το έκανε όμως από λογοτεχνική διάθεση, αλλά μόνο για να ικανοποιήση τον έγωισμό της, θαυμάζοντας τον εαυτό της σ' ένα καθόρθου που είχε φτιάσει η ίδια.

Σιγά-σιγά, γάλασε ο χαρακτήρας της. Απέκτησε τις στενές αντιλήψεις των μικρών γεωμονικών αυτών της εποχής εκείνης. Έχασε τη ζωηρή φαντασία της και το χιούμορ της. Έγινε δυστορη και αυταρχική.

Την περίοδο αυτή οι χρονικογράφοι της εποχής την παρουσιάζουν ως άπειροπατα στρυφνή. Θύμωσε για το παραμικρό, γινόταν άγνωστη απ' την όλη της και διατάζε να μαστιγώνουν άλύπητα καμιά φορά τους ανθρώπους της υπηρεσίας της κι' αυτές τις καμαριέρες της άκούα.

Όλοι την έτρεμαν. Είχε γίνει αφάνταστα ιδιότορη και καχύποπτη. Παντού έδλεπε έχθρους της και πολλές φορές άδου άνθρωποι πλήρωσαν ακριβά την άσφαυετη και άνευ δόλων καχυποψία της.

Εκείνο που την νευρίαζε υπερβολικά ήταν το σβύσιμο της διαφάδας της. Ο μεγαλύτερος έχθρος της είχε γίνει ο καθρέπτης. Και είχε σπάσει πολλούς καθρέφτες πάνω στην απελπισία της.

Όταν τα χρόνια την άνάγκασαν ν' άποτραθηγή απ' το έρωτικό στάδιο, άρχισε ν' άσκολήται... με προεπειά, προσπαθώντας να παντρώη τα μέλη της οικογενείας της και τις κυρίες της άυλης της!

Ο θάνατός της ήταν έαφνικός, από άποπληξία, στις 10 Νοεμβρίου 1796. Το όνομά της έμεινε άχώριστα συνδεδεμένο με την ιστορία της Ρωσίας.

ΤΖΩΝ ΕΡΣΚΙΝ

Οί... νόμιμοι ΔΙΑΡΡΗΚΤΕΣ

Πώς ενάξεται η άμερικανική άστυνομία

Μερικοί απ' τους έμπειρότερους διαρρηκτές του κόσμου εργάζονται κάθε τόσο, τις νύχτες, με... την έγκριση και την έπιδοκίμηση της άστυνομίας σε διάφορες άμερικανικές πόλεις, απ' τη Νέα Υόρκη ως την Καλιφόρνια! Οί άστυνομικοί τους χειροκράτουν, σε κάθε έπιτυχημένη διαρρήξη... Γιατί οι διαρρηκτές αυτοί, εργάζονται νομίμως και βοηθούν στην καταπολέμηση του κύματος έγκληματικότητας — που είνε σήμερα το μεγαλύτερο της ιστορίας της Άμερικής.

Είνε όλοι ύπάλληλοι μιάς τεχνικής ύπηρεσίας, που διατρήει εργαστήρια στη Ν. Υόρκη, στο Σικάγο και στο Σαν Φραντσκο. Έχουν δε προεστάμενα κάποιον Έντγερ Σνόουντον, που κάνει αυτή τη δουλειά επί 25 χρόνια.

Κάνουν διαρρήξεις χρηματοκιβωτίων, προσπαθών να ξεφύγουν απ' τα διάφορα σήματα κινδύνου και τις άλλες έγκαταστάσεις άσφαλείας, τρυπάν, σπάζων, γκρεμίζουν... κι' όλ' αυτά για ν' άποκαλύψουν τα άδύνατα σημεία των μέσων προστασίας κατά των πραγματικών διαρρηκτών και να ύποδείξουν τις σχετικές τελεοποιήσεις. Μέσα σ' ένα έτος, έπιθεώρησαν τις έγκαταστάσεις 2.000 έμπορικων καταστημάτων, δέλη την Άμερική.

Τα πειράματά τους έχουν άποδειξει ότι το τελεότερο μέσον προστασίας είνε τα σήματα κινδύνου. Υπάρχουν δύο είδη τέτοιων σημάτων: Στα πρώτα, τα πιο κοινά, άρχίζει να χτυπά ένα κουδούνι έξω απ' το κτίριο, όταν γίνει άποπειρα διαρρήξεως, κι' έτσι ειδοποιούνται οι άστυνομικοί που βρίσκονται εκεί γύρω. Τα σήματα του δευτέρου είδους λειτουργούν με πολλές σειρές γαλκίνων σημάτων, λεπτών σαν άλογότριχες, που σκεπάζουν τους τοίχους μ' ένα πυκνό δίκτυο, καθώς και με λωρίδες από χρυσόχαρτο που πλασιώνουν πόρτες και παράθυρα. Όταν ο διαρρηκτής άγγιξη ένα σύρμα ή ένα χρυσόχαρτο, προκαλείται μιά άσθενεστάτη ήλεκτρική διακύμανση, άρκετη όμως για να κινήσει λειτουργήσουν κουδούνια ή ήλεκτροικά φώτα σ' ένα κεντρικό θάλαμο έλέγχου της άστυνομίας. Άμέσως ξεκινούν οι άστυνομικοί με τα αυτοκίνητά τους για να πιάσουν τους διαρρηκτές. Σε 10 λεπτά το πολύ, έχουν φτάσει επί τόπου.

Άφ' ενός όμως τα έξοδα έγκαταστάσεως και συντήσεως των σημάτων κινδύνου κι' έτερου λόγω έμφανισσεως (προκειμένου π. χ. για τις βιτρίνες των μεγάλων καταστημάτων) κάνουν πολλούς ενδιαφερομένους να προτιμούν άλλα προστατευτικά μέσα. Ένα απ' αυτά είνε π. χ. το ήλεκτρικό μάτι. Ο άνυποπτος διαρρηκτής, περνώντας άνωμα από μιά δέσμη άοράτων άκτινών, τις διακόπτει με το σώμα του. Αυτό άρκει για να δοθή το σήμα κινδύνου στον κεντρικό θάλαμο έλέγχου.

Με ένα άλλο τρόπο χρησιμοποιούνται κι' οι έπίσης άάοστες «υπερ-άσθενες» άκτινες, που υπαρκούν μάλιστα ν' άντανακλασθούν με καθρέφτες κατά διάφορες διευθύνσεις κι' έτσι να διαγράφουν μιά τεθλασμένη γραμμή άνωμα στα έμπροσθέντα μιάς άποθήκης. Όταν ο διαρρηκτής περάση από ένα άποκαθήμενο σημείο αυτής της γραμμής, λειτουργεί έμέσως το σήμα κινδύνου.

Άλλα συστήματα έφαρμόζονται

σε χρηματοκιβώτια και γενικώς σε μικρούς χώρους. Ένα απ' αυτά, το «τέλατρο», δημιουργεί όλόγυρα ένα ήλεκτρικό «πέδιλο». Η προέγυγισις ενός ανθρώπου προκαλεί διαταραχή της ήλεκτρικής ίσοροπίας κι' άμέσως ειδοποιείται αυτόματως ο κεντρικός θάλαμος έλέγχου.

Επίσης είνε σε κοινή χρήση σήμερα το «αντιδραστικό ατ». Τα χρηματοκιβώτια έφοδιάζονται με μικρά μικρόφωνα, τόσο εύαίσθητα ώστε έπιρραζόνται άκόμη κι' απ' τον κρότο που κάνει πέφτοντας μιά καρφίτσα. Όστόσο, με την κατάλληλη ρύθμιση, τα μικρόφωνα αυτά μπάει να μένουν οδίαφορα στον πάτανο μιάς άναεσσοχίας, αλλά να δίνουν το σήμα κινδύνου με το παραμικρό σφυροκόπημα ή με το σβύσιμα της φλόγας του όυγνόνου.

Άνάλογα λειτουργούν κι' οι «παλμικοί φωραταί». Λειτουργούν μόλις έπιχειρήση κανείς να τρυπήση ή να διαρρήξη το χρηματοκιβώτιο, δεν έπιρραζόνται όμως απ' τις παλμικές δονήσεις της κινήσεως του δρόμου.

Ο Σνόουντον κι' οι βοηθοί του δοκιμάζουν αυτές τις συσκευές με φωτογραφικούς δίσκους. Έχουν δηλαδή άποτυπώσει σε δίσκους, εκ του φυσικού, όλους τους θορύβους που δημιουργεί μιά πραγματική διαρρήξη. Όταν λοιπόν τους φέρουν για έξταση μιά νέα συσκευή άσφαλείας βάζουν στο γραμμόφωνο τον κατάλληλο δίσκο και παρακολουθούν την έπίδραση που έχει στη συσκευή.

Πρωτότυπο κι' ενδιαφέρον είνε κι' ένα άλλο σύστημα άσφαλείας: Ένας άνεμιστήρας, έγκατεστημένος στο τοίχωμα του χρηματοκιβώτιου, ελαττώνει κάπως την πίεση του άέρος στο έσωτερικό του. Όταν όμως ένας διαρρηκτής άνοιξη την έλαχίστη τρύπα, αλλάζει άμέσως η πίεσις αυτή, κι' έτσι δίδεται το σήμα κινδύνου.

Τέλος, ύπάρχουν συσκευές που έκσφενδονίζουν αυτόματως δακαυογόνα άέρια έναντίον του διαρρηκτού.

Όστόσο, παρ' όλα αυτά τα μέσα προστασίας, οι Άμερικανοί διαρρηκτές γδύνουν καταστήματα, Τράπεζες, άποθήκες, μέγαρα. Τελευταίως, έκαναν μιά θρασυτάτη διαρρήξη κι' έκλεψαν χρυσάμια και κομμάτια κί' έκλεψαν πολλών εκατομμυρίων ματα άξίας πολλών εκατομμυρίων δολλαρίων, φυλαγμένα σε 500 ίδιωτικά χρηματοκιβώτια μιάς Τράπεζης του Σικάγου. Για τη «δουλειά» αυτή διέθεσαν όλόκληρο Σάββατοκύριο! Είσεχώρησαν δηλαδή στην Τράπεζα το βράδυ του Σαββάτου κι' εργάστηκαν ως τα ξημερώματα της Δευτέρας. Είχαν φροντίσει να έφοδιασθούν με γάλα, μύρα και σάντουιτς. Γιατί ήξεραν ότι θα χρειάζονταν πολλές ώρες, για να παραβιάσουν μιά χαλύδωνη πόρτα πάχους 25 πόντους και να τρυπήσουν ένα τοίχο από 45 πόντους ύπerton άρμέ...

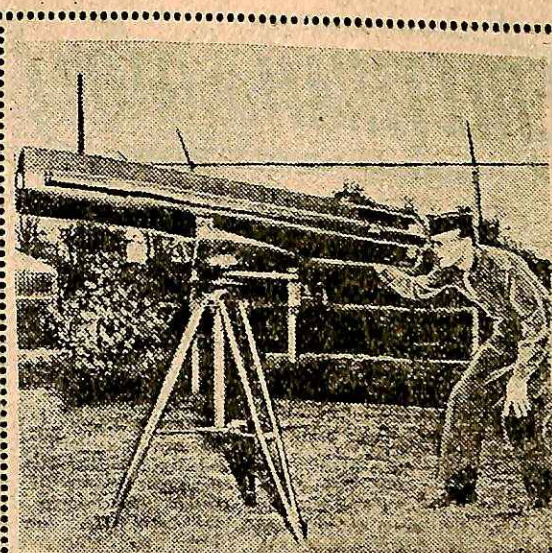
Δούλεψαν δηλαδή μ' όλη τους την άνεια, και με το σχετικό φαγόπότη τους!

Η διαρρήξη αυτή απέδειξε άκόμη μιά φορά ότι κανένα προστατευτικό μέσον δεν παρέχει άπολυτή άσφάλεια, 100 τοίς 100.

Τι έρωνεία, αλήθεια!...
Φ. ΓΚΟΥΣΤΑΦΣΟΝ

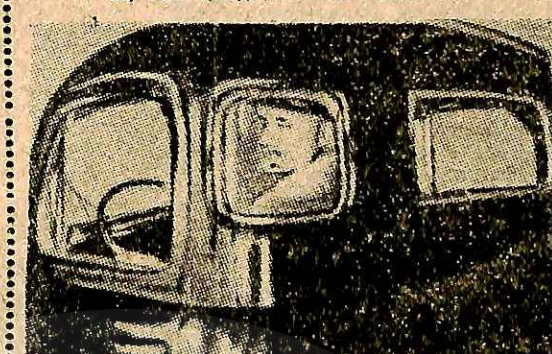
ΕΝΑ «ΠΙΛΟΙΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

Νομίζετε πως πρόκειται για καμιά μοντέρνα πολυκατοικία; Η φωτογραφία αυτή εικονίζει το σουηδικό ατμόπλοιο «Ντροτνινγκχολμ» που είχε συναντήσει μιά ίσχυροστάτη χιονοθύελλα στον ώκεανο και μπάκε προ ήμερών μέσα στο λιμένα της Νέας Υόρκης σκεπασμένο από ένα πυκνότατο στρώμα χιονιού που το έκανε να φαίνεται σαν «πλοίο φάντασμα»

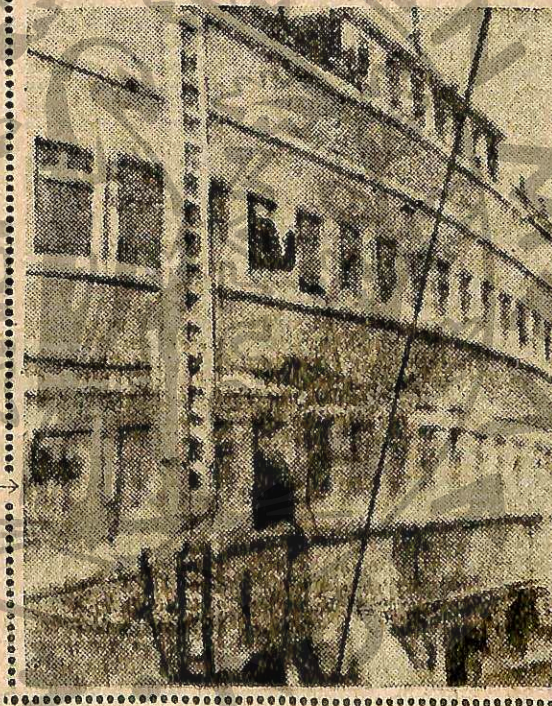
ΕΝΔ ΛΑΟΥΡΟ

Αυτή είνε η περίφημη φωτογραφική μηχανή, που χρησιμοποίησαν οι Γερμανοί κατά τη διάρκεια του πολέμου για να φωτογραφίζουν απ' τις γαλκικές άκτες τις κινήσεις των άγγλικών στρατευμάτων που βρίσκόντουσαν στην περιοχή του Ντόβερ, δηλαδή στην άλλη άκρη της Μάνχης. Οι Άμερικανοί που την έξετασαν τη χαρακτήρισαν ως ένα πραγματικό άριστούργημα.

ΓΙΑ ΝΑ ΒΛΕΠΟΥΝ ΠΙΣΩ

Στο εξής, δεν θα «στροβολομιάζουν» οι όδηγοί των αυτοκινήτων βγάζοντας το κεφάλι τους για να δουν αν έρχεται πίσω τους άλλο αυτοκίνητο χωρίς στο γωνιακό αυτό παράθυρο που ίρχισαν να κατασκευάζουν τα εργοστάσια αυτοκινήτων στα νέα τους μοντέλα. Έτσι απ' το παράθυρο αυτό θα μπορούν να παρακολουθούν οι όδηγοί, εύκερως την κίνηση του δρόμου.

Κόκκινα Τριαντάφυλλα

ΤΗΝ άνοιξι ή φύσις ξαναζωντανεύει κι' οι καρδιές χτυπούν γλυκά. Υπάρχουν όμως και μερικές καρδιές που την άνοιξι υποφέρουν περισσότερο... Είνε οι έρημες καρδιές, οι βασανισμένες, που ενώ γύρω τους όλα ξαναβίζουν, αυτές πονούν... Τα τραγούδια των πουλιών κι' οι εύωδιες από τα λουλούδια αντί να βαλασμώνουν τον πόνο των έρημων αυτών καρδιών, απεναντίας τόν μεγαλώνουν, τόν κάνουν πιο δυνατό. Οι αναμνήσεις ξαναγυρνούν την άνοιξι σαν μαύρα χελιδόνια, για μερικές ψυχές. Όταν όλα γύρω τους ξαναζούν στο χρυσογάλανο άνοιξιάτικο φώς, οι ψυχές αυτές ποθούν να ξαναζήσουν στα περασμένα...

Η Μαλθίνα Ζοντελέν ήταν μία απ' τις έρημες αυτές ψυχές, που δεν ζούν παρά μόνο στα περασμένα και κάθε φορά που έρχεται ή άνοιξι, τις βρίσκει πιο νοσταλγικές και πιο κουρασμένες.

Η Μαλθίνα από πολύ νέα είχε μείνει όρφανή. Ήταν κόρη δικαστού και δεν είχε παρά μία ασημένια προπολεμική σύνταξι. Κι' επειδή ήταν χαϊδεμένη, ούτε στο σχολείο δεν θέλησαν να την στείλουν οι γονείς της. Σπουδασε στο σπίτι κι' έτσι δεν πήρε κανένα δίπλωμα, για να μπορέση να βρη μία δουλειά ικανοποιητική...

«Πώς ζή;», άναρωτιόντουσαν τα λίγα πρόσωπα που την γνώριζαν.

Πώς ζούσε ή Μαλθίνα... Έκείνοι που έχουν ό,τι τους χρειάζεται, δεν μπορούν να καταλάβουν πως ζούν, οι άλλοι, αυτοί που δεν έχουν σχεδόν τίποτα... Γιατί υπάρχουν μερικές υπάρξεις στον κόσμο που καταφέρνουν να «ζούν», τρώγοντας μία φορά μόνο την ημέρα, τις ίδιες πάντα μετρημένες μπουκιές, κι' αυτό μπορεί να διαρκέση χρόνια ολόκληρα, ολόκληρη ζωή!...

Έτσι ζούσε και ή φτωχή Μαλθίνα. Τό νέο της κορμί δεν είχε την τροφή που το χρειαζόταν για να είνε άκμαίο και γερό, ή καρδιά της δεν είχε τη στοργή που διψούσε. Και όμως ζούσε... Γιατί, έσείς καρδιές χορτασμένες από αγάπη, πρέπει να ξέρετε ότι υπάρχουν καρδιές που δεν έχουν ούτε μία σταγόνα στοργής και χαράς για να ξεγελάσουν λίγο την πίκρα τους. Και όμως «ζούν»...

Κάθε άνοιξι όταν ή Μαλθίνα ήταν νέα ακόμη και αρκετά όμορφη, φάνταζε στο δρόμο τόσο, ώστε να της το λένε συχνά οι δαδάτες. Μά δεν ήταν καμωμένη γι' αγάπες του δρόμου. Όταν ήταν δεκάεξη χρόνων αγαπούσε κι' αυτή... Από τότε όμως είχαν περάσει δέκα τέσσερες άνοιξεις. Κι' αλλοίμονο καμιά δεν ήταν σαν την άνοιξι εκείνη!... Όλες οι άλλες άνοιξεις που ήρθαν κατόπιν, δεν ήρθαν παρά για να θυμίσουν στη Μαλθίνα την άνοιξι εκείνη. Όσα τριαντάφυλλα άνθισαν από τότε, δεν άνθισαν παρά για να ξαναφέρουν στην πικραμένη ψυχή της, το γλυκό μύρο των ρόδων της άνοιξεως εκείνης!...

Ο νέος που είχε αγαπήσει πρό δεκατεσσάρων άνοιξεων ή Μαλθίνα... γόταν Ρενέ Κορτουά. Πήγαινε κάθε χρόνο την άνοιξι, για να περάση τις διακοπές στο έξοχικό σπίτι της θείας του που ήταν κοντά στο σπίτι της Μαλθίνας. Οι κήποι των χωριζόντουσαν από έναν άνθισμένο φράχτη. Έπάνω από το φράχτη αυτό τον δώσανε τα χέρια και αλλάξανε τους πρώτους δρόμους, έπάνω από το φράχτη αυτό αλλάξανε τα πρώτα τους φιλήματα. Και γύρω τους μοσχοβολούσαν υπέροχα τα κόκκινα τριαντάφυλλα...

Τι όμορφος που ήταν ο Ρενέ! Μελαχροινός, ψηλός, με μάτια τόσο έκφραστικά!... Στολιζόταν πάντα με άψογα τριαντάφυλλα για να τον θυμάται. Κι' αυτός της όρκιζόταν πως θα την πάρη γυναίκα του, πως δεν θ' αγαπήση ποτέ του άλλη στον κόσμο από αυτήν...

— Ένόςωφ έρχεται ή άνοιξι στη γή, κι' έν βσω υπάρχουν κόκκινα τριαντάφυλλα στον κόσμο, θα σ' αγαπώ!... της έλεγε.

Μά στο μεταξύ ή δυστυχία μπήκε στο σπίτι της Μαλθίνας. Οι γονείς της πέθαναν

Συγκινητικό διήγημα

κι' έμεινε έρημη. Αναγκάσθηκε τότε να πουλήση για ένα κομμάτι ψωμί το έξοχικό σπίτι της. Κι' ή θεία του Ρενέ κατώρθωσε σιγά-σιγά ν' απομακρύνη τον άνεψιό της από την φτωχή όρφανή...

Η δυστυχισμένη κόρη υποτάχθηκε στη υοίρα της. Μά ή πρώτη της αυτή αγάπη, ήταν και ή τελευταία της. Έρημη και πάμπτωχη δεν είχε καμιά άλλη περιπέτεια.

Κατώσθωσε ώστόσο να μαθαίνη πάντα για το Ρενέ, χωρίς να τον βλέπη, χωρίς να τον ένοχλη, αν και ήξερε το σπίτι του. Η μοίρα γι' αυτόν ήταν τόσο ευμενής.

Ο Ρενέ έγινε σιγά-σιγά ένα σημαντικό πρόσωπο στην κοινωνία. Παιτρεύθηκε όπως του άξιζε. Πήρε μία γυναίκα με μεγάλη προίκα. Κατοικούσε σε μέγαρο. Είχε παιδιά. Ήταν ευτυχισμένος... Αυτά μάθαινε γι' αυτόν ή Μαλθίνα. Και τον φανταζόταν πάντα νέο και ώραίο τον αγαπημένο της. Τον έβλεπε με τα μάτια της ψυχής της, πάντα χαριτωμένο, πάντα λυγρόκορμο και σβέλτο. Θυμάται πάντα το γλυκό του χαμόγελο, τη φλογερή του ματιά... Και το τελευταίο του φίλημα της καίει ακόμα τα χείλη... Κι' άς πέρασαν από τότε δεκατέσσερα χρόνια...

Έτσι και τότε ο ούρανός ήταν γαλάζιος σαν και τώρα.

Βράδυ άνοιξιάτικο σαν και τότε. Άραγε να είνε πάντα άνθισμένη ή φραγή, που χώριζε τους δυο κήπους;

«Όσο υπάρχουν κόκκινα τριαντάφυλλα στον κόσμο θα σ' αγαπώ!» της είχε πη ο καλός της. Τι ψέμμα. Μήπως λοιπόν χάθηκαν πια τα κόκκινα τριαντάφυλλα από τον κόσμο;...

Μά να, καθώς πηγαίνει μόνη ή Μαλθίνα μέσα στο άνοιξιάτικο βράδυ, βλέπει μία γυναίκα φορτωμένη κόκκινα ρόδα. Η Μαλθίνα την πλησιάζει σαν μαγνητισμένη.

— Πόσο τα δίνεις; ρωτάει την άθροπώλιδα.

— Ένα φράγκο το ένα, απαντάει εκείνη. Και προσθέτει άμέσως: Νά, πάρτε τέσσερα, για σας θα τ' αφήσω τρία φράγκα και πενήντα λεπτά...

Η Μαλθίνα διστάζει.

Τρία φράγκα και πενήντα λεπτά! Μά τόσο ακριβώς έχει για να δειπνήση. Το μεσημέρι δεν έφαγε, θυμάται όμως άξαφνα ότι περίσσεψε λίγο ψωμί από χτές, κι' ότι υπάρχει κι' ένα μήλο στο ντουλάπι. Είνε αρκετά αυτά... Δίνει λοιπόν τα τρίαμισι φράγκα της και παίρνει τα άλικά τριαντάφυλλα. Μά δεν τα πήρε για να στολίση το φτωχό της καμαράκι. Όχι... Πρώτη φορά, ναι πρώτη φορά στη ζωή της τολμά να διευθύνη τα βήματά της προς το σπίτι του Ρενέ. Δεν τολμά όμως να χτυπήση την πόρτα. Στέκεται λίγο μακρότερα. Φιλεί τα τριαντάφυλλα και περιμένει. Ένα παιδί περνά... Τό φωνάζει. Έχει ακόμη πενήντα λεπτά στην τσάντα της. Βγάζει ένα κομμάτι χαρτί κι' ένα μολύδι και γράφει στηρίζοντας το χαρτί πάνω στην τσάντα της:

«Στον κύριο Ρενέ Κορτουά.

»Υπάρχουν ακόμα κόκκινα τριαντάφυλλα στον κόσμο...»

Τυλίγει κατόπιν το φτωχό της μπουκέτο με το χαρτί και το δίνει στο παιδί μαζί με τα πενήντα λεπτά.

— Πήγαινε τα, του λέει, αυτά τα άνθη εκεί σ' αυτό το σπίτι.

Τό παιδί τρέχει σαν άστραπή. Χτυπά την πόρτα, άνοίγουν και παίρνουν το μπουκέτο. Η Μαλθίνα νιώθει την καρδιά της να χτυπά δυνατά. Είνε ευτυχισμένη! Θα την θυμηθή έστω και για λίγες στιγμές ο Ρενέ. Θα θυμηθή την αγάπη τους και τα κόκκινα τριαντάφυλλα εκείνης της παιδιας γλυκειάς άνοιξεως...

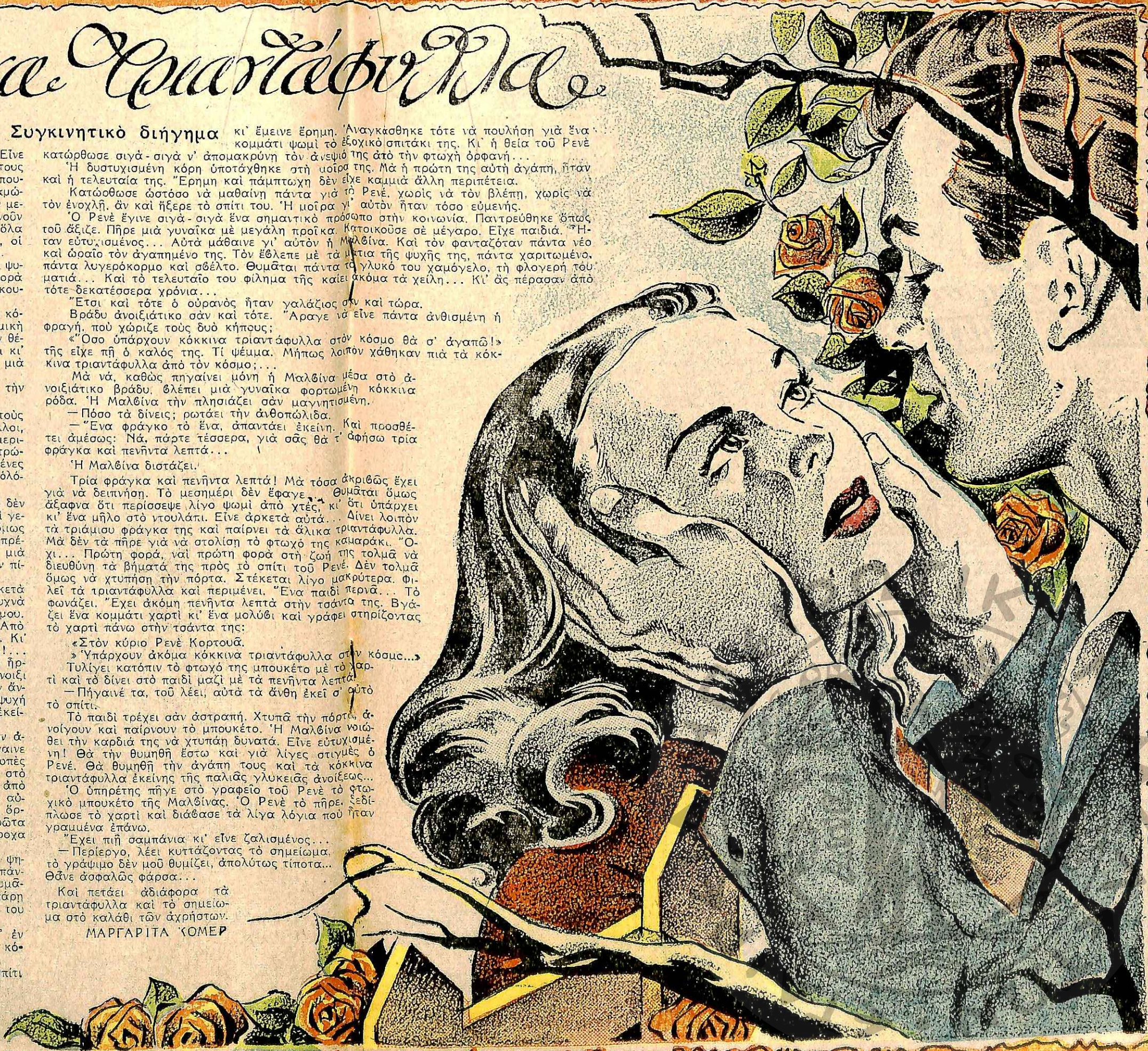
Ο ύπρητής πήγε στο γραφείο του Ρενέ το φτωχικό μπουκέτο της Μαλθίνας. Ο Ρενέ το πήρε, ξεδιπλώσε το χαρτί και διάβασε τα λίγα λόγια που ήταν γραμμένα επάνω.

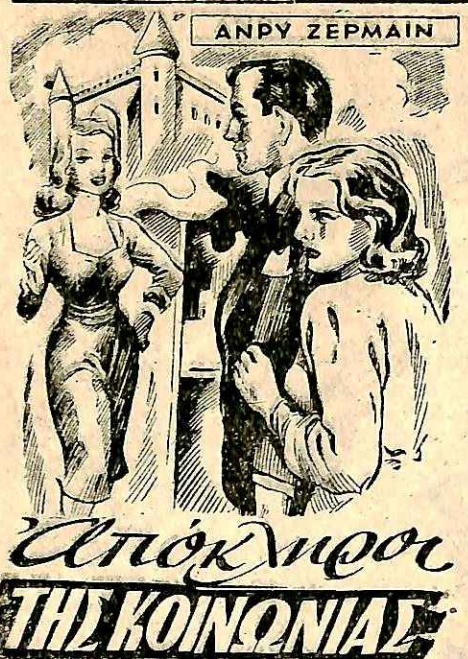
Έχει πη σαμπάνια κι' είνε ζαλισμένος...

— Περίεργο, λέει κυττάζοντας το σημείωμα, το γράψιμο δεν μου θυμίζει, άπολύτως τίποτα... Θάνε άσφαλώς φάρσα...

Και πετάει άδιάφορα τα τριαντάφυλλα και το σημείωμα στο καλάθι των άχρήστων.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΧΟΜΕΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ζακ ντε Σαμπρενέδρ καταδικάζεται ως δολοφόνος του πατριού του Καστ. Καταρρέει όμως να δραστηριοποιηθεί με τον φίλο του Φρανσίσκο, αλλά χωρίζονται στη ζουγκλα. Στο ανάμεσά τους έχουν χαθεί τα ίχνη της Πιέρ. Ο Καστελιό πεθαίνει, είχε αναφέρει στον ντετεκτίβ Ζυλ, να του βρει μία νόθο κόρη του, τη Λουίζα στην οποία κληροδοτεί πέντε εκατομμύρια. Ο Ζυλ συναντάει με τον Ζωρ ντε Σαμπρενέδρ (αδελφό του δραπετού) και ιδρύουν ένα δικαστικό γραφείο, στην πραγματικότητα όμως έχουν ένα ενοχλητικό κιόσκι. Ο Ζυλ κι ο Ζωρ, απόλυτοι στο μεταξύ τους δυο ενοχλητές (τον Κουνάδη και τον Καστ) γιατί είχαν υποψιαστεί πως τους παρακολουθούσε η αστυνομία κατέστρεψαν τα μηχανήματα κι έφυγαν κι αυτοί. Βγαίνοντας όμως έβλεπεσαν σε ένα δρόμο αστυνομικούς. Ο Καστ έσκυψε, κι οι άλλοι τρεις διέφυγαν. Ο Ζωρ κι ο Ζυλ συναντώνται σ' ένα κέντρο.

5ον Φώναξε το γκαρσόνι. Έδωσε ένα δέκακο για τον λογαριασμό και βγήκε, χωρίς να περιμένει τα ρεστα. Ο Ζυλ, πόνι προσέλαβε, πήρε κι έπειτα είπε δυνατά, καθώς συναντούσε το συντάκτη του στο κατώφλι: — Πάντοτε ξενασμένος είσαι! Και — πόνι σιγά — πρόσθεσε: "Ολο γκάδες κάνεις! Δεν φεύγουν έτσι, μικρό μου... Κάνεις να σε προσέξω κι, ό,τι πόνι ήλιος γαφίες. Εύτυχος ήμουνα κι' εγώ εκεί, κι' έσπασα την κατάστασι. Είδα έναν τύπο, που βγήκε αιέσως μετά από μας και μας κυτάζει.

Και ψάχνοντας απότομα, τον τόνο της φωνής του συνέχισε: — "Ε, λοιπόν, θαρθής, σε, μυστήριο; Κανείς ένα ποτήρι στού υπάρμπια Ντουραμπιά!

— "Εν, τάξει! απάντησε ο Ζωρ ντε Σαμπρενέδρ.

Κι' οι δυο άντρες κατέβηκαν την οδό Μοντοσκέιγ, και μπήκανε σ' ένα μαγαζί, στη γωνία της οδού Μοντοσκέιγ. Το μαγαζί βρισκόταν ερημικό και σκοτεινό.

Ο Ζυλ χωρίς να παρανενοηθεί ξεπλώθηκε αναπαικτικά σε μία παλιά, κομψή πολυθρόνα. Αμέσως, μία τσαμινιά πόρτα άνοιξε στο βάθος. Ένας γέρος, κίτρινος, ονιδωμένος φάνηκε και τους έκτυπα με βλ. μια δύσπιστο.

— "Α! Διάβολε! ανέκραξε έπειτα, απλώνοντας το νέο στον Ζυλ, είναι ο κύριος Πανάο.

— "Ενώ είσαι, υπάουπα Ντουραμπιά,

— Μα το Θεό! Έχετε κουμμάτι να-οίς...

— Είμαστε λίγο βιαστικοί. Πάμε για γάμο.

— Τί σ'ας γοιιάζονται;

— Δυο παλτά καλά, κι' όχι ακοιβά και δυο καπέλλα.

— Καλά! Πάω να σ'ας τα βοώ... Εύ-καίριες ποάτες!

Δέκα λεπτά αργότερα, οι δυο σύνενογοι βόσκονταν ντυμένοι με κάτι παντελόνια βαμμένα, με παλτά παλιά, και δυο καπέλλα μαλακά.

— Καί τώρα, βγαίνουμε από την οδό Φρανσίσκ, είπε ο Ζυλ — ψευδο - Πανάο.

Καί, χωρίς να περιμένη την απάντησι, προχώρησε στο πίσω μέρος του μαγαζιού, άνοιξε την πόρτα του βάθους και βγήκε σ' ένα μακρύ διάδρομο, που έστριβε στα μισά του. Ο Ζωρ ντε Σαμπρενέδρ τον ακολουθούσε σιωπηλός.

Είκοσι λεπτά αργότερα, οι δυο τυχα-διώκτες κατέβαιναν από ένα αμάξι στην οδό Βινιόν, υποστά στο σπίτι, όπου έ-μεινε ο Ζυλ.

Η πρώτη δουλειά του πρώην «ντετέ-κτίβ» μόλις βρέθηκε μέσα στο διαμέρισμά του, ήταν να γδυθεί. Βοηθούμενος από το συντάκτη του.

Ξαφνικά, αυτός στάθηκε ακίνητος, κα-τάπληκτος, όταν είδε το μανίκι του που-καμίου του συνεταίρου του να κινείται από το αίμα.

— Πληγώθηκε; ούτως ή ανήσυχος.

— Ναι, μία πιστολιά. Την έλυτωσησά απνά. Αυτοί οι άτιμοι υπορούσαν να μου σπάσουν τη ραχοκοκαλιά. Εύτυχως ή σφάσιρα δεν έμεινε μέσα. Δεν είναι τίποτα. Ζεστάνε μου νοήνοσα λίγο νερό. Θα μου πλύνει καλά την πληγή και θα μου την επιδέσει.

— Μα δεν μου είπες τίποτα! παραξε-νεύτηκε ο Ζωρ ντε Σαμπρενέδρ.

— Δεν είναι κακό.

— Έχεις μεγάλο κουράνιο!

— Έλα τώρα, κάνε το νοσοκόμο κι' ά-οισε τις φλυαρίες. Μετά, θα πάς στο σπίτι σου ν' αναπαυθείς.

Ο Ζωρ ντε Σαμπρενέδρ υπάκουσε. Έ-πλυνε την πληγή, την έδεσε, άφισε τον Ζυλ ξεπλυμένο, με πυρετό, κι έφυγε. Τέσσερες μέρες αργότερα, ο κόπην «ντετεκτίβ» ξανάπαινε τη θέση του στο «Τραπεζιτικό Γραφείο» τους, κι έστειλε το συντάκτη του στον πύργο των Καστελ-διέ.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Περί «κοπτικής»

Με το φοιγτό σου λακριντί, πόνει για μένα καταντή — πληγή και τυραννία την τακτική μου πιά θ' αλλά- και θα σ' αλλάω για καλά Φροσί, τον... Άνανα!

Για «κοπτικές» και «ραπτικές» μου κάνεις ύψεις ταγτικές και γίλια νταθανούδια, ενώ γις δαυτά, σε καμύ — είσαι... κουμένη και ράμμε — από τα γεννητούσια.

Ήγουν από τα γεννοφά, — στα φανερά και στα κρυφά με τέτοια τη βολεύεις και τώρα πούμαστε μαζί — με... μηχανές ψιλό... γαζί — άβροτα με δουλεύεις.

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Έτσι, την ώρα που ο "Ατυχος κι' ο Ξεκοκκαλισμένος οδηγώντας το κάρο τους ανέβαιναν την απότομη πλαγιά που από το Λουάρ έβγαζε στον πύργο, ο Ζωρ ντε Σαμπρενέδρ μιλούσε με τη υπέ-ρα του, μέσα σ' ένα μικρό σαλόνι του ι-σογειού.

— Βλέπετε, αγαπητή μου υπτέρα, έλε-γε ο υποκιότης, επανώρθεσα τα λάθη της νεότητος μου, κι' άρχισα να εργάζωμαι σοβαρά. Μπορώσα, μέσα σε μερικά χρόνια, να ξαναφτιάσω ένα μέρος από το κεφά-λαιο, που είχα κληρονομήσει, και που το είχα σπαταλήσει με τόση άφροντισιά. Το Τραπεζιτικό Γραφείο μου πάλι καλά. Ή φημ του στερεώθηκε και μεγαλώνει από μέρα σε μέρα.

— Σε συγγαίω, Ζωρ, απάντησε η κυ-οία ντε Καστελδιέ. Το όνομά σου, άλλω-στε, ένα όνομα που έμεινε ακηλίδωτο επί αιώνες και που το κράτησε ψηλά ο πατέ-ρας σου, θα υπορούσε να είναι μία έγγυη-σι πρώτης τάξεως. Άλλοίμονο! Γιατί ο έ-νας από τους δυο σας να το λερώσει; Πας του ήθελε, άραγε, του Ζακ κι' έκαμε εκείνο το φοιγτό έγκλημα;

— Βέβαια, ήταν ένα λάθος μεγάλο.

— Άλλ' άς είμαστε συμπονητικοί στη μνημ-τού δύστηνο αδελφού μου... Αυτή την ώρα έχει πληρώσει πιά το έγκλημά του.

— Τόν δύστηνο!... Προσεύχομαι κάθε μέρα στο Θεό για την ψυχή του... Ώστό-σο όμως, ο θάνατός του δεν επιβεβαιώθηκε ακόμα επίσημα.

— Ό! Είνε σχεδόν βέβαιο.

— Στάσου, Ζωρ, άς αφήσουμε αυτή τη θλιβερή συζήτηση. Άς αναγνωρίσουμε σ' εκείνο που μου έλεγες, στην ιστορία αυ-τής της νεας... Ή καμμένη ή άθωα, που το σφάλμα του κόμπους την έρωξε μέσα στη ζωή σαν κανένα ναυάγιο!... Από την εποχή, που πέθανε ο σύζυγός μου, σκέφθηκα συχνά αυτό το κορίτσι. Λυπού-μαι μ' όλη μου την καρδιά τις δύστηνες κοπέλλες, που υποκύπτουν στις ψεύτικες υποσχέσεις των ανδρών. Αυτές οι παρ-στρατημένες, είναι συχνά αξιολύπτες. Τα καμμένα τα παιδάκια έχουν το δικαίωμα να τους παρασταθούν... Τα πλούτη μας μάς επιβάλλουν το καθήκον να επανορθώ-σουμε τις αδικίες.

— Μητέρα μου, θαυμάζω τη γενναί-οφροσύνη των αίσθημάτων σας, είπε ο Ζωρ ντε Σαμπρενέδρ, προσποιούμενος τον συγ-κινημένο. Έπειδή, άλλωστε, συμμοιροί-μαι αυτόν τον τρόπο του σκέπτεσθαι, έβε-ώρησα σωστό να επανωρώσω το σφάλμα του πατριού μου, παίρνοντας για νυναι-κο μου την νόθο κόρη του.

— Αυτό είναι πολύ ευγενικό.

— Θα σ'ας παρουσιάσω τη Λουίζα Ντα-βέρ σύντομα. Έλπίζω πως θα σ'ας κατα-κτήσει εύκολα, όπως κατέκτησε την κα-οιά μου, με τη γαί της.

— Είπε όμορφη:

— Όμορφη λεπτή, γλυκειά, και πάρα πολύ καλή.

— Θα την περιμένω με ανυπόμονησά, απάντησε η κυρία ντε Καστελδιέ.

— Η καλωσύνη σας με συγκινεί βα-θυά, αγαπητή μου υπτέρα. Γι' αυτό, δεν θέλω να σ'ας κόψω τίποτα. Μιλούσαμε προ όλινω για την οίκογένειά μας, την τόσο υπερόφανη, και με το δικό της για ένα παρελθόν δοξασιμένο και έντιμο. Είμαι βαθύ διαποτισμένος μ' αυτά τα αίσθημα-τα. Κι' αυτή η νομική αλαζονεία με κάνει να νοιώθω το όμοιο, τύψεις συνειδή-σεως απέναντι εκείνης, που θέλω να την κάμω γυναίκα μου.

— Τύψεις συνειδήσεως απέναντι της κο-πέλλας, που δεν έχει οίκογένεια; Που δεν έχει όνομα; Δεν σε καταλαβαίνω! Είπε η κόμπησα ντε Καστελδιέ κατάπληκτη.

— Έξηνοθύμαι! Πρόκειται για το γο-ματικό ζήτημα που είναι πάντοτε τόσο ά-κανθώδες και που στο μέλλον μπορεί να δημιουργήσει σοβαρές απονότησεις...

— Η Λουίζα Νταβέρ, σύμφωνα με τους όρους της διαθήκης του κόμπους ντε Καστελδιέ, πρόκειται να κληρονομήσει πέντε εκατομ-μύρια.

— Ακριδώς.

— Ε, λοιπόν, αυτή η πριγκηπική προί-κα δεν θα με συντηρήσει; Δεν θα ταπεινώ-ση την υπερόφανειά μου, αν δεν υποσέσω να συνεισφέρω κι' εγώ άλλα τόσα σ' αυτή την ένωσι, για να υπαρώ να διατηρώ την αξιοπρέπεια μου;

— Θα συνεισφέρεις το κεφάλαιο, που

κατώρθεσες να δημιουργήσεις, την κοινω-νική σου θέση ως τραπεζίτης, το όνομά σου τέλος.

— Μικρά πράγματα, που δεν φτάνουν παραπάνω από πεντακόσιες - έκακόσιες γι-λιάδες φράγκα. Αυτό θα με θέσει, απέναντι στη γυναίκα μου, που θάνε πλουσιωτάτη, σε μία κατάστασι αόρητης κατωτέροτης. Θα υπορούσαν να νομίσουν ότι ο γά-μος μου με τη νόθο κόρη του πατριού μου είναι μία έξυμνη έμποική επιχείρησι, και να με κατηγορήσουν ότι έκαμα υπο-λογισμούς.

— Πού θέλεις να καταλήξεις, Ζωρ;

— Ο πονηρός τραπεζίτης δεν έπολάβε ν' απαντήσει.

— Ένας θόρυβος φιλονεικίας και κάτι άλ-λόγους φωνές, που ακούστηκαν υποστά στην είσοδο του πύργου, τον έκαμαν να ση-κωθεί άπανά για ν' ανοίξει το παραθύρο του σαλονιού.

— Ίδου τί συνέβαινε: Ο "Ατυχος κι' ο Ξεκοκκαλισμένος είχανε φτάσει στην σύ-λη, κι' αφού αδειάσανε το κάρο τους, άσ-οιγισαν να κουβαλάνε τις πέτσες και να τις σπαιάζουν κοντά στους γτίστες Έβράδου-ζε, κι' οι εργάτες έτοιμίζονταν να φύγουν.

— Πιστεύω πως είναι η κατάλληλη στιγ-μή, ψιθύρισε ο Ξεκοκκαλισμένος στο αυτί του συντρόφου του.

— Ναι, σέγε. Θα σε περιμένω κάτω στο δόμο, Καί κυρίως προσέγε...

— Ένοια σου. Σου υπόνομαι να τα καταφέρω.

Ο Ξεκοκκαλισμένος προχώρησε μέσα στο σούσουρο. Τα πόδια του νώνοναν μέ-σα στο παγύ στρώμα των πεσμένων φύλ-λων, που σκεπάζε το έδαφος. Μ'σα του, κατέστρεψε το σενέδιό του, απλούστατο αλλά θρασύ.

Έφτασε, χωρίς να τον άκούσουν, εύ-τε να τον προσέξουν, ως το μεγάλο κήπο, που απλώνονταν πίσω από τον πύργο. Το δέυ του βλέμμα καρφώθηκε πάνω στην πρόσωπι, ανακτώντας έναν είσοδο καμ-μιά ποτίστια από την οποία λονάοισε να εισηγορήσει στον πύργο, για να φτάσει έπειτα ως την κόμπησα ντε Καστελδιέ.

Ξαφνικά, έπεσε άπανά στο θυροστό του προέσας, όπου είχε πάει να πιή ένα πο-τήρι ζερέ.

— Ε, λοιπόν, πού πάς αγόρι μου; τον άόητος άσπρησ.

— Πάω να ιδώ την κυρά! απάντησε τολμηρά ο Ξεκοκκαλισμένος.

— Την κυρά; Ποιά κυρά;

— Την κόμπησα, διάολε!

— Σ' έστειλε ο έργολάδος;

Και κάνοντας αυτή την έρώτησι, ο θυ-ρωρός τον έκτυπα από το κεφάλι ως τα πόδια μ' ένα βλέμμα περιφρονητικό και ασυμπαθές. Είδε πάνω στα κουρελιασμένα σουνα άσπρες κηλίδες από τις πέτσες που κουβαλούσε και κατάλαβε πως ήταν ένας από τους βοηθούς που δούλευαν στις οικο-δομές.

— Το όνομά σου; ρώτησε.

— Υστερα από ένα μικρό δισταγμό, ο Ξεκοκκαλισμένος απάντησε:

— "Ε, καλά, είμαι ο Ζυλό, ο πετροκου-δαλτής. Όλος ο κόσμος με έρεει, άκούα κι' η κυρία κόμπησα!

— Και θέλεις να της μιλήσεις; Έχεις έ-να τσιγάρο, να την αλήθεις!

— Ναι, θέλω να μιλήσω στην κυρία κό-μπησα. Πρόκειται να της παραπονεθώ για κάτι πολύ σοβαρό.

— Ε, λοιπόν, αγόρι μου, μπορείς να νυρίσας από κεί που ήθελες και νοήνοσα μάλιστα. Πες ό,τι παραπόνονα έχεις στον κύριο Μπουρνγκάν το άσπρητικό σου.

— Άδύνατον! Για κείνον ακοιδώς θέ-λω να παραπονεθώ!

— Κι' ενώ μιλούσε, ο Ξεκοκκαλισμένος — σύμφωνα με την άπόφασι που είχε πάρει άπό πριν — ύψωνε τη φωνή του για ν' ά-κουστή. Συγχρόνως, τραβιότανε προς τον πύργο.

— Σού λέω να φύγεις, έγουλλισε ο θυ-ρωρός, ακολουθώντας τον υπηναικά. Άπα-γορεύεται στους ένογάτες ναόωνται στον πύργο!

— Ό, λά λά! ανέκραξε ο Ξεκοκκαλι-σμένος. Όρίστε μας τσούτσι! Λοιπόν, έ-τσι πάγωμε τώρα! Τρακίζουν τους άτω-χούς δουλευτάδες, τους έβρανον, τους κλέβουν και δεν τους επιτρέπουν πιά να παραπονεθώ...

— Σώπα! διέταξε ο θυρωρός, που η φωνή του έρεε από θυμό.

— Όχι, δε, θα σωπάσω! Θέλω να ιδώ την κυρά! ούρλιαξε ο Ξεκοκκαλισμένος, προσποιούμενος τον έκαλο. Θέλω να βοώ το δικό μου, τέλος πάντων. Άλλοιώς θα κάνω φασαρία.

— Άκούσε αγόρι μου, θα σε έαπροστεί-λω!... μουνοούσε ο θυρωρός, σφίγγον-τας τα δόντια του με λύσσα.

Καί, συγχρόνως τον έπιασε απότομα από το υπράσσο, δοκιμάζοντας να τον σπρώξει με δύναμη.

— Άλλ' ο Ξεκοκκαλισμένος, γλυστοώντας του σαν γέλι, άοιγισε να ούρλιαξει:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Με ντυπούνε!

Έκε νη τη στιγμή, ο Ζωρ ντε Σαμπρε-νέδρ παρουσάστηκε έσπρηικά σ' ένα προά-θυρο.

— Τι συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε θυμω-μένος γιατί είναι άναγκαση να διακόψω τη συζήτησή του. Γιατί αυτές ο θυρωρός; — Κύριε, του έξηγησε ο θυρωρός, είναι κάποιος που θέλει να μιλήσει με τη κυρία Καστελδιέ.

— Να υπώ μέσα; διαμαρτυρήθηκε ο Ξεκοκκαλισμένος. Κυτάγγε νασσετε προ-σεκτικώτερος άλλη φορά... Σας είπα ότι θέλω να μιλήσω στην κυρά, στην κυρία ντε Καστελδιέ... Ένω να της υποβάλω ένα παραπόνον σοβαρό. Και δεν θα φύγω από δω πέρα, αν δεν την ιδώ.

Τη στιγμή που τελείωνε τη φράσι του, ένας υππότης φάνηκε στο κεφαλόσκαλο, κατέβηκε νοήνοσα την πλατεία σκάλα και θέλησε να σπρώξει τον ένοατη.

— Έκείνος τραβήχτηκε, πήρε για στάσι πυγμάγου και φώναξε δυνατά:

— Για στάσου, μη μ' άγγιζεις γιατί θα κάνω μεγάλο κακό!

— Άφιστε αυτόν τον άνθρωπο! διάτα-ξε ο Ζωρ ντε Σαμπρενέδρ.

Το ραντεβού

Οι δυο υππότες άπόμακούνθηκαν αμέ-σως.

Υστερα από λίγο, ο τραπεζίτης φάνη-κε στο κατώφλι της πόρτας, κατέβηκε τη σκάλα και πλησίασε τον Ξεκοκκαλισμένο.

— Ήσυνασε, φίλε μου, του είπε στην άογή.

— Ναι, κύριε, ναι, για το νατηρί σας...

— Τώρα πές μου το παραπόνό σου. Είμαι ο γυιός της κυρίας ντε Καστελδιέ. Μπορείς ναής έμπιστοσύνη σ' έμένα.

— "Α! Έρείς είσαστε ο γυιός; έκανε μέσα του ο Ξεκοκκαλισμένος, κυτάζοντας τον συνομιλήτη του προσεκτικά. "Ε, λοιπόν — συνέχισε έπειτα με δυνατή φωνή — λυ-πούμαι, κύριε, αλλά θέλω να μιλήσω στη υπτέρα σας. Σ' έκείνη προσωπικώς...

— "Αφισέ με, σου λέω!

Αυτό έλέγη με τέτοιο ύφος, ώστε ο Ζωρ ντε Σαμπρενέδρ άπομακούνθηκε αμέ-σως.

— Τώρα, μιλήστε μου νοήνοσα! έπα-νέλαβεν η κόμπησα.

— Κυρία, μου ανέθεσε εκείνος που έ-δραπέτευσε μαζί με το γυιό σας Ζακ, να έπιτύχω από σας μία συνάντησι, σύντομη κι' έμπιστευτική. Αυτός ο άνθρωπος, που

— Είπε άδύνατον!

— "Α! Κανείς δεν θα μ' έμποδίσω να την ιδώ, τ' άκούτε που σας το λέω; Έε, άλλου, έχω τόσα λόγους μου! Θέλω να ιδώ την κυρία ντε Καστελδιέ... Αυτήν και κα-νέναν άλλον!

— "Ε, λοιπόν, εδώ είμαι! άκούστηκε μια φωνή.

Κι' η κόμπησα, που την είχε παραξενέ-ψει αυτός ο θόρυβος, φάνηκε έκείνη τη στιγμή.

Ο Ξεκοκκαλισμένος με κόπο κατώρθε-σε να συγκοστήσει ένα ναυάγιο ίκανοποι-ήσεως.

Καί, άποτεινόμενος στην κόμπησα ντε Καστελδιέ, της είπε με ποροποητό σε-δαυό:

— Κυρία κόμπησα, έχω να σας πώ δυο λόγια ιδιαίτερος Σας ίκέτευω να μ' άκού-σετε μια στιγμή. Πρόκειται για κάτι πολύ σοβαρό, που άφορά τα συμφέροντά σας...

— Η κυρία ντε Καστελδιέ, παραξενευμένη, τον έκτυπα για μία στιγμή διατακτικά.

— "Α! Δεν είμαι καθάρος, ούτε παρουν-σιάσιμος, επανέλαβε εκείνος, άλλ' ώστόσο είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Δεν έχετε τι-ποτα να φοβήστε από μένα. Καί, σας όρ-κίζομαι, θα μείνετε εύχαριστημένη, όταν μ' άκούσετε...

— Καλά, έλάτε! είπεν απλά η κόμπησα.

Ο Ξεκοκκαλισμένος, ανέβηκε στα πλα-τεία σκαλοπατία, υπηκε μέσα στο μεγα-λοπρεπές μέγαρο, πλησίασε την κόμπησα κι' έβγαλε με σεβασμό το κασέτο του.

— Κυρία, άρχισε με φωνή χαμηλή, βλέποντας ότι ο Ζωρ ντε Σαμπρενέδρ τον είχε ακολουθήσει και τον παραπορούσε προσεκτικά, ή υπόθεσι των παραπόνων μου ήταν μία κωμωδία! Ένω να σας κάνω μία σοβαρή ανακοίνωσι, που άφορά το γυιό σας Ζακ ντε Σαμπρενέδρ.

— Άκούοντας αυτό το όνομα, ο κόμπησα έφρίκασε και μία φλόγα — που έσβυσε γοήνοσα — έλαμψε στα μάτια της.

— Δεν θάθελα να με άκούση κανείς, συνέχισε ο Ξεκοκκαλισμένος, ούτε κι' αυ-τός που μ' άκούει αυτή τη στιγμή...

— Ζωρ, άφισέ με μόνι! διάταξε η κόμπησα ντε Καστελδιέ.

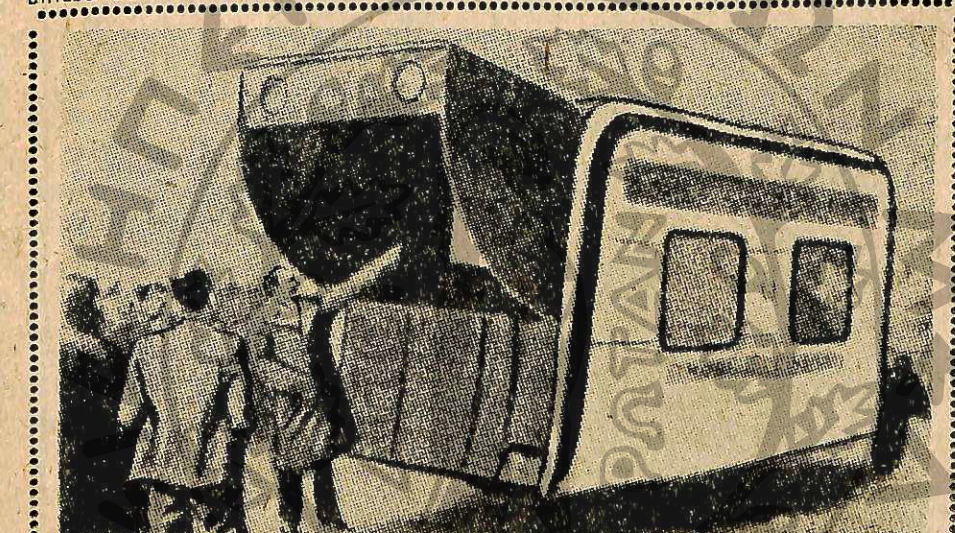
— Άλλά, υπτέρα μου, αυτός ο άνθρω-πος...

— "Αφισέ με, σου λέω!

Αυτό έλέγη με τέτοιο ύφος, ώστε ο Ζωρ ντε Σαμπρενέδρ άπομακούνθηκε αμέ-σως.

— Τώρα, μιλήστε μου νοήνοσα! έπα-νέλαβεν η κόμπησα.

— Κυρία, μου ανέθεσε εκείνος που έ-δραπέτευσε μαζί με το γυιό σας Ζακ, να έπιτύχω από σας μία συνάντησι, σύντομη κι' έμπιστευτική. Αυτός ο άνθρωπος, που

ΓΙΑ ΤΗ ΣΤΡΑΤΟΛΟΓΙΑ ΜΕΤΑΛΛΟΥΡΓΩΝ

Οι μεταλλούχοι άρχίζουν να σπανίζουν στην Άγγλία. Γιατί οι νεαροί "Άγγ-γλοι άπορεύουν αυτό το κοπιαστικό και επικίνδυνο για την υγεία επάγγελμα. Έτοι ή εργασία σταματάει σε πολλά μεταλλεία λόγω έλλειψης εργατικών χεριών. Γι' αυτό μία μεγάλη εταιρία σκέφθηκε να στρατολογήσει τους 25.000 εργάτες που της χρειάζονται χρησιμοποιώντας τον κινηματογράφο! Ο πε-ριφερόμενος αυτός κινηματογράφος διασχίζει τώρα την Άγγλία και πρεσά-λει ταινίες που δείχνουν τις άνεσεις της ζωής ενός μεταλλούχου και τις ύγιεινες συνθήκες μέσα στις οποίες διεξάγεται ή εργασία.

42

Ο στρατηγός Γιοσιμότο, ένας από τους πιο ένδοξους μενιστάνες της Ιαπωνίας, επιπλέον του Αυτοκράτορος, κατέδωκε με το σπατό του, τρεις μέρες τώρα, τον αποστάτη στρατηγό Χορανίκα. Είχαν δοκιμάσει στη στρατιωτική του τιμή να τον συλλάβει και να τον φέρει αλυσσοδεμένο μπροστά στο Μικάδο. Ο Χορανίκα ήταν θανάσιμος έχθρος του Γιοσιμότο. Άλλοι μόνον όμως, ήταν και ο πατέρας της Σουσιμέ, της κόρης που αγαπούσε περισσότερο κι' από τη ζωή του και που τον αγαπούσε κι' εκείνη τεράστια.

Τρεις μέρες τώρα η γλυκεία της εικόνα δεν έβγαζε από το νου του. Πού να βρισκόταν άραγε; Τι νάκανε, ενώ αυτός ετοιμαζόταν να σκοτώσει τον πατέρα της;

Εξάφνης την τετάρτη μέρα έγινε κάτι περίεργο. Ο Χορανίκα οχυρώθηκε μαζί με το σπατό του σ' ένα ύψωμα. Με τα κανόνια του θα μπορούσε απ' εκεί να θροισίσει τους άνδρες του Γιοσιμότο. Δεν άκουγόνταν όμως τίποτε και έκνευσιμένοι από την πολυήμερη καταδίωξη, οι στρατιώτες του Γιοσιμότο, ανέβαιναν την ανηφοριά σπρωκόμενοι ο ένας τον άλλο για να φτάσουν πιο γρήγορα στην κορυφή.

Τέλος έφτασαν σ' ένα ύψωμα και τότε στα κατάπληκτα μάτια του Γιοσιμότο παρουσιάστηκε το έξης θέαμα:

Ο Χορανίκα όρθιος κοστούσε στο χέρι του ένα άμαυμένο φυτίλι και στεκόταν πλάι σ' ένα τεράστιο κανόνι που το περιστοιχίζαν μερικοί από τους στρατιώτες του πάνοπλοι. Στο στόμιο του κανονιού ήταν δεμένη μια γυναίκα, η Σουσιμέ.

Μόλις την είδε ο Γιοσιμότο σταμάτησε και μια κραυγή πνιγμένη στα στήθη του. Η νεαρή κόρη ήταν γονατισμένη και τα μαύσα υαλιά της έβλεπα κυνικά την ύψωση απ' το θυμωμένο κεφάλι της. Φορούσε ένα μακρύ δολοφόρο φόρεμα και σ' απλά και ευθραυστά σαν υίτσι, λουλουδιών υποόστια της ήταν περασμένο ένα γονατό σχοινί που την κρατούσε ακίνητη στο τεράστιο στόμιο του κανονιού.

Και με μια απότομη κίνηση πλησίασε το φυτίλι στο κανόνι.

—Οχι!... Οχι!... Στάσου!... φώναξε ο Γιοσιμότο, τρολλός από άγνωση. Φύγε, αβλίε! Σ' αφήνω ελεύθερο. Πρόσεξε όμως γιατί σε λίγες μέρες θα σε ξαναπετύχει και τότε άλλοι μόνον σου!...

—Σε λίγες μέρες, του είπε ψυχρά ο Χορανίκα, θα μου στείλεις ενισχύσεις ή αφένης μου και τότε δεν θα σε φοβόμουν πιά!... Και τώρα είμαστε σύμφωνοι. Γιοσιμότο: Έχω τον λόγο σου.

—Ναι!...

Ο Γιοσιμότο μ' έβλεποντας τι έκανε, γύρισε προς τους στρατιώτες του και διάταξε:

—Πίσω!... Ξανακατέβητε!...

Χωρίς καμιά κίνηση διαμαρτυρίας, οι στρατιώτες υπάκουσαν στον αποστάτη τους. Ο Γιοσιμότο έβλεπε μόνος και είδε σε λίγο τους άνδρες του Χορανίκα να περνούν μπροστά του. Ύστερα

έφυγε και ο ίδιος ο Χορανίκα χωρίς να ρίξει ούτε ένα βλέμμα στην κόρη του.

Ο Γιοσιμότο ένοιωσε να τον πλημμυρίσει μια φοβερή ντροπή. Είχε αθετήσει το λόγο του. Δεν θα πήγαινε τον Χορανίκα αλυσσοδεμένο στον Μικάδο.

Εξάφνης τα μάτια του έπεσαν στη Σουσιμέ. Ήταν ζωντανή και τον αγαπούσε. Μια τέτοια ευτυχία άξιζε την θυσία που είχε κάνει. Τελώς από τώρα ο Γιοσιμότο έτρεξε κοντά της.

—Σουσιμέ... Σ' έρωσα γλυκεία μου να μην αντανάχη!

Η κόρη σήκωσε αργά το κεφάλι της, να μην αποκοίθηκε. Καμιά γλώσσα δεν ζωροσφιζόταν στο κουκλίστικο ποσώπια της και κάποιο μυστήριο ύπνο στα κατάμαυρα μάτια της.

Ο Γιοσιμότο στο μεταξύ είχε ανασώσει το έγκλειστο του κι' έκοβε μ' αυτό τα σχήματα που είχαν μελανιάσει τα λεπτά γεράκια της αναπνέουσας.

—Αγάπη μου, πόσο θα υπέφερες, ψιθύρισε ο Γιοσιμότο. Τώρα όμως θα γίνεις γυναίκα μου και θα πάω την έκδοσή μου γι' αυτό που σου έκανα.

Τρολλός από ευτυχία την έσφιξε στην αγκαλιά του, αλλά εκείνη απέφυγε να τον κυττάει. Τροβήθηκε σε μια στιγμή και έξεπασε σ' ένα γέλιο παρόξενο, αγέδον αβίο.

—Δεν καταλαβαίνω, τσαύλιε ο Γιοσιμότο. Τι συμβαίνει; Δεν μ' αγαπάς πιά; Γιατί;

—Γιατί πρόδωκες τον αφέντη σου... Ένας αληθινός ευγενής δεν παραδίδει ποτέ το λόγο του. Σ' αγαπάω γιατί πιστεύω πως ήσουν ικανός να εκπέσεις το καθήκον σου, οποίο και νάταν. Γελάστικα όμως.

Η ζωή μιας γυναίκας σου φάνηκε πιο πολύτιμη απ' την στρατιωτική σου τιμή... Αυτό με κάνει να σε περιφρονώ. Προτιμώ να πεθάνω παρά να ιδω τον άντρα που αγαπώ να ατιμάζεται για μένα! Δεν θέλω να χωριστώ τη ζωή μου στην ανανδρία σου!

Και παύοντας το έγκλειστο με το οποίο ο Γιοσιμότο είχε κώσει τα δεμά της, το κόμισε στο στήθος της ποσώπια εκείνος προλόβη και την ευτοχία. Το αίμα έδωσε κατακόκκινο το φόρεμά της και η Σουσιμέ σωδίστηκε νεκρά.

Ακίνητος ο Γιοσιμότο κυττάει την νεκρή κόρη. Εκεί κάτω στο βάθος του ορίζοντος οι στρατιώτες του είχαν εξαφανισθεί.

Αδίσφορυντας για την τραγωδία τα πουλιά κελαηδούσαν στις ανθισμένες κερασιές.

Ο Γιοσιμότο γονάτισε μπροστά στη νεκρή κόρη. Το πρόσωπό του είχε ξαναγίνει άταρσο. Έβλεπε την αματωσία του και παίνυντας κατόπιν το έγκλειστο από το στήθος της Σουσιμέ, άνοιξε μ' αυτό την κριλιά του και σωδίστηκε κι' αυτή νεκρά πάνω από πτώμα της αναπνέουσας του!...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΝΕΤΟ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ χωρίς εργάτες

Θα τρεις αντίκταχτήσουν τα ρομπότ

Προκειται να ιδρυθεί στην Αμερική ένα εργοστάσιο χωρίς εργάτες που θα λειτουργεί αποκλειστικά με ρομπότ, τα οποία θα διευθύνονται από δικούς γραμμοφώνου! Συνδεδεμένα με σύματα με το «ήκ - απ» του δίσκου, τα αυτομάτα θα υποκούν πειθήνια στις διαταγές που θα τους δίνει.

Οι μηχανικοί με τις άσπρες μπλούζες, εγκατεστημένοι εμπρός στους ήκους με τους διακόπτες και τα ηλεκτρικά όργανα, θα επιδίδονται απλά στην απέρριψη έκτασι των εργασιών, όπου τα ρομπότ θα εργάζονται πυρετωδώς παραγόντας αεροπλάνα, ατμομηχανές αυτοκίνητα ή στυλογράφους...

Πατέρας της νέας αυτής εφευρέσεως είναι ο φυσικός Έρικ Λήβερ, ειδικευμένος στις ηλεκτρονικές έρευνες. Συνεργάζεται δε μαζί του κι' ο συνάδελφός του δόκτωρ Μπράουν.

Ο Λήβερ είναι σήμερα 31 ετών. Στα 18 χρόνια του, εγκατέλειψε το κτήμα του πατέρα του, με 10 δολάρια στην τσέπη και με τα σχέδια ενός νέου τύπου αεροπλάνου τα οποία ακριβοπώλησε σε κάποιο βιομηχανό του Σικάγου. Στο διάστημα τριών χρόνων έμαθε την ηλεκτρονική και την τεχνική του ράντα.

Η καινούργια ιδέα του είναι αληθινά επαναστατική.

Αν έπιχερθε κανείς ένα μεγάλο εργοστάσιο ηλεκτροπαραγωγής, θα βρή τις μηχανές να λειτουργούν μόνες τους, χωρίς εργάτες. Μόνο δυο ή τρεις ειδικοί αρκούν για να διευθύνουν από μακριά ολόκληρο το εργοστάσιο.

Γιατί λοιπόν να μην γίνει το ίδιο και σ' ένα εργοστάσιο αυτοκινήτων π.χ.; Σημειώσαν ότι, με το σύστημα εργασίας «σε αλυσίδα» που εφαρμόζεται στις μεγάλες αμερικανικές βιομηχανίες οι εργάτες έχουν γίνει ήδη μισοαυτομάτα. Συνεχίζουν να κάνουν δηλαδή όλη την ημέρα ωριμμένες στερεότητες κινήσεις, με μονότονο ρυθμό, π.χ. να σφηνώνουν ένα βίδα ή να συναρμολογούν ένα εξάρτημα (θα θυμούνται ασφαλώς, οι αναγνώστες μας μια σχετική σκηνή από το φιλμ του Σαρλώ «Μοντέρνοι Καίριοι»).

Πώς μπορεί να λυρωθεί ο άνθρωπος απ' τη σκλαβιά αυτού του αυτοματισμού; Απλούστατα, με το ν' αντικαταστήσουν οι εργάτες με ρομπότ, δηλαδή με χαλιδόβιους ανθρώπους, ικανούς να εργάζονται σ' οποιαδήποτε μηχανή και να κάνουν τις βαρύτερες ή τις λεπτότερες δουλειές αναλογικά των διατάξεων που θα τους δοθούν.

Ένα τέτοιο ρομπότ έχει έπινοηθεί και κατασκευασθεί απ' το Γαλλό εφευρέτη Γκαρσέν. Το πλεονέκτημά του απέναντι σε κάθε άλλο είναι ότι έχει την πολυτιμή ικανότητα να διορθώνει μόνο του τα λάθη του! Μπορεί δηλαδή, υπό ώριμμένες συνθήκες, να λειτουργήσει ο μηχανισμός του ανάποδα να ενοραχίσει έξ' αρχής μια δουλειά λανθασμένη. Έχει δηλαδή ένα είδος «πρωτοβουλίας» και «μνήμης» που έλειπαν απ' όλα τα προηγούμενα ρομπότ.

Κάθε πρωί, όταν ο κ. Γκαρσέν βάζει το μετάλλινον υπέρηχό του να τον ζυρίσει - με ζυριστική όμως μηχανή, για κάθε ένδεχομενο... - εκείνος το σαπουνίζει καλά το πρόσωπό με το πινέλο κι' έπειτα αρχίζει το ζυρίσμα. Ισως και κόντρα σ' όν τον καλλίτερο κούρεα! Αν ο «πελάτης» του απομακρύνει το κεφάλι του το ρομπότ απλώνει το χέρι του και ακολουθεί την κίνηση του ως ότου η ζυριστική μηχανή ξαναβρεί σ' έπαση με το μανούλο. Τότε ξαναρχίζει τις λεπτές κι' αλάνθες κινήσεις του... Στο τέλος του ζυρίσματος αλείφει με κολώνια το πρόσωπό του κ. Γκαρσέν και κατόπιν το πουδράει...

Με τις προόδους που έχει σημειώσει η Επιστήμη κι' η τεχνική τα ρομπότ βρίσκονται στο δρόμο της κατακτάσεως του κόσμου και της ριζικής μεταβολής της καθημερινής ζωής μας.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΟ

Η ΓΕΛΙΑ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Πολλά από τα νύματα που λυαίνω, για να μην πω τα περισσότερα, έχουν ως κύριο θέμα την απογοήτευση και δεν ακριζώ γι' αυτό τις καλές μου αναγνώστριες, γιατί δίχως αμφιβολία η εποχή που ζούμε είναι δύσκολη κι' ο έξω από τον έαυτο μας κόσμος δεν μας δίνει πολλές αφορμές για να βλέπουμε τη ζωή από την καλή της όψη.

Αυτά όμως συμβαίνουν στον έξω από τον έαυτο μας κόσμο και ξεκινάμε ίσως πως γι' αντιπαθίμα έχουμ ή κάθε μια μας έναν άλλο κόσμο, έναν κόσμο που μας ανήκει αποκλειστικά κι' αυτός είναι ο εσωτερικός μας κόσμος. Και τι μ' αυτό θα μου πείτε, ο ένας επηρεάζεται από τον άλλον...

Συμφωνώ μαζί σας κατ' αρχήν ή μάλλον συμφωνώ αντίστροφως. Δηλαδή υποστηρίζω πως πρέπει ο εσωτερικός μας κόσμος να επηρεάζει την εξωτερική μας ζωή και όχι οι μικρομικροί της ζωής να επηρεάζουν τους θαυράτους που κλείνουμε μέσα μας.

Ας μη ξεχνάμε ποτέ ότι ο κάθε άνθρωπος κλείνει μέσα του μια αστείρευτη πηγή χαράς και την πηγή αυτή πρέπει να την καλλιεργεί αδιάκοπα και να της δίνει κάθε μέρα την ευκαιρία να εξωτερικευθεί για να δημιουργήσει γύρω της μια ατμόσφαιρα γαλήνης ήρεμίας μέσα στην οποία αυτός πρώτος θα αντλήσει τη χαρά της ζωής.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Ανοιξιάτικα μοντέλα: Το χαρακτηριστικό των ανοιξιάτικων μοντέλων είναι οι πολύ παρόμοιες φούστες και τα κοντά μανίκια. Για να επιτύχουμε το απαιτούμενο φάρδος στη φούστα απ' ενός χρησιμοποιούμε τις σοφρές με έλαφρο κλωσάριμα προς τα κάτω σφ' έτερο πλίσσ της μηχανής με το ύφασμα κομμένο και αυτό έλαφρως κλωσ.

Η μέση πάντοτε πολύ έφραμωστή και γενικώς το κορσάκι αρκετά έφραμωστό.

Τα μανίκια καθώς έλειψαν κοντά και κομμένα κατά το πλείστον κίμονο.

Το άνοιγμα του λαιμού παραμένει κλειστό με μικρό κατεβατό νιακαδάκι.

Όσο για ύφασμα βλέπουμε πολλά κοντριγιέ που χρησιμοποιούνται και διαγώνως όπως έπίσης βλέπουμε ανάμεικτα κοντριγιέ και μονόχρωμων ύφασμάτων.

Οι χρωματισμοί που θα προτιμηθούν είναι το φαινό μπλε μωρέν, το μπέζ, το γκρι και πολλά κόκκινα σε όλους τους τόνους.

Τα ανοιξιάτικα φορεματάκια συνήθως συνοδεύονται και από μια ομοιόμορφη ζακέτα ή ακόμα και από ένα μπουφάν. Καλωσέλτα κι' έρχεται... Ας έλπιζουμε πως

ταί με την μεγαλειότερη ευκολία τη δροσιά και το αντίθετο. Οι ζακετούλες αυτές γίνονται πολύ έφραμωστές με την μπάσκα πάντοτε πολύ κοντή και με μανίκια άλλοτε κοντά και άλλοτε μακριά.

Το κούμπωμα της ζακέτας γίνεται με μια σειρά κουμπιά από το τέλος των ρεβέρ ως τη μέση.

Όσο για την μπάσκα άλλοτε είναι πολύ έφραμωστή γύρω από τους γοφούς και άλλοτε είναι και αυτή κλωσ οχηματίζοντας γκόντες και ακολουθώντας έτσι τη γραμμή της φούστες.

Όσο με όλη τη μόδα της φορεσιάς φούστες ως αντίθεσι στον κανόνα βλέπουμε και μερικές φούστες στενές προς τα κάτω και «έδαζε» στους νοδούς, πράγμα που έπιτυγχάνεται με ένα είδος τοπές που μοιάζουν με χωνιά. Τις είδαμε αυτές τις τοπές και τον χειμώνα σε μεγάλη κλίμακα.

Και άλλη μια αντίθεσι: ανάμεσα στα κοντά μανίκια και μανίκια «τρούα κάρ».

Γυναίκα χωρίς

Η μόδα όλο και πιο πολύ επιδιώκει να καταστήσει την γυναίκα πραγμάτικη γυναίκα σαν να θέλει να αντιπαραστήσει ο τ' α αντίδραση. Τα χρόνια του πολέμου που είχαν άμφοι είχα από την φαιρέσει εμφάνισης γυναίκας εμφάνισης αυτό το κάτι που συντελεί στο να της δίνει χαρά.

Χρησιμοποιεί και πάλιν γι' αυτό τα διάφορα έφραμματα που η γυναίκα χρησιμοποιούσε τα προπολεμικά χρόνια.

Η δαντέλλα το τούλι, τα φραμπαλαδάκια τα λευκά, η πασιγνέστη μπροστινή-αγγλαϊκή έρχονται με τη σειρά τους να επιβάλλουν την παρουσία τους και να χαρίσουν στη γυναίκα ένα λεπτό και τ' α έφραμωσμένο.

Μήπως αυτό σημαίνει πως θα ξαναγυρίσει η γυναίκα ψυχρή στον παλιό ρωμαντισμό της; Πάντως αυτό διατείνεται ένας μεγάλος Παρισινός ράπτης. Είναι άδυστατον λέει να μην έπιπρεσθ η γυναίκα ρεσθ η γυναίκα από το 1948 από το ντύσιό της. Τα όμορφα τούλια, οι δαντέλλες τα βολανάκια θα ζυγνίσουν λοιπόν νέες νοσταλγίες κοιμώμενα άνερα...

Καλωσέλτα κι' έρχεται... Ας έλπιζουμε πως

θα ξεκάσαμε λιγάκι με το ντύσιό μας την αγωνιώδη ζωή που ζούμε και θα ξαναβρούμε λίγη γαλήνη, λίγη ήρεμια. Ας κάτουμε τα βραδάκια κάτω από τη λαμπύρα μας με το άμπαζορ και ας κεντήσουμε μια όμορφη μπλουζίτσα ένα νιακαδάκι, μανιστούλες. Έτσι και της μόδας θα έμυσσε και θα ζήσουμε λίγες ήρεμες στιγμές.

Τα άσπρη κορσάκια

Η τάσις αυτή διαφαίνεται και στα άσπρη κορσάκια μας. Όλοσένα σπανίζουν τα σέκα άσπρη κορσάκια παραχωρώντας τη θέση τους στα πολύ έφραμωμένα. Κεντήματα, δαντέλλες, «παιμετά», άζορ φιλιτέ βρίσκονται στην ήμερσία διατάξι και όλα αυτά δίνουν την ευκαιρία στην κάθε γυναίκα να δείξει την έπιτηδευσίότητά της, την έξοικονόμησή της. Γιατί μόνον της φυσικά θα έφραμωσθ η άσπρη κορσάκι της. Το είδος της βελονιάς που θα χρησιμοποιήσθ είναι πούαν τούρκ, που μας βοηθά να κάμουμε ό,τι γαρνίρουμε στο κανόνα βλέπουμε και μερικές φούστες στενές προς τα κάτω και «έδαζε» στους νοδούς, πράγμα που έπιτυγχάνεται με ένα είδος τοπές που μοιάζουν με χωνιά. Τις είδαμε αυτές τις τοπές και τον χειμώνα σε μεγάλη κλίμακα.

Και άλλη μια αντίθεσι: ανάμεσα στα κοντά μανίκια και μανίκια «τρούα κάρ».

Η κοπή των κομπινιζόν είναι συνήθως κλωσ. Δηλαδή έφραμωσθ στον μπουστό και στη μέση και πολύ «έδαζε» προς τα κάτω για να ακολουθούνη τη γραμμή της φούστες.

Τα βολανάκια πολλές φορές θεωρούνται απαραίτητα ένιστε δε σε δυο και τρεις σειρές.

Ο υποπότος είναι ίσως αλλά δεν αποκλείεται και να σχηματισθ με δαντέλλα ή τούλι το στήθος.

Μερικά μοντέλα

Φαειότατο σύνολο ανοιξιάτικο: φούστα, ζακέτα και κάπα από μαύρο λαϊνάξ. Η κάπα είναι ντυσιμωμένη με οχηματισμό χτυπητό και από το ίδιο οχηματισμό είναι κομμένη και η όμπρελλα.

Ένα άερινον φουστανάκι από ροζ όργαντινα με μακριά φούστα ως τους αστραγάλους, χωρίς μανίκια με ένα μεγάλο φιόγκο στο μπρος πλάι.

Άλλη τουαλετίτσα αϊνέρια από όργαντινα έφραμμε με βελούδινο κορσέ και χαριτωμένη κοπή που πλησιάζει κάπως το κρινολίνο, αλλά ένα κρινολίνο μωδερνοποιημένο.

Ταίγιερ ανοιξιάτικο με ζακετούλα που «βούταει» πίσω. Έπίσης η φούστα συνκεντρώνεται το περισπώμενο ύφασμα πίσω. Φυσικά το ταίγιερ αυτό είναι άμπιγιε και γίνεται με το ανάλογο για την περίοδος ύφασμα.

Η αλληλογραφία μου

Απείρο μικρούλα: Στοιχίζουν 20 χιλιάδες το ένα βιβλίο και 15 το άλλο. Αν θέλετε στέλνεται το αντίτιμο στο «Θησαυρό» με την παραγγελία να μου παραδοθί για την αγορά των. Φυσικά θα μου γράψετε και την διεύθυνσή σας. Μ. Φάλητην: Αν η μυρωδιά του στόματος προέρχεται

Μπλουζα από κρέπ ζωρζει με νταντέλλα στους ώμους και με μαύρη κορδέλλα.

από το στομάχι δεν θεραπεύεται δυστυχώς. Συμβουλευθείτε όμως και τον οδοντίατρό σας γιατί ένδεχομενός να οφείλεται στο κοψίμο δοντιού που αναφέρετε. Όσο για τις δυο αδελφές ουτε λόγος να γίνεται ότι πρέπει να προτιμάστε σ' την που σας συγκίνησε.

Σαν θείαν Γισπών έζαν: Το ένα δεν γίνεται χωρίς το άλλο. Δηλαδή θα ποχύνετε σε όλο το σώμα για να γεμίσει και ο λαιμός σας όπως θέλετε. Όσο για τους λακούς στα μανούλα θα τοποθετείτε λίγο «ρούζ» από εκεί που αρχίζουν τ' αυτιά ως τα μάλα. Θα σας συνιστούσα έπίσης να βρήτε μια καλή κρέμα για το πρόσωπό σας, διότι η έπιδερμίδα θέλει λίγη τροφή για την καλή της διατήρησι. Θα βρήτε μόνον σας τι της ταίριαζει.

Ρέναν Κρήτην: Αν οι πανόδες είναι πού πολλού στο πρόσωπό σας δεν θα φύγουν πολύ εύκολα. Δοκιμάστε 1 μπινα από την πομάδα Frederic-blanc 1.0 Soudaitate de blismut 2.0 Coldcream 20.0. Και αν ιδίως σφάλετα συνεχίστε και πλέον του μηνός. Όταν έπιτύχετε την έξάλειψη σταματήστε και αρχίστε απ' την λωσιόν για να δώσετε δροσερότητα στο πρόσωπό σας: Ρόδο-νερο 200 γρ. βάμμα βενζόνης 3 γρ.

Δυο αδελφούλες Βόλον: Έχετε δικιο. Η απάντησις που έδωσατε στην αδελφούλα σας είναι πολύ σωστή. Το ίδιο θα τις επαναλάβω κι' εγώ. Όσο για τα σημάδια τα δικά σας θα φύγουν με τον καιρό. Ίσως να σας σφραλήν ένα καλό κολκρέιν από φαρμακείο της έπιποτισμένης σας.

Σαν θείαν Πυρπολάτην: Ασφαλώς δεν πρέπει ν' άνησυχίτε. Είναι φυσικόν να πέφτουν μερικά μαλλιά και να φυτρώνουν καινούργια. Λίγα μασάζ στις ρίζες με τα δακτύλα σας βοηθημένα σε σαφνολάδο θα σας σφραλήν.

Απονοήτευμένην μαθητιούσαν: Φοβούμαι πως η απάντησις μου θα σε απογοητεύσει, αλλά δεν μπορώ να σας κούψω ότι δεν πιστεύω σε τέτοια θαύματα. Ίσως όμως να φταίει κι' η δυσπιστία μου.

Α. Κ. Δ. Καστοριά: Για τα σπυρία πάρτε λίγο άνθος βελανιδιού. Θα σας πη ο φαρμακοποιός πόσο μπορείτε να παίσετε κάθε πρωί. Για τα υαλιά χρησιμοποιήστε λίγο βροσμένο κρημνί με το όποιον θα τριέβετε συχνά τις ρίζες. Για τις βλεφαρίδες λίγο ρετινόλαδο με το όποιον θα περνάτε τις άκρες των χωρίς να πηγαίνετε μέσα στα μάτια.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

PERMANANT

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ίδου το μυστικό μας

Μ. Λαμπρόπουλος

Αν Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53.100

Σημ.: Α! προσοκίζουσαι το παρόν απόκοσμα λαμβάνουν δωρεάν κάτι

Ένα σκάνδαλο στο Βερολίνο

Με ηρωίδα την αδελφή της
Εύας Μπράουν

«Ας αρχίσουμε την ιστορία μας όπως στα παλιά παρυσμύδια...

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν δύο αδελφές Μπράουν. Τη μεγαλύτερη την έλεγαν Εύα και έγινε στην αρχή φίλη και έπειτα σύζυγος ενός δικτάτορος. Αυτός ο δικτάτορας έπεσε μια μέρα — όπως πέφτουν όλοι οι δικτάτορες. Από τότε, τόνος αυτός όσον και η γυναίκα του έξαφανίστηκαν και κανείς δεν ξέρει αν ζουν ακόμη ή έχουν πεθάνει. Τη μικρότερη αδελφή την έλεγαν Γκρέτα. Ήταν κι αυτή πολύ όμορφη. Ο δικτάτορας την πήρε στην προστασία του και την παντρεύτηκε με έναν από τους εμπιστούς του. Άλλοι άνθρωποι σκότωσαν τον δικτάτορα. Κι η γυναίκα του έμεινε χήρα...

Από τότε είχαν χαθεί τα ίχνη της Γκρέτας κι όλοι άγνωστοι σαν τι είχαν απογίνει.

Τελειά, ένας νεαρός ακόλουθος πρεσβείας, που υπηρετούσε σε μια από τις πολιτικές υπηρεσίες των συμμάχων στο Βερολίνο, βρέθηκε νεκρός στο σπίτι του. Είχε φυτέψει μια σφαίρα στο κεφάλι του.

Ο θάνατός του έπροκάλεσε μεγάλη συγκίνηση. Και οι υπηρεσίες των συμμάχων από το ένας μέρος και από το άλλο η γερμανική αστυνομία χάλασαν αμέσως τον κόσμο για να ανακαλύψουν τα αίτια που τον είχαν σκοτώσει.

Η αλήθεια δεν άργησε να γνωσθεί.

Ο νεαρός διπλωμάτης — απόλυτη μυστικότητας πρέπει ως αυτή τη στιγμή για το όνομά του — ήταν ο τακτικώτερος θαμών ενός μικρού κέντρου του Βερολίνου, του κεντρώου και ντάνισινγκ της Αφροδίτης.

Το κέντρο αυτό βρίσκεται στα ύποπτα ενός ενοικιασμένου από τους βομβαρδισμούς μεγάρου, στο κέντρο του Βερολίνου. Για να υπήλκαν σε αυτό, πρέπει να έχει ειδική πρόσκληση και να πληρώσει 200 μάρκα ως δικαίωμα εισόδου. Το λιτότερο δείπνο σ' αυτό στοιχίζει 800 μάρκα.

Όστόσο, από ξην περίπου έβδομάδες, ο νεαρός διπλωμάτης όχι μόνο...

Παροιμίες

- ★ Γυνώες γεννιέται ο άνθρωπος, μί και γυνώες πεθαίνει.
- ★ Λίγα λόγια και δαμένα για να τάχες κερδισμένα.
- ★ Όποιος πνίγεται στην πρώτη βουτιά πάντα πνιγμένος είναι.
- ★ Χέρι αν δεν πάρη τόπος δεν αδειάζει.
- ★ Άμα δείρης τη γυναίκα σου το πρώτο μήν έχασες να την αναδείξεις το βράδυ.
- ★ Όποιος έσφαλε φοβάται.
- ★ Κρύβε πάντα το πορτοφόλι σου και τη γυναίκα σου.
- ★ Καλλίτερο να δώσης σε εκδο παρά να θανειοτής από φίλο.
- ★ Καλλίτερο άντρα με δικως έρωτα παρά άντρα ζηλιάρη.
- ★ Η γυναίκα είν' άγγελος στην έκκλησία και διάβολος στο σπίτι.
- ★ Ο τίμιος λόγος στοιχίζει λίγο και αξίζει πολύ.
- ★ Χάδια γυναικάς χάδια γάτας.
- ★ Όλα βγαίνουν στο πρώτο πλύσιμο.
- ★ Το σκυλί δαγκώνει τον τελευταίο.

νο πήγαινε εκεί κάθε βράδυ, αλλά είχε προπληρώσει ένα θεωρείο για ένα έξιμηνο. Άλλωστε δεν έμενε ποτέ μόνος σ' αυτό το θεωρείο. Μία γυναίκα εκπληκτικής όμορφας του κρατούσε πάντα συντροφιά.

Ήταν μία από τις χορεύτριες του γυμνού μπαλέτου του κέντρου.

«Οι έπττα αδελφές Μαλμασού — έλεγε η μεγάλη ρεκλάμα, που βρίσκονταν στην είσοδο αυτού του υπογειού ναού της Αφροδίτης — είναι οι ωραιότερες γυνώες χορεύτριες του κόσμου. Έχουν γοητεύσει ως σήμερα πολλούς μαχαραγιάδες και περισσότερους από έξη βασιλείς. Η φλογερή μαγυράρική ιδιοσυγκρασία των και οι τοιμηροί χοροί των προκαλούν κάθε βράδυ το θαυμασμό του πιο άριστοκρατικού κοινού του Βερολίνου».

Όστόσο η Έλβιρα ντε Μαλμασού — αυτό ήταν το όνομα της χορεύτριας — δεν ήξερε καθόλου ουγγαρέζικα. Διηγείτο, όμως, μία χαρακτηριστική ιστορία για να δικαιολογήσει την αγνοία της κι όπως ήταν πολύ όμορφη εκείνη που την άκουγαν δεν δυσκολεύονταν να την πιστέψουν. Λιγότερο, βέβαια, από όλους ο νεαρός διπλωμάτης. Σκεπτόταν άλλωστε, να την κόμη γυναίκα του. Και είχαν ανακινώσει την απόφασί του στη χορεύτρια.

Ένα βράδυ, όμως, η Έλβιρα ήταν πολύ αδιάθετη. Παρακάλεσε, λοιπόν, μία από τις άλλες χορεύτριες να συντροφειση τον άγαπημένο της στο θεωρείο του.

Η γυναίκα αυτή έπτε, έμεθυσε και... είπτε περισσότερα από όσα ήταν σωστό να πει.

— Πιστεύετε και σεις, λοιπόν, τού φώναξε σε μια στιγμή, ότι υπάρχουν έπττα αδελφές Μαλμασού;... Τι άστείο!... Οι άληθινες αδελφές Μαλμασού είναι μόνον δύο... Οι υπόλοιπες αποτελούν μέλη της οικογενείας μόνον για το... πρόγραμμα...

— Και η Έλβιρα;

— Δεν το ξέρετε, λοιπόν; Είναι χήρα του υπαρχηγού των Ές-Ές Κούρτ Φεγκλέιν, που σκοτώθηκε κατά τον πόλεμο. Το άληθινό της όνομα είναι Γκρέτα Μπράουν...

— Μπράουν;

— Ναί, είναι αδελφή της Εύας, της περιφημής φίλης του Χίτλερ.

Ο διπλωμάτης έφυγε από το κέντρο με την καρδιά πλημμυρισμένη από λύπη. Γιατί αυτή η «συγγένεια» με τον Χίτλερ δεν του ήταν καθόλου ευχάριστη. Κι έξ αλλού, είχαν ακούσει πολλά για τη σκανδαλώδη ζωή της Γκρέτας Μπράουν προ και μετά το γάμο της...

Έπειτα από μερικές ώρες, τερμάτισε τη ζωή του φυτεύοντας μία σφαίρα στο κεφάλι του. Προτού αυτοκτονήσει, έστειλε στην Γκρέτα μία επιστολή στην οποία της έγραφε:

«Η περίπτωση μου είναι τραγική. Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα, γιατί σ' αγαπώ πολύ. Άλλά ούτε μαζί σου θα μπορούσα να ζήσω. Μου είναι άδύνατον να παντρευτώ τη γυναικαδέλφη του μεγαλύτερου εγκληματίου που γνώρισε η ιστορία... Προτιμώ το θάνατο. Αποχαιρετώντας εσένα, αποχαιρετώ τη ζωή... Ίσως, μία μέρα, ξανασυναντηθούμε σε μία άλλη καλύτερη ζωή...»

Η ώρα α Έλβιρα-Γκρέτα φαίνεται, για τη στιγμή τουλάχιστον απαρηγόρητη. Άλλ' εκείνοι που γνωρίζουν τη ζωή της βεβαιώνουν ότι ο ξένος διπλωμάτης δεν είναι ο μόνος άντρας που σκοτώθηκε γι' αυτήν...

Και πολλοί άλλοι έχασαν τη ζωή τους έξ αίτιας της μοισίας αυτής Σειρήνας, που την είχαν αγαπήσει κυριολεκτικά μέχρι θανάτου!...

Οί ξανθοί χάνοντα

Τι συνιστούν οι Άγγλοι άνθρωπολόγοι

Πρό 60 ετών, τα 65% των Βρετανών ήταν ξανθοί. Σήμερα όμως το ποσοστό τους έχει κατεβεί στο 25% μόνο.

Την ίδια ελάττωσι παρουσιάζουν κι οι κοκκινομαλλοί. Το 1900 περισσότεροι από τα 40% των υαλλών και τα 26% των Ίρλανδών, ανδρών και γυναικών, είχαν κοκκίνα μαλλιά. Ίωρα οι αναλογίες είναι μόνο 15% και 8%.

Άλλά και στις σκανδιναβικές χώρες έχουν λιγοτέψει πολύ οι ξανθοί κι οι ξανθές ενώ έξ άλλου μεγάλωσε σημαντικά ο αριθμός των μελαχροινών. Τα τελευταία προπύργια των ξανθών είναι η Αυστραλία, η Νέα Ζηλανδία κι ο Καναδάς. Η Αυστραλία έχει αναλογία ξανθών 38% κι ο Καναδάς 42%. Γενικά, έχει διαπιστωθεί ότι οι ξανθοί υπεριοικούν στις αγροτικές περιφέρειες ενώ απεναντίας τεινούν να εξαφανισθούν απ' τα βιομηχανικά κέντρα. Το φαινόμενο αυτό έχει παρατηρηθεί απ' τους ανθρώπολους σ' όλες τις ευρωπαϊκές χώρες που βιομηχανοποιήθηκαν: Σιγά - σιγά, επεκράτησε το σκούρο χρώμα, στο δέρμα στα μαλλιά και στα μάτια ακόμη των κατοίκων.

Στην Ουαλλία π.χ., τα γαλανά και γκριζα μάτια τεινούν να γίνουν καστανά ή βαθυπράσινα με ακούρες αντανάκλασεις.

Που οφείλεται όμως αυτή η βαθμιαία εξαφάνιση των ξανθών; Είναι αποτέλεσμα ενός φυσικού νόμου σύμφωνα με τον οποίον επιζούν τα ανθετικότερα ζωικά είδη. Πράγματι, έχει διαπιστωθεί ότι σ' όλες τις φυλές και τις εποχές, οι ξανθοί είχαν μικρότερη σωματική αντοχή απ' τους μελαχροίνους. Γίνονται ευκολότερα παχύσαρκοι, υποφέρουν συχνότερα από αρρώστειες της καρδιάς και ζουν κατά μέσον όρον λιγότερο απ' τους μελαχροίνους.

Θάναι ωστόσο τραγικοί για την ανθρωπότητα — βεβαιώνουν οι άνθρωπολόγοι — αν λείψουν οι ξανθοί... Έχουν δικως αυθόρμητα, μικρότερη αντίληψη απ' τους μελαχροίνους αλλά περισσότερο τόλμη και κλει προς τον κίνδυνο. Κι η ανθρωπότητα χρειάζεται σήμερα ανθρώπους τόλμηρους. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι μεγαλύτεροι Άγγλοι θαλασσοπόροι του παλπού καιρού ήταν ξανθοί.

Οι μελαχροίνοι παρ' όλη τη γρήγορη αντίληψή τους, προτιμούν την ησυχία και σταθερή ζωή απ' απειλές τους κινδύνους. Είναι μάλλον δραστήριοι, πομπη και μουσικοί, κι όχι άνθρωποι δράσης σαν τους ξανθούς.

Υπάρχουν δε κι άλλοι λόγοι, για τους οποίους δεν θαπρεπε να χάσει ο κόσμος τους ξανθούς του. Οι περισσότεροι απ' αυτούς είναι καλοκαρδικοί, ευγενικοί και γλυκομίλητοι, κι δε περισσότερες ξανθές γίνονται άριστες υπηρέτες.

Οι ξανθοί είναι πιο ευκολοκίνητοι απ' τους μελαχροίνους, συγχρόνως όμως λιγότερο νευρικοί. Η ενεργητικότης κι ο ενθουσιασμός τους τους σπρώχνει μακρότερα απ' ό,τι η αντίληψή τους μελαχροίνους.

Άλλά κι από οιοθηπτικές απόψεις θάνα μεγάλη ζημία η εξαφάνιση των ξανθών. Γιατί έχουν συχνά μια φυσική ελκυστικότητα και δίνουν μίαν ευχάριστη ποικιλία στην ανθρώπινη ζωή. Διατηρούν δε τη νεανική τους εμφάνιση περισσότερο απ' τους μελαχροίνους.

Επίσης επιζήμιο θάνα αν χαθούν οι κοκκινομαλλοί. Αυτοί έχουν ορμητικό «ταμπερμέντο» και κλει προς τη ζήλεια, αλλά και βαθιές σκέψεις και οξεία αντίληψη.

Οι κοκκινομαλλοίδες οφείλουν το χρώμα τους κυρίως στην παρουσία πολλού αιδήρου στις τρίχες τους. Οι μελαχροίνοι έχουν περισσότερη «μελανίνη». Οι ξανθοί έχουν πιο λίγη μελανίνη, και γι' αυτό παθαίνουν συχνότερα πινάδες οι οποίες δεν είναι παρά μελανίνη που παρέχεται απ' τον οργανισμό για να εξουδετερωθεί την έλαιοψη.

Για τη διάδοσι λοιπόν των ξανθών, οι Άγγλοι άνθρωπολόγοι συνιστούν στους συμπατριώτες των να παντρεύονται με άντρες και γυναίκες απ' την Αυστραλία, τη Νέα Ζηλανδία και τον Καναδά. Όστόσο εκείνοι δεν ακούνε τη συμβουλή, κι έτσι κουβάλλουν στην πατρίδα τους τόσες μελαχροίνες, που τις αγάπησαν και τις παντρεύτηκαν ο έξενος χώρος, π.χ. στην Ελλάδα.

Επίσης συνιστώνται οι γάμοι με αγρότες απ' τις σκανδιναβικές χώρες. Τέλος υποδεικνύεται να παρέχεται κάθε διευκόλυνσι στους ξανθούς της Αγγλίας, για να παντρεύονται από νωρίς και να κάνουν πολλά παιδιά.

Ηλεκτροφωτισμός στα άνωκαρρυχειά

Οι Άγγλοι άνωκαρρυχοί δεν θα καταβούν ποιά στα έγκρα της γής κρατώντας τις περιπαιες και πατροπαράδοτες λάμπες. Τα βρετανικά άνωκαρρυχειά θα εφοδιασθούν με εγκαταστάσεις διαχυτού ηλεκτρικού φωτισμού. Ώς τώρα ο φόβος των εκρήξεων είχε εμποδίσει την εφαρμογή ενός ασφαλήτος υπογειού φωτισμού. Αυτό όμως που πρόκειται να εφαρμοσθεί, δεν παρουσιάζει κανέναν κίνδυνο. Οι λάμπες αποτελούνται από γυαλίνο σωλήνες, γεμάτους με άτμιους υδρογόνου, μέσα απ' τους οποίους περνούν ηλεκτρικές εκκενώσεις. Μία φωφορίζουσα σκόνη σκεπάζει τα εσωτερικά τοιχώματα του σωλήνος κι έτσι επιτυγχάνεται διάχυτο φως.

Οι ξανθοί χάνονται... Ο ανεπεία της σπυροειδής ύπερονη-τατικής και ταρυνμένης ζωής μας είναι η ύπεροβολική διάδοσις του έλκους του στομάχου. Πόιν όμως υι-λήσουμε για τη σγεί της νευρο-συνικής μας καταστάσεως με το έλκος ως ιδιόμοια ποιά είναι η εξέλι-εις της τόσο βασανιστικής αυτής ασώστειας.

Το άνωκαρρυπνο στομάχι αποτελείται από 4 στομάχια ιστών. Το έ-σώτωεκό στομάχι σπυατίζεται από πολυάριθμα κύτταρα με γούμα-ροδ. Τα κύτταρα αυτά πασάνουν ένα υγρό που περιέχει οξέα πεινή και φυράματα και που έχει τον ποσορισμό να γινεύη την τροφή.

Κανονικά ύπάρχουν στα τοινώ-ματα του στομάχου μία προστατευ-τική διάταξις, που εμποδίζει το ένω γαστρικό υγρόν να ποσβάλλη αυτό το ίδιο, να διαλύση, δηλαδή τους ιστούς του στομαχίου όπως διαλύει τα άλλα κορέατα. Άλλά οι δυνατές συγκινήσεις φόβοι, άγ-ωνίες θυμού, κλπ., προκαλούν ύπεραι-μία των τοινωμάτων του στομάχου, που γίνονται τότε κατακόκκινα και έρεθισμένα. Η έκκοισις του γαστρικού υγρού αυξάνει ύπεροβολικά. Κι' άοχίζει να τούγεται το στομάχι απ' αυτό.

Έτσι σπυατίζεται μία μικρή τούπα που είναι η άορη ένωδ οδυνόρο έλκος. Η διάδοσις μεγάλωνει και προγώζει βαθύ-τερα. Αν δεν γίνη άεώρς η άπαιτουμένη θεραπεία, η πληγή φτάνει στο δεύτερο στομάχι, ί-σως δε και στο τρίτο. Σ' έλά-χιστες περιπτώσεις ποσβάλλε-ται και το τέταρτο στομάχι.

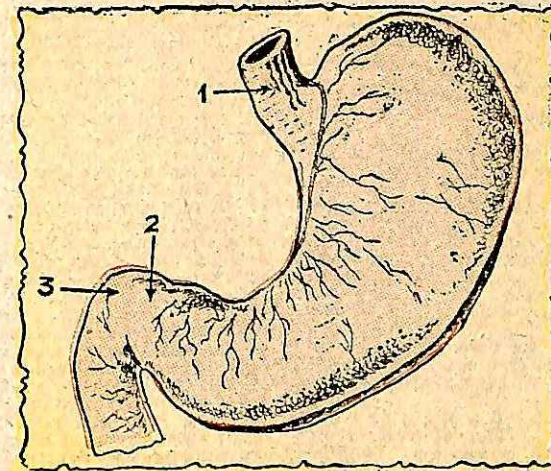
Έκείνα που υπορεί να συμ-δούν τότε είναι τα έξης: 1) Η κατάστασις να γίνη νοσία, ά-παιτώντας συνεχείς ίατρικές φροντίδες. 2) Το έλκος υπορεί να σπάση σ' ένα αίμοφόρο άγ-γείον, να το άνοιξη και να προ-καλέση δυνατή αίμορραγία. 3) Να τρυπήση τελείως το στομά-χι. Στην τελευταία αυτή περί-πτωσι είναι άπαραίτητη η άμε-ση έγγειοσις, για ν' άφοιέ-ση ο γιατρός ένα τμήμα του στομάχου. Ο κίνδυνος της ζωής σ' αυτή την έγγειοσις είναι 3%.

Μετά την άνάορσι, ο άσθενής έχει πιθανότητες 95% να περάση την ύπολοιπη ζωή του χωρίς να ξανσφύορη από έλκος.

Οι άντρες που παθαίνουν έλκος, είναι δεκαπλάσιοι απ' τις γυναίκες. Πάντως και στούς μείν και στις δέ η αίτια της άρ-ρώστειας είναι η ίδια. Το έλκος είναι πάντοτε μία «ψυχοσωματική» πάθος οφείλεται δηλαδή κυρίως σε ψυχικές άνωμαλίες. Ώς νινωστών άλλωστε, οι βίαιες συγκινήσεις, όπως η άνογία, ο θυμός ή ο φόβος, υποσούν να προκαλέσουν διάφορες σωματικές διαταράξεις: δυσκοιλιότητα, ταχυπαλμία, άπώλεια της όρεξεως, άπνηα κλπ. Χειρότερη όμως απ' όλες αυτές τις συνέπειες είναι το έλκος.

Οι είδικοι γιατροί έχουν πα-ραστήσει ότι οι έλκοπαθείς εί-νε κατά γενικόν κανόνα τύποι πολύ ορμητικοί, έπιθετικοί, φι-λόδοξοι, ανεξάρτητοι που εογά-ζονται έντατικά. Στις περισσώ-τερες περιπτώσεις, πρόκειται για νέους 20-30 ετών. Ώς επί το πλείονος, δε, οι άσθενες αυτοί καπνίζουν πολύ και τού-νε νωήγοσα.

Έφ' όσον η αίτια του έλκους είναι ψυχοσωματική τέτοια πρέ-πει νάνε και η μόνιμη θεραπεία του. Όστόσο οι γιατροί συμ-φωνούν όλοι στο ότι έπιτυγνά-μεται μία προσωινή θεραπεία στα 95% των περιπτώσεων, ά-ό άσώσως ποσέει πολύ στη δίαιτα και στην άνάπασις του κι άποφύγει όσο το δυνατόν τις συγκινήσεις κάθε είδους. Συχνά η κατάστασις του άρ-ρώστου καλλιτερεύει σωματικά άν περάση μερικές βδομάδες σε μία ήσυχη έξοχή, ή αν βοή-μια μικροαγία/πύ να τον ά-πασογή, ή αν έρωτευθ, ή αν-τιθέτως αν δίκωη μία έρωτική σγεί — άνάλως της περι-πτώσεως.

Στόμαχος λίγο γεμάτος άπως φαίνεται από μπροστά. 1) Οισοφάγος. 2) Πυλωρός. 3) Άνω μούρα του δωδε-δοκτύλου

με άκτινοσκόπησι — ο άσώσως ποεί να ποσέει ώς να υή έανασπνυσισθ. Μόνον έπειτα από 15 γούνια το λιγώτατο, υπορεί να θεωρηθ ότι θεραπεύθηκε μόνιμα. Στα 25 — 30% των περιπτώσεων, εκδηλώνεται ύποτροπή 5 — 10 γούνια μετά τη θεραπεία. Πολύ συχνότερη είναι η ύποτροπή συντομώτερα, με-τά λίγους υήνες.

ΤΟ ΕΛΚΟΣ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ ΣΤΑ ΝΕΥΡΑ

Ποιά είναι η καλύτερη θεραπεία

προσβάλλει άντρες και γυναίκες, νέους και νέους.

Οι Άμερικανοί έπιστήμονες συνιστούν ως άπαραίτητη στη θεραπεία του έλκους του στομάχου την πλήρη άποκατάστασις της ηρεμίας στην ψυχική μας ζωή και στα νευρά μας. Όσοι ύ-ποφέρουν από τα νευρά τους, ποεί αυτά πρώτα να θεοαπε-σουν και κατόπιν να φροντίσουν και για την θεοαπειαν του έλ-κους του στομάχου τους. Άλλοιώς, μία υονόπλευρη προσπάθεια, δεν καταλύνει ποτέ σ' ένα θετικό και ριζικό άποτέλεσμα.

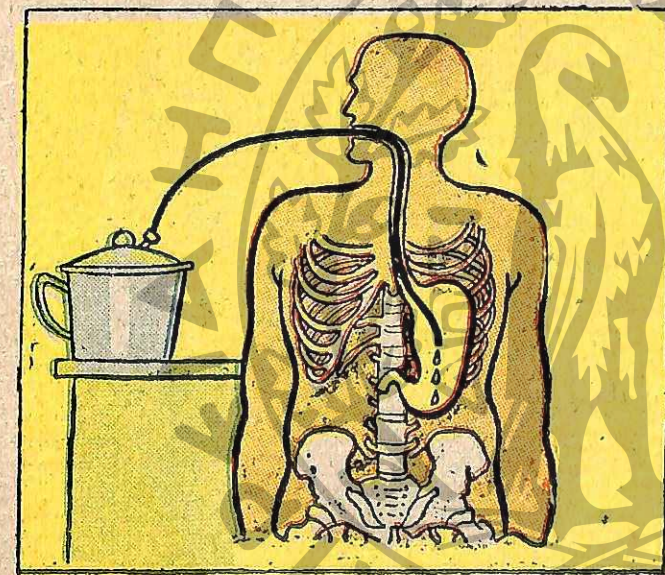
N. SANFELSTER

Έντονα με νυροσκόπιο

Σε διάφορες περιπτώσεις τα ζωά υπέδειξαν στους ανθρώ-πους τη λύσι διαφόρων τεχνι-κών προβλημάτων. Μία άκούη πρόσφατη άπόδειξις είναι η έ-ξες:

Ανακαλύφθηκε το μυστικό της κινήσεως διαφόρων έντο-μων, με τη φωτόγράφηση τους με ταχύτερες μηχανές, ίκανές να τραβήξουν 3.000 φωτόγρα-φίες στο δευτερόλεπτο. Έτσι άποκαλύφθηκε ότι η μύγια κι' άλλα έντομα χρησιμοποιούν μία «γυροσκοπική» μέθοδο έν-τελως πρωτότυπη. Έχουν δη-λαδή δύο μικροσκοπικές κε-ραίες λεπτές σαν κορπίτσες που ποσέχουν απ' την κοι-λιά τους, πίσω από κάθε στε-ρεούνα. Όταν λοιπόν κατεβα-νουν οι κεραίες, και αντίστρο-φως, με την παλμική αυτή κί-νησι τους, οι κεραίες εκτελούν κρηπ γυροσκοπίου κι' έξασφα-λίζουν την ίσοροπία της πτή-σεως του έντομου. Τα πεινιά ποδία χρησιμοποιούν ως τιμόνια.

Πάνω σ' αυτή τη βási, μελε-τώνται τώρα διάφορες σπυν-τικές μεταρρυθμίσεις των γυ-ροσκοπικών μηχανισμών των άεροπλάνων.

Για τη θεραπεία του έλκους, κατά την μέθοδο του δόκτορος Βινκελσάτιν ένας μικρός σωλήνας εισάγεται στον οισοφάγο κι' από αυτόν σπάζει στο στομάχι γάλα, επί ένα 24ωρο με ταχύτητα 40 σταγόνων στο λεπτό.

51

Μία καταπληκτική διηγησική πλάνη

Στις 27 Μαΐου 1887, οι ξονάτες που πήγαν στο άγροκτημα των Πραντιέ, στα περίχωρα της Ναρμπόν, για να πιάσουν ένα σκυλάκι, αντί να πιάσουν ένα σκυλάκι, βρήκαν ένα τρομακτικό θέαμα: οι δύο σύζυγοι έπεσαν μέσα σε μια λίμνη πυρηνίου αίματος, ο ένας στην τραπέζια και ο άλλος στο δωμάτιο που χορσίμευε ως κοιτώνα.

Το ελάτριο του έγκληματος ήταν άναμφισβήτητο ληστεία. Γιατί οι δολοφόνοι είχαν σπείρει ένα σιδερένιο σεντούκι και είχαν πάρει όλες τις οικονομίες του ζεύγους.

Η Άννα Πραντιέ — η σύζυγος — ήταν νεκρή. Άλλοι δολοφόνοι Πραντιέ ζούσε ακόμη. Τον μετέφεραν αμέσως σε ένα νοσοκομείο, όπου, όμως, πέθανε έπειτα από μερικές ώρες. Ωστόσο, προτού ξεψυχήσει πρόφτασε να πει:

— Οι δολοφόνοι ήταν δύο... Ο Βενσάν και ο Ζοζέφ.

Αυτά ήταν τα μόνα λόγια που βγήκαν από το στόμα του. Άλλοι ήταν άκοκα, γιατί όλοι κατάλαβαν αμέσως πως επρόκειτο για δύο ξονάτες, το Βενσάν Γκυγιώμ και τον Ζοζέφ Μπορράς.

Σε λίγο, η ανάκριση έπρόσθεσε κι έναν τρίτο, κάποιον Ισπανό, δύναστη Φρανκίσκο Βιλλασορούμπια, που παραφύλαγε έξω από το σπίτι, ενώ οι δύο άλλοι έκαναν το έγκλημα.

Ο Γκυγιώμ ανήκε σε μια έλαβε μέρος στο έγκλημα, αλλά οι έξηνησε που έδωκε δεν θεωρήθηκαν ικανοποιητικές και για τον λόγο αυτόν κρατήθηκε ως ένοχος. Είχαν, άλλωστε, ένα παρθένο δει πολύ λευκό.

Ο Μπορράς ήταν ένας πολύ ήσυχος οικογενειάρχης και φάνηκε σε όλους παράξενο πως υπόφερε να συνομιλήσει για το έγκλημα της Ναρμπόν. Μαζί με τον Γκυγιώμ είχαν σκοτώσει κι έπειτα έλασαν τον Πραντιέ και τη γυναίκα του. Ο Βιλλασορούμπια έφερε βόλες έξω από το σπίτι, για να τους εμποδίσουν σε περίπτωση που ήθελαν να φύγουν. Όσο για τον Μπορράς, ήταν αμέτοχος στο έγκλημα.

Την εποχή εκείνη, δεν υπήρχε σύμβαση εκδόσεως μεταξύ Ισπανίας και Γαλλίας. Κι επειδή ο Καστίγιον ήταν Ισπανός υπήκοος, δεν κατέστη δυνατή η έκδοσή του. Για τον ίδιο λόγο δεν μπορούσε να γίνει αναθεώρηση της δίκης.

Άλλοι δολοφόνοι της δημοκρατίας επανέλασαν την αδικία που είχε γίνει στον Μπορράς, δίνοντας του γάμο, με πλήρη αποκατάσταση στα πολιτικά και αστικά δικαιώματά του.

Το δαχτυλίδι

Οσο για τον Βιλλασορούμπια έπεσε διαρκώς σε αντίφασεις. Άλλοτε έλεγε ότι δεν είχε συνομιλήσει στο έγκλημα κι άλλοτε ότι είχε συνομιλήσει μόνο στο ολό του «φορού». Μία φορά μόνον είχε πει:

— Το έγκλημα το έκανε ο Βενσάν Γκυγιώμ και ο Ζοζέφ Καστίγιον... Ο Μπορράς είχε αθώος...

Κατόπιν, όμως, ανήχηκε αυτή την κατάθεσή του.

— Δεν ξέρω τίποτα, είπε. Όσα είπα την περασμένη φορά αποτελούσαν μια απλή γνώμη μου... Πως θέλετε να το ξέρω αφού δεν έλαβα μέρος στο έγκλημα;

Όσο για τον Ζοζέφ Καστίγιον, που ήταν κι αυτός ξονάτης στα κτήματα, είχαν εξαφανισθεί από τη Ναρμπόν. Άλλωστε, από μια περιέργη αμέλεια κανείς δεν σκέφθηκε να τον αναζητήσει.

Σε λίγο, έγινε η δική των τριών κατηγορουμένων. Το δικαστήριο καταδίκασε τον Γκυγιώμ και τον Μπορράς σε θάνατο και τον Βιλλασορούμπια σε δεκαετή καταναγκαστικά έργα.

Ο πόλεμος της δημοκρατίας μετέτρεψε την ποινή του Γκυγιώμ και του Μπορράς σε ισόβια καταναγκαστικά έργα, στηρίζοντάς τους σε μια έκθεση ενός ανώτερου δικαστικού, που έμελλεσε τη δικονομία κι έβγαλε το συμπέρασμα ότι «η ανάκριση και η δίκη είχαν διεξαχθεί με έλαστοτική σπουδή και με καταφανή προκατάληψη των δικαστών εις βάρος των κατηγορουμένων».

Πέρασαν τρία χρόνια από τότε.

Τον Ιούλιο του 1890 συνελήφθη στην Ισπανία, όπου είχε καταφύγει, ο Ζοζέφ Καστίγιον, κατηγορούμενος για διάφορα έγκλημα, πολιτικά πράξεις. Οι τρεις τον βασάνισαν από καιρό και πρόεβη σε πλήρεις αποκαλύψεις για το έγκλημα της Ναρμπόν. Μαζί με τον Γκυγιώμ είχαν σκοτώσει κι έπειτα έλασαν τον Πραντιέ και τη γυναίκα του. Ο Βιλλασορούμπια έφερε βόλες έξω από το σπίτι, για να τους εμποδίσουν σε περίπτωση που ήθελαν να φύγουν. Όσο για τον Μπορράς, ήταν αμέτοχος στο έγκλημα.

Την εποχή εκείνη, δεν υπήρχε σύμβαση εκδόσεως μεταξύ Ισπανίας και Γαλλίας. Κι επειδή ο Καστίγιον ήταν Ισπανός υπήκοος, δεν κατέστη δυνατή η έκδοσή του. Για τον ίδιο λόγο δεν μπορούσε να γίνει αναθεώρηση της δίκης.

Άλλοι δολοφόνοι της δημοκρατίας επανέλασαν την αδικία που είχε γίνει στον Μπορράς, δίνοντας του γάμο, με πλήρη αποκατάσταση στα πολιτικά και αστικά δικαιώματά του.

Συνγκινητική ήταν η στιγμή της απελευθερώσεως του Μπορράς. Ο Γκυγιώμ και ο Βιλλασορούμπια ζήτησαν να τον ιδούν και έπεσαν στα πόδια του, παρακαλώντας τον να τους συγχωρήσει.

— Δεν μπορούσα να μιλήσω, είπαν ο Γκυγιώμ και ο Βιλλασορούμπια, τότε θα ένογοποιούσα περισσότερο τον εαυτό μου. Γι' αυτό προτιμήσα να σιωπήσω... Άλλ' η σκέψις ότι μαζί με εμάς πληρώνα κι ένας άθλιος, δεν μ' άφηνε να ησυχάσω... Άν δεν μιλούσα ο Καστίγιον, θα το έκανα εγώ άνογα ή γρήγορα... Ο Μπορράς τους συγχώρεσε πρόθυμα. Η γυναίκα του προέβη στην πόρτα της φυλακής. Κι έδωσαν και οι δύο ευτυχισμένοι για το χωριό τους, όπου οι συμπατριώτες τους τους έκαμαν ένθυσια υδροχρή και πανηγύριαν την επιστροφή τους.

Σιαμαίος

— Δίωξε με τρόπο την αδελφή σου κι έλα να φάμε μαζί απόψε!

Σιαμαίος

— Δίωξε με τρόπο την αδελφή σου κι έλα να φάμε μαζί απόψε!

Σιαμαίος

— Δίωξε με τρόπο την αδελφή σου κι έλα να φάμε μαζί απόψε!

Σιαμαίος

— Δίωξε με τρόπο την αδελφή σου κι έλα να φάμε μαζί απόψε!

Σιαμαίος

— Δίωξε με τρόπο την αδελφή σου κι έλα να φάμε μαζί απόψε!

Σιαμαίος

— Δίωξε με τρόπο την αδελφή σου κι έλα να φάμε μαζί απόψε!

Σιαμαίος

— Δίωξε με τρόπο την αδελφή σου κι έλα να φάμε μαζί απόψε!

Η παρακολούθηση της γυναίκας στο δρόμο

Τι συμβαίνει ένας τέως πρεσβευτής

Ο Αύγουστος ντε Κάστρο, τέως πρεσβευτής της Πορτογαλίας στο Παρίσι, τη Ρώμη, το Λονδίνο και τις Βρυξέλλες, έδωσε τελευταία ένα βιβλίο, στο οποίο διδάσκει τις γυναίκες πως να ξεχωρίζουν εκείνους που τις παρακολουθούν.

«Η γυναίκα, λέει, όπως και αν είναι, ωραία ή άσχημη, κομψή ή άκομψη, περιποιημένη στην εμφάνισή της, νέα ή κάπως ηλικιωμένη, ευπνέει πάντα στον άντρα τον πόθο και σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις τον έρωτα.

«Η φύσις την έπλεσε έτσι ώστε ο άντρας να τρέχει πίσω της και να βιάζεται να ξεχωρίσει στην ευκαιρία, στο να την παρακολουθήσει. Το να παρακολουθεί μια γυναίκα πρόποθεται, όμως, εκτός από ένα ζευγάρι γερά πόδια, μια ειδική τεχνική. Χρειάζεται νι' αυτό ικανότητα, δεξιότητες και μακάρι προπονήσεις».

Υπόψη, συνεχίζει, μια ιδιότητα ψυχολογία των ανδρών που έχουν τη συνήθεια να παρακολουθούν τις γυναίκες και ο Πορτογάλος διπλωμάτης τους ξεχωρίζει στις ακόλουθες κατηγορίες:

1. Στον άνθρωπο-ραπτομηνή. Παρακολουθεί υπανάγκαι και ουχί με την γυναίκα που προνοεί μπροστά του και είναι δυνατόν να τρέχει πίσω της επί μια ολόκληρη ημέρα, χωρίς ν' ανοίξει το στόμα του.

«Μη τον φοβάσαστε, αυτόν τον τύπο, συμβουλεύει τις γυναίκες ο ντε Κάστρο. Δεν θα σας πείσει και δεν θα σας ενοχλήσει ποτέ. Μπορεί να σας παρακολουθεί βδομάδες και μήνες ως που να πάρει την απόφαση να σας μιλήσει. Μπορεί επίσης να τον νάσετε μια μέρα από τα μάτια σας. Χωρίς αμφιβολία, θα... σας αντικατέστησε με μιαν άλλη. Γιατί ο τύπος αυτός δεν μπορεί να κάμει χωρίς να παρακολουθεί μια γυναίκα. Αυτή η συνήθεια Βρίσκεται μέσα στο αίμα του».

2. Τον άνθρωπο-τρομπέτα. Είναι εκείνος που ψιθυρίζει διαρκώς στη γυναίκα που παρακολουθεί ένα σωρό πράγματα. Τα λόγια του είναι κάποτε ευγενικά. Συνάει είναι ήλιθια. Και όχι σπάνια γίνονται αναίδη.

«Ο τύπος αυτός είναι ο πιο ενοχλητικός και πιο δυσάρεστος από όλους. «Πάστε τον τον άερα! συμβουλεύει ο ντε Κάστρο. Γιατί, διαφορετικά, πολύ δύσκολα θ' απαλλαγείτε απ' αυτόν. Πρό πάντων, μη τον ενοχλήσετε ή μη του χαμογελάσετε. Είναι ικανός να σας ανάγει στη μέση του δρόμου».

3. Τον «φιλόφρονα». Είναι ο άνθρωπος που σας βγάζει το καπέλλο του ή αν δεν φορά κα-

Οι άντρες πρέπει να άρωματίζονται

Το ίδρυμα Γκλόουτ, απήντησε αυτό το ερώτημα σε ένα μεγάλο αριθμό Αμερικανών και Αμερικανίδων.

Μεταξύ των έρωτηθέντων ανδρών, 64% απάντησαν καταφατικά. Άλλ' απ' αυτούς μόνον 17% απάντησαν ότι άρωματίζονται οποσδήποτε τακτικά.

Μεταξύ των γυναικών, 37% απάντησαν ότι δεν θέλουν τον άνδρα άρωματισμένο, 39% ότι τον θέλουν έλαφρά άρωματισμένο και οι υπόλοιπες έδήλωσαν ότι δεν έχουν γνώμη.

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Πανελληνιος Οικος Κοπτικής - Ραπτικής Μαρικας Η. ΓΟΥΔΑ

ΜΕΤΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ — ΟΔΟΣ ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1, 33 ΕΤΗ ΕΥΔΟΚΙΜΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑ (ΕΝΑΝΤΙ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ)

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

Ευγενέστατος άνθρωπος ο κύριος Κλέαρχος!... Έτσι πάντα υποκλίνεται μπροστά στις κυρίες!...

CS

Αστυνομικό Διήγημα

Πίλγκερ ο φονιάς

Το ύψ' 1,60, 512 αστυνομικό αυτοκίνητο ξεπρόβαλε στη λεωφόρο. Ένελ κι' ελαττώνοντας την ταχύτητα του, στάθηκε στην άκρη του δρόμου. Πέρα απλώνονταν η απέραντη πεδιάδα του 'Ιλλινόις. Πού και πού διακρινόταν κανένα μοναχικό σπιτάκι. Ως εδώ έφταναν τα όρια της δικαιοδοσίας της αστυνομίας του Σικάγου.

Ο Κάροινγκαν άκουμπησε τα γόνατα του στο βολάν κι' είπε κακοκέφα στο συντροφό του: — Πήγαινε να τηλεφωνή-
—

Και τούδευσε το αστυνομικό τηλέφωνο, κλεισμένο σ' ένα κουτί στερεωμένο σ' έναν τηλεγραφικό στύλο.

Ο Μάλβαν, τριών μόνον ημερών πόλιτσιαν, πήδησε. Έξω απ' το αυτοκίνητο κι' έτρεξε να κάνει την άναφορά του στο τηλέφωνο. Ήταν νεοεισεμμένο παλληκάρκι με μιά έντονη αποφασιστικότητα. Ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. Ξαναγύρισε σ' ένα, κάθισε πάλι στη θέση του τέντωσε ανασηκωτικά τα πόδια του και δήλωσε:

— Μ' άρεσει αυτή η δουλειά! Δεν κάνει κανείς τίποτ' άλλο, παρά να πηγαίνεσαι με τ' αυτοκίνητο και να τηλεφωνή κάποιον — κάποιον.

Η Υγιεινή της επιδερμίδος του προσώπου

Χρησιμοποιήσατε αντί πάσης άλλης κρέμας δια το ντεακι-γιάλ, κάθε βράδυ την αλοιφή Πενικιλίνης (προϊόν και συσκευασία Φαρμακείου I. BA-GE-NA) και θα έχετε καταπληκτικά αποτελέσματα. Απαλλάσσει τους πόρους της επιδερμίδος από κάθε μολυσματικήν εστίαν. Η αλοιφή Πενικιλίνης παραιοσκεύαζεται από στοιχεία γνωστά και απαραίτητα δια την καλήν συντήρησιν της επιδερμίδος. (EUCAIRINE LANTOLINE κλπ.). Θεραπεύει την ακμήν, τα υπούθηνα και παν-τός είδους μολυσματικές καταστάσεις.

Γνωρίσα συσκευασία Φαρμακείου I. BA-GE-NA

Λυκούργου 7: Τηλ. 30 - 415

— Έσπριξε μιά ματιά στην πράσινη έκταση της πεδιάδας και πρόσθεσε:

— Πόσο θάθελα να ζούσα κάπου εδώ κοντά!... Νάγω το σπιτάκι μου, τον κήπο μου, τα πουλερικά μου... "Αν μαλέ-ψω κάποτε αρκετά λεφτά, θ' αγοράσω ένα απ' αυτά τα κτή-ματα. Είνε ώρα να γάη κανείς ένα σπιτί στην έξοχ".

— Και νάνε παντρεμένος, συμπληρώσε δήθεν αδιάφορα ο Μπίλ Κάροινγκαν.

— Ναι, μουρούρισε ο άλλος, κυττάζοντας μακριά το άπειρο.

— Άναψας και μιά κοπέλλα; τον ρώτησε ο Κάροινγκαν, που δεν ήξερε άκουη λεπτομέρειες απ' τη ζωή του.

— Ναι.

Την ίδια στιγμή, αντήχησε το ραδιόφωνο:

«Προσοχή! Προς όλα τα αστυνομικά αυτοκίνητα! Μετά τη μεγάλη πυκαϊά της 'Αγο-ράς, η Πυροσβεστική Υπηρεσία παραπονήθηκε ότι σταθμεύουν ιδιωτικά αυτοκίνητα, έμπορος στους πυροσβεστικούς κούνους και την παρεμποδίζουν στο έργο της... Διατάσσεται να συλλαμβάνετε κάθε όχημα που θα σταθμεύει εμπρός σε πυρο-σβεστικό κούνο...».

— Κύτταξε!... φώναξε έ-ξασφα ο Μάλβαν στο σύντρο-φό του.

— Ένα μούσο αυτοκίνητο Φόττ σταθμεύει λίγο πιο κάτω, έμπρός σ' έναν κούνο. Ο οδηγός του έλειπε. Θα κατοικούσε ίσως σ' ένα σπιτί, που βρισκό-ταν εκεί κοντά.

— Θα κάνουμε άραη μ' αυ-τόν, είπε ο Μάλβαν.

— Δεν βαρύνεσαι... διαμαρ-τυρήθηκε ο Κάροινγκαν. Πάμε να πιούμε καλλίτερα μιά υπύρα.

— Άδύνατον! έπέμεινε ο άλλος. Τη υπύρα την πίνουμε άργότερα.

— Όπως θέλεις, είπε ο Κά-ροινγκαν άνασηκωνοντας τους ώ-μους του.

Προχώρησαν με τ' αυτοκίνη-τό τους ως τη γωνία του δό-μου.

— Θα πάω μόνος μου να του πάρω τα στοιχεία, είπε ο Μάλ-βαν. Έσ' μείνε εδώ.

Ο Κάροινγκαν κούνησε κα-ταφακτικά το κεφάλι του. Ο Μάλβαν έφτασε έμπρός στην πόρτα του σπιτιού και χτύ-πησε το κουδούνι. Δεν πήρε ά-πάντησι. Ξαναχτύπησε. Τίποτε και πάλι... Καθώς διευθύ-νταν προς το πίσω μέρος του σπιτιού, κάποιος άωρησε εα-φηνικά, τον πέταξε κάτω, τρά-βηξε ένα περιστόφο και τον πυροβόλησε. Η σφαίρα πέσασε έυστά από τον άνω του άστυ-νομικού. Ο Μάλβαν, έναση-κώθηκε σαν άστραπή, κατάφε-ρε μιά φοβερή νοοθία στο σά-γόνι του αντιπάλου του και τον έσπριξε κάτω άναόρητο. Του πήρε άμέσως το όπλο και τον έψαξε. Βρήκε δεύτερο περιστό-φο έπάνω του. Τη κλειδί του αυτοκινήτου και κάμποσα λε-φτά. Τον άρπασε τέλος από το γιακά και τον έστησε όρθιο.

— Δικό σου είναι τ' αυτοκι-νίτο; τον ρώτησε.

— Όχι.
— Όπως δὴποτε σε συλλαμ-βάνω, για τη σφαίρα που μου-οίεσε!

Του φόρεσε τις χειροπέδες, την ώρα ακριβώς που φτανε κι ο Κάροινγκαν, άνήσυχος απ' τον πυροβολισμό που είχε άκούσει. Μετέφεραν τον άγνωστο στο αυτοκίνητό τους. Έπειτα ο Μάλβαν δοκίμασε το κλειδί που είχε βρει. Ταίριαζε στην κλειδαριά του μούσου Φόττ.

— Δικό του είναι, είπε στον Κάροινγκαν. Πρέπει να τον πα-ραδώσουμε στο τηλέμα. Βάω στοίχημα πως έτοιμάζε κάποιον ύποπτη δουλειά! Είγε πάνω του δυό περιστόφοα...

Μόλις είχαν ξεκινήσει, ένα-κούστηκε το ραδιόφωνο:

«Προσοχή! Προς όλα τα ά-στυνομικά αυτοκίνητα! Έξερκοι-νώνη ότι ο άστυνόμενος Πίλγκερ βρίσκεται στην πόλη. Σκότωσε το διοικητή ενός ά-στυνομικού τηλέματος, στο 'Ελγ-κιν, και δραπέτευσε. Ταξιδεύει μ' ένα υπλές αυτοκίνητο. Συλ-λάβετέ τον!».

— Μου δάνηκε πως είδα έ-να υπλές αυτοκίνητο στην Πέ-νιπτα. Λεωφόρο, είπε ο Κάροιν-γκαν. 'Ας τραβήξουμε κατά κεί.

— Νά πάμε πρώτα αυτόν έ-δώ στο τηλέμα. έπέμεινε ο Μάλ-βαν.

Σε λίγα λεπτά, έναμίλησε το ραδιόφωνο:

«Ο Πίλγκερ σκότωσε ένα ά-στυφύλακα, στο Χίνσντεϊλ. Δι-ευνώνεται προς το Σικάγο, μ' ένα αυτοκίνητο πασιονικό. 'Α-μοιβή για τη σύλληψή του, 10 νιλιάδες δολάρια. Έρευνήστε κάθε πράσινο αυτόκιντο 'Ο-λντσμουπλς'. Εν άγανη, χρη-σιμοποιήστε τα δπλα σας».

— Πολύ σνγγά αλλάζει σύ-τοκίνητο ο φίλος... παρατή-ησε ο Κάροινγκαν.

«Προσοχή! Ένακούστηκε το ραδιόφωνο. Ο Πίλγκερ πέσασε απ' το Λαγκράνκ, μ' ένα αυτο-κίνητο 'Σεβρολέ', τύπου κού-σας. Σταματήστε κάθε τέτοιο αυτοκίνητο. Η έσημερίς 'Μό-ρινγκ Κρόνικλ' προσφέρει άλλες 5 νιλιάδες δολάρια για τη σύλληψή του».

— Πολύ θάθελα να τον άγ-ταμώσω!... έίπε άναστενά-ζοντας ο Κάροινγκαν.

— Κι' ενώ το ίδιο, συμφώνη-σε ο Μάλβαν. Πόσα πράγματα

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

μπορεί ν' αγοράση κανείς με 15 νιλιάδες δολάρια!...

★

Το αστυνομικό τηλέμα ήταν γεμάτο από άστυνόμους και ι-διωτικούς ντετεκτίβ, που έτοι-μαζόντουσαν να ξεκινήσουν για το κύνηι του Πίλγκερ. Τού φο-βερώτερου κακούργου που άνε-φεραν τα χρονικά του τόπου. Μόλις έυφανίσθηκε ο Μάλβαν με τον καστόμενό του, όλοι έ-μειναν μ' άνοιγτό το στόμα και παραμείναν για να περάση. Ο διοικητής τον κύτταξε με νουλουμένα μάτια.

— Μά πως... άνοιξε, άλ-λα δεν έποδάρθε να τελειώση.

— Πήραμε τη διαταγή του ραδιόφώνου, του έξήγησε ο Μάλ-βαν. Ο κύριος από δω θέλη-σε ν' αντίσταθι και με πυρο-βόλησε. Τού κατάφερα τότε μιά γροθιά. Βρήκα έπειτα και δεύ-τερο περιστόφο στην τσέπη του...

— Κι' άφισε και τα δυό δπλα πάνω στο νοαφέιο.

— Τόν έσπριξε κάτω μόνος σου; ρώτησε ο διοικητής.

— Άναγκάσθηκα να το κά-νω δικαιολογήθηκε ο πόλιτσιαν. Με πυροβόλησε. Βλέπετε...

— Ο άνωστος που παρακα-λούθους τη συλήτησι, μούγκοι-ζε σαν όπιο.

— Σκασιός! του φώναξε ο Μάλβαν.

Όλοι όσοι ήταν συνκεντω-μένοι στο τηλέμα, κύτταζαν πε-ρίεργα τον άνθρωπο με τις χει-ροπέδες, ψιθυρίζοντας άνάμεσα τους:

— Ο Πίλγκερ!... Αυτός εί-νε ο Πίλγκερ!... Ο φονιάς!

Μά ο Μάλβαν δεν έποδόνε-τι νινόνταν νύου του.

— Με ποιά κατηγορία τόν συ-μμετέλες; τον ρώτησε ο διοι-κητής ναμονελώντας.

— Παρέβη την άστυνομική διάταξη για τους πυροσβεστι-κούς κούνους. Είγε σταματήσε! το αυτοκίνητό του υποοστά σ' έναν απ' αυτούς.

Τα μάτια του Πίλγκερ — του φονιά — λίγο έλειψε να πε-ταχτούν απ' τις κόγγες τους, απ' το έάφνιασμα, μόλις άκου-σε αυτά τα λόγια. Μά ήταν πιο άγνα. Βρισκόταν στα γόνατα της άστυνομίας.

Γ. ΓΚΑΡΒΕΤ

Τα βάσανα του Φιλίππου

Ο ρόλος του «Πρίγκηπος - συζύγου»

Μολονότι δεν έχουν περάσει παρά λίγοι μήνες απ' το γάμο του με την 'Ελισάβετ, ο Φιλίππος έχει άρχισει ήδη να κατα-λαβαίνει ότι είναι δύσκολος ο ρόλος του «πρίγκηπος - συζύγου»...

Πρώτα απ' όλα ύφίσταται τις έπικρίσεις του άγγλικού κοινού, γιατί τρέχει πολύ με το αυτοκίνητό του κι' έχει πάθει μάλιστα μερικά μικροατυχήματα. Οι έσημερίδες του Λονδ νου τονίζουν ότι δεν του επιτρέπεται να βάζει έτσι σε κίνδυνο τη ζωή της μελλούσης βασιλίσσης της 'Αγγλίας.

Ένώ μερικά χαρακτηρίζουν τους τρόπους του πολύ μοντέρ-νους κι' αταίριαστους για την αξιοπρέπεια της βεσώς του, άλλοι βρίσκουν άπεναντί σ' ότι δεν είναι πολύ κοινωνικός...

Σύμφωνα με την παράδοσι, όταν τα άρσενικά μέλη της βα-σιλικής οικογενείας μένουν στον πύργο του Μπάλμοραλ, πρέπει να φορούν τη γνωστή σκωτσέζικη ένδυμασία. Άλλά ο Φιλίππος — μολονότι είχε προειδοποιηθ — έξεχασε να την πάρη μαζί του κι' έμφανίσθηκε στο πρόγευμα με ναυτική στολή. Ο βασι-λεως Γεώργιος ΣΤ' ένοιε να σείθωνται όλοι τις παραδοσεις. Έκαμε λοιπόν πατρικές παρατηρήσεις στο γαμπρό του. Έκεί-νος έσπευσε τότε να βρή σκωτσέζικα ρούχα παρουσιάσθηκε στο σαλόνι, την ώρα του δείπνου, ντυμένος μ' αυτά... κι' ά-χιζε να χορεύη σαν μπαλαρίνα! Η Βασίλισσα γέλασε με το άστείο του, αλλά ο βασιλεύς έμεινε ψυχράς.

Φαίνεται ότι ο Γεώργιος έχει συμπεράνει ότι ο γαμπρός του δεν είναι προετομασμένος για το μελλοντικό ρόλο του. Τώρα λοιπόν ο Φιλίππος πρόκειται να φοιτήσει στο Ναυτικό Κολ-λέγιο του Γκρήνουϊτς. Οι σπουδές εκεί διαρκούν 6 μήνες.

Τα μαρτύρια των μελλονύμφων

Η ΑΘΕ τόπος έχει τις συνή-θειές του. Τα νυμφαία έ-θιμα που άφηγούμεθα κατωτέρω είναι από τα πλέον περιεργά του κόσμου.

Στην Κορέα: Ο σύζυγος βλέπει για πρώτη φορά τη γυναί-κα του την ημέρα του γάμου. Η γυναίκα, όμως, βλέπει τον άντρα της έπειτα από δυό μέρες, γιατί της κολλούν τα τσίνορα με μιά κολλητική ούσια, έτσι που η δυ-στυχισμένη δεν βλέπει. Θα της τ' άξεκολλησουν το πρωί της τρίτης ημέρας.

Στην 'Ιαπωνία: Σε πολ-λά μέρη της 'Ιαπωνίας ξυρίζουν, ακόμη και σήμερα, τα φρύδια των γυναικών, για να κάμουν τις τρίχες να φυτρώσουν άγριες και σκληρές. Γι' αυτό οι γονείς, προκειμένου να παντρεύουν την κόρη τους, ζητούν μιά προθεσμία τριών ή έξη μηνών ά-πό τον γαμπρό, για να υπορέσουν να έτοιμάσουν τα φρύδια της νύφης. Πρέ-πει να σημειωθι ότι τα σκληρά και άγρια φρύδια θεωρούνται εκεί σαν το μεγαλύτερο στολίδια για τη γυναίκα. Μαυρίζουν επίσης τα δόντια της νύ-φης και όχι σπάνια της ξυρίζουν κι' ολόκληρο το κεφάλι.

Στη Νέα Γουϊνέα: Όταν έ-νας άντρας θέλει να ζητήσει μιά νέα σε γάμο, παραμονεύει τη μελλούσα πεθερά του και με το τόξο του έκτο-ξεύει έναντιον της ένα μικρό βέλος, σημαδεύοντας την στο μηρό. Άν την έπιτύχη, η συμφωνία του γάμου θεω-ρείται τελειωμένη και η μητέρα είναι υποχρεωμένη να τού δώση την κόρη της. Άν την χτυπήση, όμως σε άλλο μέρος του σώματος, τότε ο υποψήφιος γαμπρός υποχρεούται να την άποζη-μώση με ένα χρηματικό ποσόν που είναι άνάλογο με το τραύμα που της έκαμε.

Στη Μαλαϊκή χερσόνησο: Οι πλούσιες Μαλαίες έχουν το δικαίω-μα να παίρνουν τρεις συζύγους και να διατηρούν χαρέμια άνδρων. Στην πε-ρίπτωση αυτή, όμως, δεν μπορούν να άπαιτήσουν κανέναν είδους έργασία ούτε από τους συζύγους των, ούτε ά-πό τους άντρες που συντηρούν στο χαρέμι των.

Στη Σαμόα: Οι Καθαίσιαι της Σαμόας έχουν το έξής δόγμα: «Έκείνος που συγκομίζει δεν ενδιαφέ-ρεται να μάθη ποιός έσπειρε το χωρά-φι του». Συνεπείς στο δόγμα αυτό, ζητούν από τη γυναίκα τους να τους

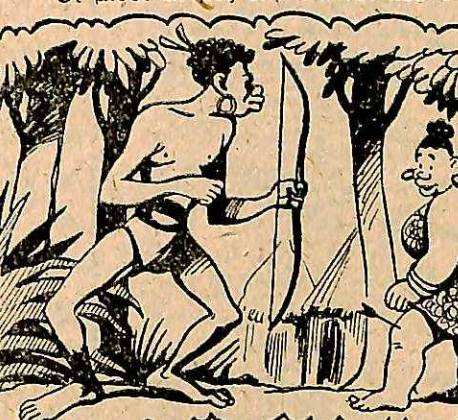
δώση πολλά παιδιά και άδιαφορούν άν είναι αυτοί οι πατέρες ή όχι.

Ένας Καθαίσιος δεν διατάζει να σκοτώση τον έξνο που φιλοξενεί και που δεν τού έκανε την τιμή να κοιμη-θι με τη σύζυγό του.

Στο 'Ινδοστάν: Οι γυναίκες του 'Ινδοστάν διακρίνουν τους άντρες σε τρεις κατηγορίες: τους άληθινούς άντρες, τους μισούς άντρες και τους «ούλπουλ - ούλπλά».

Άληθινοί άντρες είναι εκείνοι που μπορούν να συντηρούν αξιοπρεπώς τις γυναίκες τους, χωρίς ν' άπαιτούν απ' αυτές να δουλεύουν.

Οι μισοί άντρες είναι εκείνοι που έ-

έστια και να μείνη κατά το διάστημα αυτό μ' έναν άλλον, χωρίς ο άντρας της να μπορη να της πη τίποτε γι' αυτό.

Στη Μογγολία: Μεταξύ των Κιπτσάκων της Μογγολίας υπάρχει ή συνήθεια να κρεμούν ένα μαστίγιο στο έπάνω μέρος του κρεβάτιού των νεο-νύμφων. Ο σύζυγος έχει το δικαίωμα να το χρησιμοποιή ήποτε θελήση και να δέρνη μ' αυτό τη γυναίκα του. Το άξιοσημείωτο είναι ότι οι γυναίκες που δεν δοκιμάζουν συχνά τις... θωπείες αυτού του μαστιγίου καταφεύγουν στο φύλαρχο, και ζητούν την επέμβασί του, κατηγορώντας το σύζυγό τους για έλ-λειψη... τρυφερότητας άπεναντί των.

Στο Τουρκεστάν: Στο Τουρ-κεστάν οι νέες είναι άθέατες. Ο άν-τρας που θέλει να παντρευθι άπαι-θύνεται σε δυό προέξήτρες, που πηγαίνουν για λογαριασμό του στο σπιτί της νύφης. Η μητέρα της νέας στολίζει τότε την κόρη της και την παρουσιάζει σ' αυτές τις γυναίκες, ενώ ταυτόχρονα τους προσφέρει καφέ. Άν εκεί-νες βρούν τη νύφη της άρεσκείας των σιγοπίνουν τον καφέ τους και, στο τέλος, εκθέτουν το σκο-πό της έπισκέψεώς των. Διαφορε-τικά, πίνουν γρήγορα τον καφέ τους και μιλούν για διάφορα πράγματα ως που να έρθη η στιγ-μή για να φύγουν. Η μητέρα της νύφης τους άπαντά με ευγένεια και προσποιείται ότι δεν κατά-λαβε για ποιά σκοπό την έπισκέ-φθηκαν.

Όσο για τη νέα, δεν έχει το δικαίωμα ν' άνοίξη καθόλου το στό-μα της και στις έρωτήσεις που της άπευθύνουν, οι προέξήτρες άπαντά για λογαριασμό της ή μητέρα της.

Έπειτα από όλα αυτά τα τερατώδη κι' άξιοθρήνητα περιστατικά πρέπει να είναι εύχαριστημένοι οι μελλονύμ-φοι των πολιτισμένων χωρών όπου ο άρραβώνας και ο γάμος τελούνται ει-ρηνικά και πρόσχαρα, χωρίς μαρτύρια και περιπέτειες. Το τί γίνεται μετά τον γάμο, άν δηλαδή το άνδρόνιο ζή με όμόνοια και γαλήνη, αυτό είναι άλ-λη ιστορία. Πάντως δεν άπάρχει μα-στίγιο, όπως συμβαίνει στη Μογγο-λία. Κι' άν ο σύζυγος έχη τέτοιες δια-θέσεις, η γυναίκα είναι αρκετά χειρα-φετημένη για ν' αντίδραση ή να τον άφήση στα κρύα του λουτρού και να φύγη.

...

...

...

...

...

...

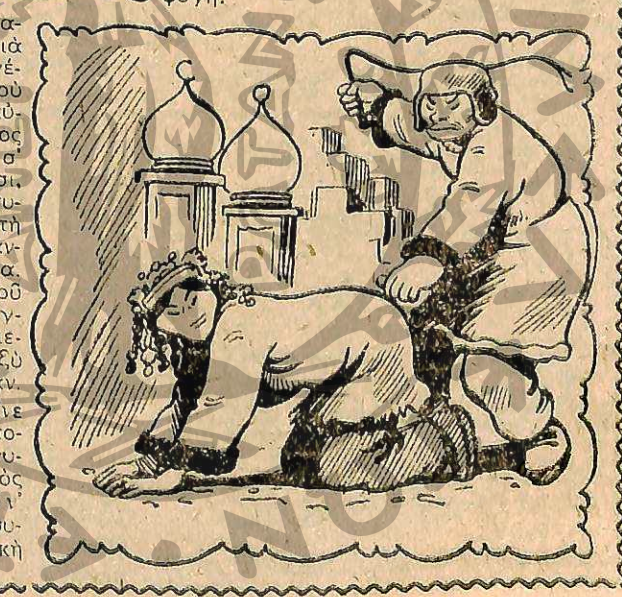
...

...

...

...

...

νάω: πρότεινε η Βέρα Κλέυ-
θρον.

— Περιμένετε ένα λεπτό. Εί-
πε ο Μπλόα.

— Η Βέρα ξανακάθισε κι' όλοι
κτύπαζαν τον Μπλόα ερωτημα-
τικά.

— Ακούστε με όλοι. Άνοιξε
εκείνος. Να ποιά είναι η γνώμη
μου: Είναι άνωφελο πιά να ψά-
ξουμε να βρούμε ποιος είναι ο
ένοχος όλων αυτών των εγκλη-
μάτων. Είναι η γυναίκα. Πού,
αυτή τη στιγμή βρίσκεται μέ-
σα στην τραπεζαρία.

— Πάνω σε τι βασίζετε την
κατηγορία σας; ρώτησε ο Άρ-
μστρονγκ.

— Στο ότι πάσχει από μανία
θροσκοπικής. Σεις τι λέτε,
γιατρέ;

— Είναι πολύ πιθανόν. Άλ-
λά, πρώτα απ' όλα μας χρειά-
ζονται αποδείξεις.

— Είπε ένα πολύ παρ'αίον
ύφος, είπε η Βέρα, την ώρα που
έτοιμαζαμε το πρόγευμα. Τα
μάτια της...

— Ανατοίνισα.

— Μην την κρίνετε απ' αυτό,
είπε ο γιατρός. Προς το παρόν,
όλοι μας, λίγο πολύ, είμαστε
άναστατωμένοι.

— Υπάρχει και κάτι άλλο,
πρόσθεσε ο Μπλόα. Είναι η υό-
νη απ' όλους μας. Πού άνη-
θηκε να μιλήσει μετά που ά-
κούσαμε το δίσκο του γραμμο-
φώνου. Γιατί; Γιατί δεν υπο-
ρούσε να μας δώσει καμιάν έ-
ξηγησι.

— Η Βέρα τινάχτηκε από τ'ε
κάθισμά της και είπε:

— Αυτό δεν είναι και τόσο
σωστό. Μου είπε έμένα κατό-
πιν ώσιμμένα πράγματα.

— Τι σας είπε μίς Κλέυ-
θρον; ρώτησε ο Βρόγκραβ.

— Η νέα επανέλαβε την ιστο-
ρία της Μπεατρίς Τεύλορ.

— Ο δικαστής παρατήρησε:

— Αυτή η διήγησι μου φαίνε-
ται πολύ ελλεικτική και την πι-
στεύω. Πέστε μου, μίς Κλέυ-
θρον, η Έμιλυ Μπρέντ ένοιωσε
τύψεις συνειδήσεως για τον τό-
πο με τον οποίο φέθηκε σ' έ-
κείνη την περίπτωση;

— Καθόλου! Δεν φαινόταν
ταραγμένη...

— Αυτές οι γεροντοκόρες ψι-
θύρισε ο Μπλόα. Έχουν καρδιά
πιο σκληρή κι' από την πέτρα.

— Είναι έντεκα παρ'αίον δέκα,
είπε ο δικαστής. Θα κάνουμε
καλά να παρακαλέσουμε τη μίς
Μπρέντ νάρθη κι' αυτή εδώ.

— Θα πάρετε καμιάν από-
φασι γι' αυτήν; ρώτησε ο
Μπλόα.

— Τι απόφασι να πάω; ά-
πάντησε ο δικαστής. Προς το
παρόν, δεν έχουμε παρ'αίον
υποψίες. Ωστόσο, θα παρακα-
λέσω τον δόκτορα Άρμστρονγκ
να προσένη από δω και ύπο-
δος, ιδιαίτερας τη μίς Μπρέντ. Πάμε
καλύτερα στην τραπεζαρία.

Βρήκαν την Έμιλυ Μπρέντ
καθισμένη στην πολυθρόνα, όπου
την είχαν άφισει. Έστρεψε την
πλάτη της προς την πόρτα και
δεν αντιλήφθηκαν τίποτα το ά-
νόμο, παρ'αίον μόνο ότι δεν
κουνήθηκε καθόλου, σ'α να υπή-
κουε τούτε έφίσε ακούσει που υπή-
καν μέσα.

— Έπειτα είδαν το πρόσωπό
της... ποισμένο με τ'α γέλη με-
λανιασμένα.

— Θεέ μου! Είναι πεθαμένη!
φώναξε ο Μπλόα.

Το πιστόλι εξαφανίζεται.
— Ακούστηκε τότε η συρι-
φή του δικαστού Βρόγκραβ,
που έλεγε:

— Άκούω ένας από μ'ας ά-
ποδεικνύεται... αλλά μ'α-
λύ άνά!

— Ο Άρμστρονγκ έσκυψε πά-
νω στη μερμή. Μύρισε τ'α γέλη
της, κούνησε το κεφάλι κι' έξή-
τασε τ'α βλέφαρα.

— Από τι πέθανε, γιατρέ;
τόν ρώτησε ανυπόμονα ο Λου-
πάρντ. Ήταν περίφημα, όταν

Βγήκαμε από την τραπεζαρία.
Την προσοχή του Άρ-
μστρονγκ την τραβήξε ένα σημά-
δι στο δεξί μέρος του τοαχήλου.
— Αυτό είναι σημάδι από σύ-
οιγνα, είπε.

— Άκούσαν τότε ένα βούισμα

στο τζάμι κι' η Βέρα φώναξε:
— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!...
Θυμάστε τι σας έλεγα σήμερα
το πρωί;
— Ο Άρμστρονγκ γέλασε ει-
ρωνικά.

— Δεν την τσίμπησε η μέ-
λισσα, είπε.

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!
— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

— Κυττάχτε, μίς μέλισσα!

Τα 3/4 του κόσμου όμιλούν την 'Αγγλι-
κήν γλώσσαν και άσφαλώς θα ήσαν πε-
ρισσότεροι εάν η έκμάθησις έθασίζετο επί
άπλουτέρας μεθόδου. Η 'Εταιρία COLUMBIA
έδημιούργησε μίαν σειράν 12 δίσκων οΐτινες
άνταποκρίνονται τελείως εις τας άπαιτήσεις της
νεωτέρας έκμαθήσεως, τελειώς άσχέτου με
τας παλαιάς και άπηρχαιωμένας μεθόδους.

Columbia

ΔΙΣΚΟΙ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ * ΣΤΑΔΙΟΥ 4

λισσα, είπε. Ένα γέρι ανθρώ-
πινο κρατούσε τη σύριγγα.

— Τι δηλητήριο νοσημοποι-
σαν; ρώτησε ο δικαστής.

— Έκ πρώτης απόψεως ά-
πάντησε ο Άρμστρονγκ, φαίνε-
ται ότι πρόκειται για κυάνιο...
ακριβώς όπως στην περίπτωση
του Άντονι Μάρστον. Θα πέ-
θανε άσφαλώς άκαριαώς.

— Ωστόσο, αυτή η μέλισσα;
παρατήρησε η Βέρα. Δεν ύπο-
ρεί να είναι σύμπτωσι...

— Ναι! Άσφαλώς όχι! είπε
μ' ένα ύφος άπαίσιου ο Λου-
πάρντ. Δεν είναι σύμπτωσι...

— Ο δολοφόνος μας προσπαθεί
να δώσει λίγη «άμύση»...
στα έγκλημά του. Άκολουθεί
κατά γράμμα τις στορφές αυτού
του καταραμένου παιδικού τρα-
γουδιού, που λέει για τ'α «δέκα
άσπασια».

Για πρώτη φορά η φωνή του
Λουπάρντ έτρεμε. Καταλάβαινε
κανείς πως το θάρος του άχι-
ζε να λυγίση.

— Είναι ακατανόητο... άκα-
τανόητο... φώναξε με θυμό. Εί-
μαστε όλοι τρελλοί!

— Ο δικαστής τον διέκοψε, με
τη μονότονη φωνή του.

— Ελπίζω, είπε, ότι διατη-
ρούμε άκόμη όλες μας τις δια-
νοητικές δυνάμεις. Έφερε κα-
κίς μέσα σ' αυτό το σπίτι καμ-
ιά σύριγγα.

— Ο δόκτωρ Άρμστρονγκ ά-
νασπώθηκε κι' είπε:

— Έγώ, κύριε!

Τέσσερα ζευγάρια μάτια κα-
φώθηκαν άπάνω του.

— Δεν ταξιδεύω ποτέ μου
χωρίς σύριγγα πρόσθεσε ο για-
τρός. Όλοι οι γιατροί κάνουν
το ίδιο.

— Αυτό είναι σωστό, είπε ο
Βρόγκραβ. Έχετε την καλωσύ-
νη να μάς πείτε, γιατρέ, που
βρίσκεται η σύριγγα σας αυτή
τη στιγμή;

— Άπάνω... μέσα στη
βαλίτσα μου.

— Θα μπορούσαμε ίσως να
εξακριβώσουμε τ'α λεγόμενά
σας.

Και, με το γροχό δικαστή
έπι κεφαλής, όλοι οι καλεσμένοι
άνέβηκαν τη σκάλα σιωπηλοί.

— Άδειασαν τη βαλίτσα του
γιατρού στο πάτωμα.

— Η σύριγγα δεν βρέθηκε.

— Έξω φρενών ο δόκτωρ Άρ-
μστρογκ έβαλε τις φωνές:

— Μου την έκλεψαν!

Μία βαθιά σιωπή άπλώθηκε
μέσα στο δωμάτιο.

— Ο δόκτωρ Άρμστρονγκ
στεκότανε δοθιος, με τη ράχη
γυρισμένη στο παράθυρο. Τέσ-
σερα ζευγάρια μάτια, όπου δι-
άβαζε κανείς την ύπωση, είχαν
και πάλι καρφωθεί άπάνω του.

Κύτταζε τη Βέρα και το Βρόγ-
κραβ, επαναλαμβανοντας με ά-
δυνατη φωνή:

— Σας δοκίμουσι ότι μου
την έκλεψαν!

— Ο Μπλόα κι' ο Λουπάρντ
κυττάχτηκαν μεταξύ τους.

— Ο δικαστής είπε τότε με ύ-
φος έπιστημο:

— Είμαστε πέντε πρόσωπα
μέσα σ' αυτό το δωμάτιο. Ο
ένας από μ'ας είναι ο δολοφόνος.
Η κατάσταση μας γίνεται όλο
και πιο επικίνδυνη. Οφείλουμε
να έργαστούμε για να σώσουμε
τους τέσσερες άθώους. Σας πα-
ρακαλώ, γιατρέ, να μου πείτε τι
δηλητήριο έχετε μαζί σας.

— Έγώ ένα μικρό φαρμα-
κείο μαζί μου, άπάντησε ο για-
τρός. Μπορείτε να το έξετασε-
τε. Είναι κάτι ναρκωτικά, τοισ-
νά, σουλφονάμ, άσπιρίνη και
λοιπά. Αυτό είναι όλο. Δεν έχω
καθόλου κυάνιο.

— Κι' εγώ επίσης, είπε ο
δικαστής, έφερα μαζί μου κάτι
νάπια για την άμυνα... ένε-
νομίζω, σουλφονάμ. Άν νοση-
μοποιηθί σε μεγάλη δόσι, αυτό
το φάρμακο φοβόμυαι πως είναι
θανατηφόρο. Σεις, κύριε Λου-
πάρντ, έχετε μου φαίνεται ένα
περίστροφο.

— Κι' έπειτα; φώναξε ο Λου-
πάρντ έξω φρενών.

— Άπλουστάτα: Προτεί-
νω όπως όλα τ'α φάρμακα
του γιατρού, καθώς και τ'α γά-
πια τ'α δικά μου και το πιστό-
λι σας, κύριε Λουπάρντ, όπως
και κάθε άλλο φαρμακευτικό
πρόιον ή όπλο, συγκεντρώνουν
και κατατεθούν σ' ένα μέρος
σίγουρο. Όταν γίνη αυτό, κα-
θένας από μ'ας θα ύποστη για
λεπτομερή έρευνα.

— Να με κρατάσουν αν άφί-
σω να μου πάρουν το πιστόλι
μου! φώναξε θυμωμένος ο Λου-
πάρντ.

— Κύριε Λουπάρντ, του έιπε
ο Βρόγκραβ, είσατε γερονόνα-
μος, άλλ' ο κύριος Μπλόα είναι
κι' αυτός δυνατός. Δεν έξω

— Ποιός από τους δύο σας θα βά-
λη κάτω τον άλλον, άλλα υπο-
ρώ να σας διαβεβαιώσω το έ-
ξης: Ο δόκτωρ Άρμστρονγκ,
ή μίς Κλέυθρον κι' εγώ ο ίδιος
θα πάρουμε το μέρος του Μπλό-
α και θα τον βοηθήσουμε όσο
υπορούμε καλλίτερα. Θα συ-
φωνήσετε λοιπόν ότι οι πιθα-
νότητες θα είναι εις βάρος σας,
αν κάνετε και την παρ'αίον
άντιστασι.

— Ο Λουπάρντ κατάλαβε πως
ήταν νικημένος.

— Τη στιγμή που στρέφε-
στε όλοι εναντίον μου... έιπε.

— Επ'ι τέλους, δείχνετε λο-
γικός, ψιθύρισε ο δικαστής.
Πού είναι το περιστόφο σας;

— Μέσα στο συταράι του
κομοδίνου μου.

— Καλά.

— Πάω να το φέρω.

— Καλλίτερα είναι, νομίζω,
να σας συνοδεύσουμε.

— Α! Είσατε προνοητικός
σεις, τουλάχιστον, άπάντησε ο
Λουπάρντ.

Βγήκαν στο διάδρομο και
υπήκαν στο δωμάτιο του Λου-
πάρντ.

— Ο Φίλιπ πήγε κατ' ευθείαν
στο κομοδίνο κι' άνοιξε το συ-
ταράι. Ωπισθοχώρησε όμως
Βλαστημώνας.

Το περιστόφο ήταν άδειανό!

Δυσπιστίς

— Τώρα είσατε ικανοποι-
μένοι;

— Εντελώς γυνών ο Λουπάρντ
— που τον είχαν γδύσει οι άλ-
λοι — τους παρακολουθούσε κα-
θώς έωαναν τ'α ρούχα του και
το δωμάτιο του. Η μίς Κλέυ-
θρον περίμενε έξω στο διάδρο-
μο.

— Η έρευνα έγινε μεθοδικά.
Ο δόκτωρ Άρμστρονγκ, ο δι-

— Ο δόκτωρ Άρμστρονγκ, ο δι-

— Ο δόκτωρ Άρμστρονγκ, ο δι-

— Ο δόκτωρ Άρμστρονγκ, ο δι-

— Ο δόκτωρ Άρμστρονγκ, ο δι-

— Ο δόκτωρ Άρμστρονγκ, ο δι-

— Ο δόκτωρ Άρμστρονγκ, ο δι-

— Ο δόκτωρ Άρμστρονγκ, ο δι-

— Ο δόκτωρ Άρμστρονγκ, ο δι-

— Ο δόκτωρ Άρμστρονγκ, ο δι-

— Ο δόκτωρ Άρμστρονγκ, ο δι-

καστής Βρόγκραβ κι' ο παρ'ον
άστυνομικός Μπλόα έωαναν με
τη σείρα του καβένας.

— Όταν ο Λουπάρντ ξανατύ-
θηκε, βγήκαν κι' οι τέσσερες
στο διάδρομο, όπου τους περι-
μενε η Βέρα.

— Ελπίζω πως αντιλαμβά-
νεσθε, μίς Κλέυθρον, τις έιπε ο
δικαστής, ότι δεν μπορούμε να
κάνουμε καμιάν έξέταση. Προ-
έπει άπωσδήποτε να βρούμε αυ-
τό το περιστόφο. Θάνατε ά-
σφαλώς μέσα στη βαλίτσα σας
κανένα μανιό.

— Η Βέρα κούνησε το κεφάλι
της καταφατικά.

— Έν τοιαύτη περίπτωση,
συνέχισε ο Βρόγκραβ, σας πα-
ρακαλώ να υπήτε στο δωμάτιό
σας, να γδυθήτε, να φορέσετε
το μανιό σας και να ξαναγυρί-
σετε να μ'ας ανταμώσετε εδώ.

— Η Βέρα υπήκε στο δωμάτιό
της κι' έκλεισε την πόρτα. Έγ-
στερα από λίγα λεπτά, ξαναφα-
νηκε ντυμένη μ' ένα μανιό, που
έδειχνε πού καθαρά το στέλτο
κουί της.

— Εύχαριστώ, μίς Κλέυθρον.
της έιπε ο δικαστής ικανοποι-
μένος. Περιμένετε μας, σας πα-
ρακαλώ, εδώ. Θα πάμε να ψά-
ξουμε το δωμάτιό σας.

— Η Βέρα περίμενε ύπομονη-
τικά στο διάδρομο, ως που έα-
ναγύσσουν. Έπειτα πήγε να
ξανατυθή και ήθε να τους
βω.

— Είμαστε τώρα σίγουροι,
είπε ο δικαστής, για ένα πράγ-
μα. Κανείς από μ'ας δεν έχει
ούτε όπλα ούτε δηλητήρια. Θα
πάμε άμέσως ν' αποθέσουμε ό-
λα τ'α όπλα σ' ένα μέρος ά-
σφαλές. Θα ύπάαρη, στην τρα-
πεζαρία, καμιά κασσετίνα για
τ'α σπυρίκα.

— Όλα αυτά είναι πολύ δ-
μορφα, παρατήρησε ο Μπλόα,
άλλα ποιός θα κρατήσει το
κλειδί; Σεις ύποθέτω;

— Ο δικαστής Βρόγκραβ δεν
άπάντησε.

Κατέβηκε στην τραπεζαρία,
άκολουθούμενος από τους τέσ-
σερες άλλους. Εκεί βρήκαν,
πραγματικά, μίς μεγάλη κασ-
σετίνα, προορισμένη για τ'α
σπυρίκα. Συμφωνά με τις όδη-
γίες του δικαστού, τοποθέτη-
σαν εκεί μέσα τ'α διάφορα φα-
ρμακα και την κλείδωσαν. Έπει-
τα, πάντοτε σύμφωνα με τις ύ-
ποδείξεις του δικαστού, έβαλαν
την κασσετίνα μέσα στο υπο-
φών και τον κλείδωσαν κι' αυτόν.

— Τότε ο δικαστής έδωσε το
κλειδί της κασσετίνας στον
Λουπάρντ και το κλειδί του
υποφών στον Μπλόα.

— Είσατε, τους έιπε, οι πιο
δυνατοί απ' όλους μας. Θα είναι
δύσκολο στον έναν από σας να
πάρη το κλειδί από τον άλλον,
και κανείς από μ'ας τους τρεις
δεν θα ύπορούσε να σας το πά-
ρη. Τό να δοκιμάση κανένας
πάλι από μ'ας να σπάση το

— Ο Μπλόα, στοάσθηκε προς
τους άλλους με ύφος θοισυβε-
τικό.

— Η σύριγγα, έιπε, δεν
υπορούσε να ήταν άλλοι. Άφού
σκότωσε τη μίς Μπρέντ, ο δολο-
φόνος άνοιξε το παράθυρο και
την πέταξε. Πως έπειτα το ά-
γαλατάκι και το πέταξε κι'
αυτό.

— Δεν ανακάλυψαν κανένα δο-
κυτικό άποτύπωμα πάνω στη
σύριγγα. Ήταν σκουπισμένη
με προσοχή.

— Τώρα, άς ψάξουμε για
περίστροφο, έιπε η Βέρα, με
ύφος άποφασιστικό.

— Ναι, παραδέχτηκε ο δικα-
στής. Άλλ' άς μένουμε πάντοτε
μαζί. Ένετε υπ' όψη σας πως,
αν νοσημοποιή συνούμε τις βο-
λοητικές προθέσεις του τρελ-
λού.

— Άνοιξαν έπειτα μίς λεπτό,
μερ'α έρευνα του σπιτιού από
την άποθήκη, ως τη σοφίτα,
άλλα και πάλι χωρίς κανένα ά-
ποτέλεσμα.

— Πουθενά δεν βρέθηκε το πε-
ρίστροφο.

— Τώρα άνωάνισα.

— Ο ένας από μ'ας... Ο ένας
από μ'ας.

— Αυτές οι λέξεις, επαναλαμβά-
νόμενες άδιάκοπα, άνηκούσαν

— Αυτές οι λέξεις, επαναλαμβά-
νόμενες άδιάκοπα, άνηκούσαν

— Αυτές οι λέξεις, επαναλαμβά-
νόμενες άδιάκοπα, άνηκούσαν

— Αυτές οι λέξεις, επαναλαμβά-
νόμενες άδιάκοπα, άνηκούσαν

— Αυτές οι λέξεις, επαναλαμβά-
νόμενες άδιάκοπα, άνηκούσαν

— Αυτές οι λέξεις, επαναλαμβά-
νόμενες άδιάκοπα, άνηκούσαν

— Αυτές οι λέξεις, επαναλαμβά-
νόμενες άδιάκοπα, άνηκούσαν

— Αυτές οι λέξεις, επαναλαμβά-
νόμενες άδιάκοπα, άνηκούσαν

— Αυτές οι λέξεις, επαναλαμβά-
νόμενες άδιάκοπα, άνηκούσαν

— Αυτές οι λέξεις, επαναλαμβά-
νόμενες άδιάκοπα, άνηκούσαν

— Αυτές οι λέξεις, επαναλαμβά-
νόμενες άδιάκοπα, άνηκούσαν

υποφών ή την κασσετίνα, που
φαίνεται πως θα ήταν βλακώδες,
γιατί ο θάουρος που θα προκα-
λούσε θάκανε τους άλλους να
ύποπτευθούν...

— Σταμάτησε λίγο κι' έπειτα
επανάλαβε:

— Έχουμε ακόμα να λύσω-
με ένα μεγάλο πρόβλημα: Τι
έγινε το περιστόφο του κυρίου
Λουπάρντ;

— Κατά την ταπεινή μου
γνώμη, παρατήρησε ο Μπλόα,
μονάχα ο ιδιοκτήτης του όπλου
είνε ικανός ν' άπαντήσει σ' αυ-
τή την ερώτησι.

— Τα ρουθούνια του Λουπάρντ
άνοιξαν να τρέμουν.

— Κτήνος! φώναξε. Σου έ-
παναλαμβάνω ότι μου τόνουν
κλέψει το περιστόφο μου!

— Πότε το είδατε πια τελευ-
ταία φορά; τον ρώτησε ο Βρόγ-
κραβ.

— Χτες το βράδυ, άπάντησε
ο Λουπάρντ. Βρισκόταν ακόμα
μέσα στο συταράι μου, όταν έ-
πεσα να κοιμηθώ... έτοιμο για
κάθε τυχόν άνάγκη.

— Τότε, έιπε ο δικαστής, θα
το πήραν σήμερα το πρωί, την
ώρα που άγανανε να βρούμε
τον ύποπτη, ή μετά που άνα-
καλύψαμε το πάτωμα του.

— Θα είναι άσφαλώς κάπου
μέσα στο σπίτι, παρατήρησε η
Βέρα. Άς ψάξουμε ακόμα.

— Ο δικαστής Βρόγκραβ σύμ-
φωνα με τη συνήθειά του, γά-
δωσε το πηγούνι του κι' έπειτα
είπε:

— Αυφιδάλλω αν θάνη κα-
νένα άποτέ

μέσα στα φλογισμένα από τον πυρετό κεφάλια τους.

Πέντε άνθρωποι ζούσαν στο Νησί του Νεγρου, κυριευμένοι από τον πυρετό... Πέντε άνθρωποι παρομοιεύονταν ο ένας τον άλλον, χωρίς καν να κούβουν τη νεοειρήνη τους υπερδιέγερση.

Τώρα δεν είχαν πια καμιά λεπτότητα μεταξύ τους. Δεν ήταν παρά πέντε έντροοι συνδεδεμένοι με το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως.

Απότομα, όλοι κατέβηκαν το τελευταίο σκαλί του ανδρώπου κι έπεσαν στο επίπεδο του κτήνους. Σαν μία γείκη κοροσμένη γέλινα, ο δικαστής Βάρκοκρβ καθόταν καμπυλωμένος με τα μάτια διαπεραστικά. Ο πρόην αστυνομικός Μπλόρο φαινόταν πιο βαρύς και πιο αδύναμος στις κινήσεις του. Το βάδισμά του ευνοεί με καμιάς ακούδας και τα μάτια του είχαν αμυγδαλωτά στίγματα. Θάλασε κανείς πως ήταν ένα κυνηγημένο άγριο, έτοιμο να πηδήσει πάνω στους κυνηγούς του. Όσο για τον Φίλιπ-Λουμπάντ, τα ένστικτά του είχαν δειλυνθεί πιο πολύ. Έστρεψε το αυτί σε κάθε θόρυβο. Το βλέμμα του είχε γίνει πιο έλαφο και πιο γοηφόρο, το κομμάτι του πιο σβέλτο.

Η Βέρα Κλέυθρον περνούσε το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας πεσμένη σε μία πολυθρόνα. Με τα μάτια δάσκαλα κυττούσε στο κενό. Θάλασε κανείς πως ήταν ένα πουλί που είχε γυμνήσει το κεφάλι του πάνω στο τζάκι και που ένα ανδρώπινο νεύοι το είχε πιάσει. Τομοκρατημένο άγκιστρο να σαλεύει, έλπιζε να ενασφορή την έλευσή του. Αν διατηρήσει μια απόλυτη ακινησία.

Ο Αουστονγκ είχε τα νύχια του σε κακό γάλλο. Τα νύχια του έτρεμαν. Άντα το ένα τσιγάρο πάνω στ' άλλο και τα πετούσε αφού τσαβίσει μερικώς σφυρηλιές. Η αναγκαστική άποια φαινόταν να τον πειοάζη περισσότερο από τους συντρόφους του. Και κάθε τόσο ξεσπούσε:

— Δεν θάπρεπε να μένουμε έτσι σαν ηλίθιοι! Πρέπει να κάνουμε κάτι... να δράσουμε... να βρούμε έναν τρόπο για να βρούμε απ' αυτή την κόλαση! Αν ανάδαμε μια μεγάλη φωτιά στην παραλία, ίσως πλησιάσει κανένα πλοίο.

Με μία βαρεία φωνή ο Μπλόρο του παρατήρησε:

— Με τέτοιον καιρό:

Η Βοονή έπεφτε ξανά σαν-ράα. Ο άνεμος φυσούσε λυσσασμένος. Η διαρκής τυμπανοκορυαία της Βοονής πάνω στα τζάκια τους τρέλαινε.

Οι πέντε επίζωντες είχαν καρτίσει ένα «σνέδιο έκστασης». Έμεναν μέσα στο σαλόνι και μόνο ένα-ένας έβγαζαν από κεί. Οι τέσσερες άλλοι περιμέναν να νύσση.

Ο Λουμπάντ παρατήρησε:

Katia
ή ΠΟΥΔΑ Θούρα
Katia
το ΚΡΑΓΙΟΝ πουδερβαίνε

— Είπε ζήτημα γρόνου. Ο ούσανος θα καθάριση και τότε θα υποδρούμε να σκεφτούμε για το πως θα σκεφτούμε. Θα κάνουμε σήματα θ' αναφύουμε φωτιά, θα φτιάσουμε μια σκεδία, κάτι τέλος πάντων.

Ο Αουστονγκ γέλασε ειρωνικά.

— Ζήτημα γρόνου!... είπε. Δεν μπορούμε να επιτύχουμε στους έαυτούς μας αυτή την πολυτέλεια της αναμνήσης. Είμαστε όλοι παμένοι στο θάνατο...

— Αν δεν προσέχουμε... παρατήρησε με τη μονότονη φωνή του ο δικαστής Βάρκοκρβ. Άλλα μόνο από μια έξαρσάται να προστατεύσουμε τη ζωή μας.

Το μεσημέρι ξανάγινε όπως - όπως.

Πήγαν κι' οι πέντε μαζί στην κουζίνα. Στο ντουλάπι βράσκονταν άκοτες κονσέρβες. Άνοιξαν ένα κουτί γλώσσα βωδινη και δυο κουτιά φρούτα κι' έσπασαν δοθιο γύρω απ' το τραπέζι της κουζίνας.

Έπειτα όλοι ξαναγύρισαν στο σαλόνι κάθισαν στις πολυθρόνες των και ξαναγύρισαν να κατασκοπεύουν ο ένας τον άλλον.

Οι σκέψεις, που στροβιλιζόνταν μέσα στα κεφάλια τους γίνονταν έντελως άνωμαλες. Συλλογίζονταν ο καθένας χωριστά.

«Είπε ο Αουστονγκ... Τον είδα που μου έριξε μια κρυφή ματιά... Έχει τα μάτια ενός τοελλού... Πιθανόν να λιστα να μην είναι ούτε γινεα... Αυτό είναι... Είναι ένας ανισόροπος που έφυγε από κάποιο άτυλο φρενοβλαβών και που παρουσιάζεται σαν γιατρός. Αλήθεια... Ποίετι όμως να τον απόκαλύψω στους άλλους. Να το βροντοφωνάσω... Όχι γιατί τότε θα συλαγόνταν πιο πολύ... Τι ώρα είναι... Μονάχα τρεις και τέταρτο!... Ο Θεέ μου! Μπορεί να τρελλαθή κανείς! Δεν υπάρχουν αμφιβολίες πως είναι ο Αουστονγκ. Με παραμονεύει τώρα...»

«Όχι δεν θα με καταφέρουν! Είμαι αρκετά δυνατός για να υπερασπίσω τον εαυτό μου... Δεν είναι η πρώτη φορά που βρίσκομαι σε κρίσιμη κατάσταση... Που διάβολο είναι αυτό το περίστροφο... Ποιος τόκλεψε... Ποιος τόγει τώρα... αλλά κάποιος ξέρει που είναι!...»

«Οι άλλοι γίνονται τρελλοί... Όλοι νάνουν τα μυαλά τους... Φοβούνται να πεθάνουν... Έγώ φοβάμαι το θάνατο... αλλά αυτό δεν τον έμποδίζει να πλησιάσει... Η νεκροφόρος προιμένει στην πόρτα κύριο... Που, διάβολο, τόχω ακούσει αυτό... Η νέα... Θα την παραμονέψω... Θα την προσέχω πιο πολύ...»

«Τέσσερες παρά είκοσι... Μονάχα τέσσερες παρά είκοσι... Το ρολόι ίσως να σταμάτησε... Όχι, δεν καταλαβαίνω τίποτα... Αυτού του είδους τα πράγματα δεν είναι δυνατόν να γίνονται... κι' ωστόσο να που γίνονται... Γιατί δεν έμπνυνε... Όρθιοι! Είναι η Ημέρα της Κρίσεως!... Θ' ανοίξουν στα δυό... Συμβαίνουν πράγματα ακατανόητα... Τι ώρα είναι... Ο Θεέ μου! Μονάχα τέσσερες και τέταρτο!...»

«Πρέπει να διατηρήσω την συνομιλία μου... Αν δεν γίνω τα μυαλά μου... Όλα αυτά είναι πολύ καθαρά διαοργανωμένα από μάλιστα... Αλλά κανείς δεν πρέπει να υπο-

ψιασθή τίποτα... Πρέπει να γλυτώσω... με κάθε θυσία! Ποιος έχει σειρά τώρα; Αυτό είναι το ερώτημα... Ποιος έχει σειρά; Ναι πιστεύω... εκείνος...»

Το ρολόι γύπωσε πέντε κι' όλοι αναπλήσαν.

— Θέλει κανείς τσάι; ρώτησε η Βέρα.

Για μία στιγμή απλώθηκε σιωπή.

— Εγώ θάπιννα εύχαριστώ ένα φλυτζάνι, είπε ο Μπλόρο.

Η Βέρα σηκώθηκε.

— Πάω να ετοιμάσω, είπε. Μπορείτε να μείνετε ρείς...

— Αλλά ο δικαστής Βάρκοκρβ την διέκοψε:

— Αγαπητή μου δεσποινίς προτιμώ με το φαίνεται να σκεφτώ με τις σκέψεις σας και να σας παρακολουθώ καθώς θα το ετοιμάζετε.

Η Βέρα τον κύταξε κατάματα και γέλασε νευρικά.

— Φυσικά, αυτό το περιέμενε.

Πήγαν κι' οι πέντε στην κουζίνα. Η Βέρα έτοιμασε το τσάι και μαζί με τον Μπλόρο, ήπιαν από ένα φλυτζάνι. Οι τρεις άλλοι προτίμησαν το ούισκυ. Ξεδούλωσαν μια σφραγισμένη υποτίλια και πήσαν κι' ένα σιφόν από μια κασσόνα, που ήταν ακόμα καφωμένη.

— Δυο προσφιλείς αείζουν περισσότερο παρό μιά... ψιθυρίσει ο δικαστής μ' ένα φειδισιο ναυάγιο.

Ξαναγύρισαν στο σαλόνι. Μ' όλο που ήταν καλοκαίρι, το δωμάτιο ήταν σκοτεινό. Ο Λουμπάντ νύσισε το διακόπτη αλλά, ο λάμπες δεν άναψαν.

— Δεν είναι παράξενο! είπε. Το υατέρο δεν δουλεύει πια, αφού ο Ρότλεος που το φροντίζει δεν υπάρχουν πια.

Δίστασε λίγο κι' έπειτα προσπάθησε:

— Θα υπορούσαμε να πάμε να το ξαναβάλουμε έμπρός.

— Είδα κάτι πακέτα με κενά μέσα στο ντουλάπι της κουζίνας. Είπε ο δικαστής Καλλιό, τερμα θάνα να νοσημοποιήσουμε αυτά.

Ο Λουμπάντ βνήκε από το δωμάτιο. Οι τέσσερες σύντροφοι του εξακολούθησαν να κατασκοπεύουν ο ένας τον άλλον.

Σε λίγο ο Φίλιπ ξαναγύρισε κουβαλώντας ένα πακέτο κενά και μερικά πιστελάκια. Άναψαν πέντε κενά και τα τοποθέτησαν σε διάφορα σημεία μέσα στο σαλόνι.

Ήταν τώρα ξηη παρά τέταρτο.

Στις έξη και είκοσι, η Βέρα βαρυστημένη πια να κάθεται ακίνητη απόφαση ν' ανεβή στο δωμάτιό της για να οίση λίγο κού νερό στο κεφάλι της.

Σηκώθηκε και τράβηξε προς την πόρτα. Έπειτα ξαναγύρισε πίσω για να πάρει ένα κενά από το πακέτο. Το άναψε άφισε να πέσουν μερικά σταλαμνίς και βνήκε κατόπιν από το δωμάτιο αφήνοντας τους τέσσερες άντρες μόνους στο σαλόνι.

Ανέθηκε τη σκάλα κι' έβγαζε στο δωμάτιό της. Καθώς άνοιξε την πόρτα, ωτισθώνονσε ένα βήμα κι' έβλεψε ακίνητη.

Τα ρουθούνια της έτοιμαν.

Η θάλασσα... Η μυωδιά της θάλασσας.

Ήταν αυτό ήταν αδύνατο να γελήσει. Πάνω σ' ένα νησί δεν είναι καθόλου παράξενο να αναπνέει κανείς τη θαλασσινή αίσθηση, αλλά η Βέρα ένοιωθ. μια

διαφορετική ζντύπωσι. Αυτή η μυωδιά ήταν η ίδια όπως κι' εκείνη την ημέρα στην ακροθαλασσιά.

— Μπορώ να κολυμπήσω ως το νησάκι, μίς Κλέυθρον;

— Γιατί μου ζητάς να πάς ως το νησάκι;

Τι τομερά ναϊδεμένο παιδί! Άν δεν υπήρχε αυτό ο Ούγκο θάτανε πλούσιος... κι' έλευθερος να παντρευτή τη γυναίκα που αγαπούσε...

Ο Ούγκο... ήταν άσφαλός εκεί κοντά της... Όχι, μάλλον την περιέμενε μέσα στο δωμάτιό της.

Έκανε ένα βήμα υπροστά. Γό ρεύμα του άερος που έρχόταν από το παραθύρο, έσδυσε το κερί της.

Μέσα στο σκοτάδι η Βέρα φοβήθηκε.

«Ας μην είμαι λοιπόν τόσο βλάκας! Είπε μέσα της. Γιατί να τρωμάζω; Οι άλλοι είναι κάτω κι' οι τέσσερες δεν υπάρχουν κανείς μέσα στο δωμάτιό μου. Βάζω με το μυαλό μου κάτι ίδιες γελοίες!...»

Άλλ' αυτή η μυωδιά... αυτή η μυωδιά που της θύμιζε κείνη την ακροθαλασσιά... Δεν ήταν φαντασία... να προανατικότρε.

Άσφαλός υπήρχε κάποιος μέσα στο δωμάτιό της. Άκουσε θόρυβο... Ήταν βέβαιη ν' αυτό.

Καθώς άφονκράζόταν ένα νερί κού και πλαδαρό της άγγιζε το λαιμό... ένα νερί βρονεμένο που μύριζε θάλασσα...

Ο Έκτος νεκρός.

Η Βέρα έβγαλε μια κραυγή. Μία κραυγή διαπεραστική και παρατεταμένη. Την είχε κυριεύει πανικός. Ούλοιαζε ζητώντας βοήθεια.

Δεν άκουσε καθόλου το θόρυβο που έρχόταν από το σαλόνι. Μία πολυθρόνα είχε αναποδοντιστή και πόστα άνοιξε με ούρη κι' οι άντρες ανέβηκαν τα σκαλοπάτια τέσσερα-τέσσερα.

Σε λίγο φώτα έλαμψαν στο κατώφλι της πόρτας της... κι' οι τέσσερες υπήκαν μέσα στο δωμάτιό της. Σινά-σινά αυτή εναβόρισε τις αισθήσεις της.

— Τι μου συνέβη; Θεέ μου, τ' είναι αυτό; ψιθύρισε.

Ανατρίγισε και σωριάστηκε στο πάτωμα.

Της φάνηκε πως κάποιος έσκυβε άπάνω της και την πίεζε να σκύψει το κεφάλι της ως το γόνατο.

Έπειτα άκουσε μια φωνή που έλεγε:

— Θεέ μου! Κυττώντε λοιπόν αυτό!

ΣΤΟ ΠΡΩΤΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΠΑΤΡΟΝ ΚΡΟΚΙ

Η κ. Αλεξ γνωστοποιεί, εις των αξιότιμων πελατών της ότι παρέλαβε τα τελευταία ανοιδιατικά μοντέλλα δημιουργίας των καλλιτέρων Παρισινών οίκων.

Όροι έργασίας 10-1 μ.μ. Προέπιλους 20 β. όροφος.

Αισθητικόν Επιστημονικόν
Έργαστήριον
Βερνχέρου 12α. Τηλ. 53-674

Ανακαλύπτει την αιχμηρή απορίωσιν και εξασφαλίζει ταυτίδας νύλας έγκαυμάτων στίγματα πανδός στίγματα εύληνία και θεραπεία την γυναιότητα.

τίς μεγάλες πόλεις οι σωματικές και περισσότερο οι ψυχικές αναπνοές των ανθρώπων περνούν απασαθηπτες σκεδόν. Άλλα στα χωριά κάθε τι που ξεφεύγει από το κοινό μέτρο προσκαλεί άμεσως την προσοχή. Και ν' αυτό, στα περισσότερο αν όχι σε όλα είναι εύκολο να συναντήση κανείς ανθρώπους με παρωσιωμένη και κάποτε υποτυπώδη πνευματική ανάπτυξη που είναι γνωστοί ως ηλίθιοι. Έκτος από τη διανοητική των κατωτερότητα οι άνθρωποι αυτοί είναι τελείως άδολοι και δεν έχουν καμιά σχέση με τους παρόφθονας τους μανιακούς κτλ.

Στην πραγματικότητα όλοι αυτοί οι άνθρωποι που αποκαλούμε ηλίθιους είναι άσωστοι. Πάσχουν από ανεπάρκεια του θυρεοειδούς. Ο άδην αυτός σταματάει ξαφνικά ν' αναπτύσσεται κατά την περίοδο της παιδικής ηλικίας. Και αποτέλεσμα αυτού του σταματήματος ήταν ότι

Η ανεπάρκεια του θυρεοειδούς

Ο ρόλος του θυρεοειδούς αδένος στην ανάπτυξη του σώματος

σταμάτησε ταυτόχρονα ή ανάπτυξη του σώματος και του πνεύματός των.

Όπως είναι γνωστό ο θυρεοειδής αδέν βρίσκεται στο εμπρόσθιο μέρος του λαιμού και αποτελείται από δυο λοβούς, που συνδέονται μεταξύ των με έναν λεπτότατο ιστό τον καλούμενο θυρεοειδή ισθμό. Ο όγκος του διαφέρει από τη μία περιοχή στην άλλη. Πραγματικά, είναι παρατηρήσιμη ότι είναι άκοκτα μεγάλος στους ανθρώπους των βορειών περιοχών. Αντίθετα, είναι πολύ μικρός στους κατοίκους των πεδιάδων.

Αν αφαιρέσουμε τον θυρεοειδή αδένά από ένα ζώον, ή διατομή που έπέρνεται στον οργανισμό του είναι άμεση και πολύ μεγάλης έκτασεως. Η ανάπτυξη σταματάει. Οι υψς άτροφούν. Τα δόντια καταστρέφονται και πέφτουν. Τα γεννητικά όργανα άτονούν. Το δέμα γίνεται άγρο, σκληρό και έπός σαν από κερί. Το τσίγμα καταναί πολύ άραίο και οι τριίνες «σπάζουν» με μεγάλη εύκολία. Το ζώον παύει πια να ενδιαφέρεται για ό,τι συμβαίνει γύρω του κινείται με μεγάλη βραδύτητα, δεν καθαρίζεται πια και κοιμάται άλη την ημέρα.

Αν του δώσουμε έγκυλίσματα θυρεοειδούς αδένος ή αν του κάμμε μεταμόσχευσι ενός τμήματος θυρεοειδούς αδένος, που να έχουμε άφα ρέσει από ένα άλλο υγιές ζώον, θα ίδουμε μέσα σε λίγες μέρες μια άληπνη μεταμόρφωσι σ' αυτό. Η ανάπτυξη, που είχε διακοπή θα συνεχισθή κανονικά και το ζώον θα γυνη και πάλι υγιές και ρωαλό. Άλλ' αν πάψωμε να του παρέχωμε έγκυλίσματα θυρεοειδούς αδένος, θα εαναγύριση πολύ σύντομα στην

Το ίδιο πείραμα σε κόττες. Από την κόττι που βρίσκεται προς τα δεξιά έχει αφαιρεθί ο θυρεοειδής αδέν.

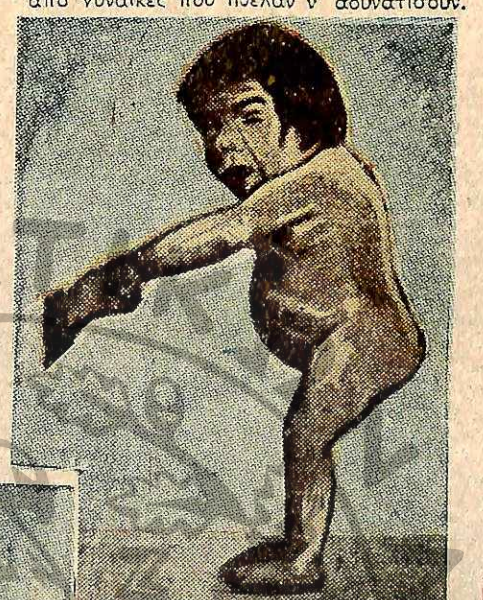
ρουν το αντίθετο αποτέλεσμα από ό,τι στην προηγουμένη περίπτωση. Το άτομο γίνεται εξαιρετικά νευρικό, δεν μπορεί να σταθή ούτε στιγμή ακίνητο, το βλέμμα του λαμπεί και τα νύχια του παρουσάζουν ένα ναοκατηρηστικό τεμνυλίσμα. Η άπίσχνσις επέρχεται ταχύτατα. Οι άνθρωποι αυτοί λυώνουν σαν το κερί από την έσωτερική φλόγα που τους κατακαίει και φθείρονται πολύ γρήγορα.

Σε περιπτώσεις υπερτροφίας του θυρεοειδούς παρατηρείται επίσης πολύ σιγνά μια διόγκωσις αυτού του αδένος, που ναοακτηρίζεται και από το πέταγμα των βολών των μυτιών προς τα έξω. Η άσθενεία αυτή είναι γνωστή με το όνομα «εξώφθαλμος βοονοκλή».

Οι άσθενείς που πάσχουν απ' αυτή την άσθενεία πρέπει να υποβληθούν ταχύτατα στην κατάλληλη θεραπεία, που τείνει στον περιορισμό των έσωτερικών καύσεων και την άποκατάστασι της ισοροπίας του οργανισμού. Γιατί, ή φθορά του οργανισμού των είναι τόσο μεγάλη που γίνεται με τόσην οαυδαίτητα ώστε κάθε καθυστέρησις υπορεί ν' άποβή μοιραία.

Αντίθετα, στους ηλίθιους τίποτε δεν έπείνει. Ο οργανισμός των δεν άθείρεται. Άπλως μόνον δεν αναπτύσσεται. Μπορούμε, λοιπόν, να έπεδώμε σε ό,τι παραδύπησε στην νη για να προσελέωμε τη συνέχισι της ανάπτυξεως που έχει διακοπή.

Όπως είπαμε, ή υπερτροφία του θυρεοειδούς προσκαλεί έντασι των έσωτερικών καύσεων και συνεπώς άπίσχννσι. Γι' αυτό τα έγκυλίσματα του θυρεοειδούς αδένος χρησιμοποιήθηκαν έναντίον της παχυσαρκίας και ως μέσον άπίσχννσεως από γυναίκες που ήθελαν ν' άδυνατίσουν.

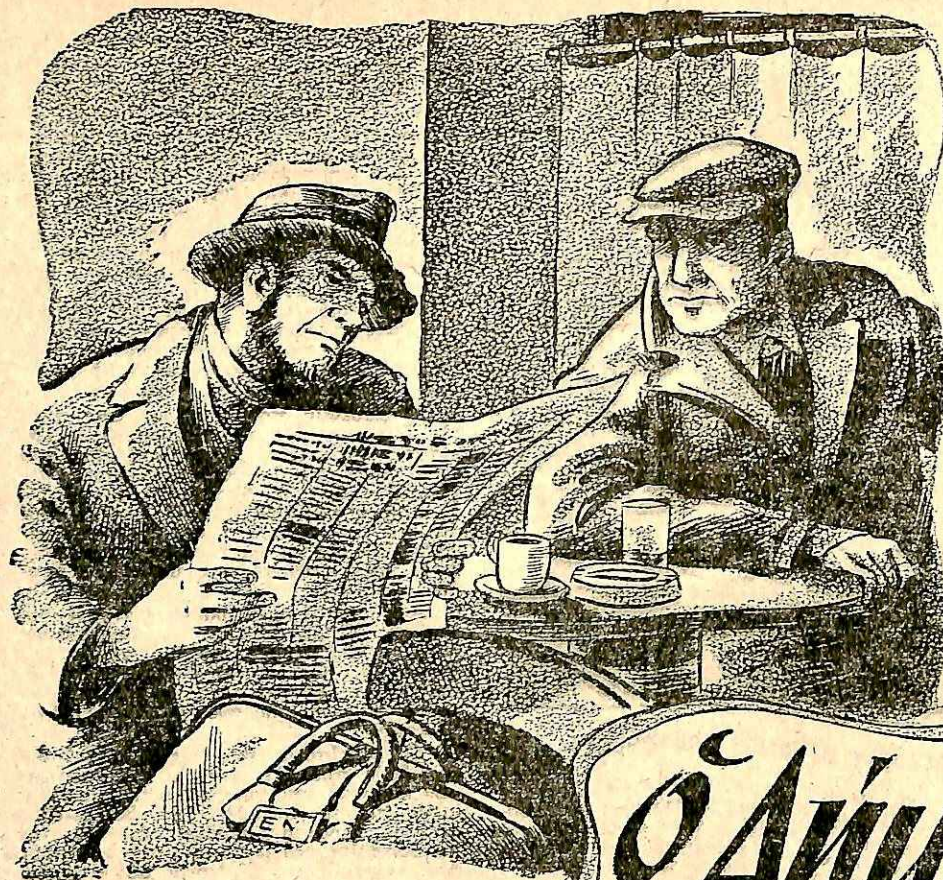

Τα αποτελέσματα της ανεπάρκειας του θυρεοειδούς σ' ένα παιδικά. Πρόκειται για ένα κορίτσάκι 10 1/2 ετών που έχει ύψος μόνον 0 μ. 77.

Η χρήση των άπειδιθη, όμως, σε πολλές περιπτώσεις άλεθρα γατί δυστυχώς, δεν μπορούμε να σταματήσωμε αυτή την άπίσχννσι στο σημείο που επιθυμούμε. Γι' αυτό, ή χρησιμοποιήσις των έγκυλίσματων θυρεοειδούς αδένος, που προσφέρονται στο εμπόριο, δεν πρέπει να γίνεται ποτέ χωρίς τη συμβουλή του γιάτρού.

Προσέχετε λοιπόν όταν πάσχετε από τη νόσο αυτή. Γιατί, όπως είπαμε, έχει και μια άλλη άλεθρα συνέπεια: Παραμορφών. Φοσκώνει ο λαιμός τρομερά στο μέρος αυτό, τα μάτια γουρλώνουν. Τρέχετε λοιπόν, έγκαιρος στο γιάτρο σας.

Β. ΓΚΡΙΕΓΚ

Δραματικό διήγημα

Η ώρα ήταν 7 το βράδυ. Η Μασσαλία σκεπαζόταν από μία πυκνή ομίχλη.

Ο νεαρός ληστής Ριμπού ανασήκωσε τον γαϊάκ του παλτού του, ενώ διέσχισε άργα την οδό Μπρετέιγ. Ο γέρος Ιακώβ Βακιέ δεν θα γύριζε στο σπίτι του πριν από τις 8. Όλα πήγαιναν καλά.

Ο Βακιέ θα έφτανε την συνηθισμένη ώρα θ' άνοιγε την εξώπορτα, θα έμπαινε και θα ξανάκλεινε πίσω του μ' επιμέλεια. Ο Ριμπού θα τον περίμενε στο σκοτάδι στην αρχή της σκάλας. Ένα χτύπημα ή δυο το πολύ και ο κεφαλαιοῦχος Βακιέ θα έπαυε ν' ανακατεύεται για πάντα με τα έμπορία και τις επιχειρήσεις...

Τότε ο Ριμπού θα του έπαιρνε τα χρήματα, που έφερε κάθε βράδυ ο γέρος στο σπίτι του. Έπειτα θα έφευγε γλυστρώνοντας αθόρυβα σαν τη γάτα.

★
Ο ληστής πέρασε απ' την οδό Μπρετέιγ έστριψε σε μία πάροδο και μπήκε σ' ένα καφενείο.

Ήταν ένα μεγάλο κέντρον, γεμάτο από κόσμο. Μολονότι συνήθως ο Ριμπού προτιμούσε μία απόμειρη γωνιά της αϊθούσης, άποψε αναγκάσθηκε να καθήση σ' ένα τραπέζακι, κατειλημμένο ήδη από έναν άλλο πελάτη.

— Ένα «γκρόγκ» πολύ ζεστό, διάταξε στο γκαρσόν.

Και προσέθεσε:

— Τι παληόκαιρος, που νά πάρη ή όργη!...

Ενώ έπινε το ποτό που είχε ζητήσει, άρχισε νά ξεταξή το σύντροφο του τραπεζιού του. Ο άνθρωπος εκείνος φαινόταν ως 50 ετών. Φορούσε μαύρο παλτό και ρεμπόμπλικα και είχε πυ-

κνά μαύρα γένεια. Μελετούσε προσεκτικά έναν οδηγό των σιδηροδρόμων, έχοντας εμπρός του ένα αδειανό φλυτζάνι καφέ και δίπλα του, επάνω σ' ένα κάθισμα, μία μικρή μαύρη βαλίτσα. Ο Ριμπού έξακολουθούσε νά τον κυττάζε συλλογισμένως νά τον κοιτάει. Το πρόσωπό του τοῦ ἦταν φαίνεται γνώριμο. Άλλά δεν κατάρθωνε νά θυμηθῇ πού τὸν ἤξερε.

— Άναψε ένα τσιγάρο κι' έφερε στο νού του τὰ χαρακτηριστικά ὄλων τῶν γνωστῶν του αστυνομικῶν. Κανείς ὅμως ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶχε μαῦρα γένεια. Οἱ ντέκτεϊς δὲν συνηθίζουν ν' ἀφήνουν τέτοια τριχωτὰ στολίσματα πού τραβοῦν τὴν προσοχή.

Μιά ρυτίδα φάνηκε στὸ πρόσωπο τοῦ ληστοῦ. Τὸν ἐρέθισε ἡ σκέψις ὅτι ἐνῶ ἤξερε ἀσφαλῶς τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν δὲν μποροῦσε νά θυμηθῇ ποῖός ἦταν. Κι' αὐτὸ ἀποτελοῦσε ἕναν κίνδυνο γιὰ ἕνα ἄνθρωπο τοῦ ἐπαγγέλματός του, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νά ξέρη πάντοτε ποιὸν ἔχει ἀπέναντί του...

★
Ο ἄνθρωπος μὲ τὰ γένεια σκυμμένος πάντοτε στὸν οδηγὸ τῶν σιδηροδρόμων ἀνασήκωσε ἔξαφνα τὰ μάτια του καὶ συνάντησε τὸ βλέμμα τοῦ Ριμπού. Ὑπῆρχε στὸ πρόσωπό του μιά ἐκφρασις σκυθρωπῆς σοβαρότητας καὶ αὐστηρότητας. Τὰ μάτια του φαινότανσαν στὸν Ριμποῦ ὡς νά εἶχαν ἀντικρύσει σκληνὲς τὶς ὁποῖες δὲν μποροῦσαν νά ἰδοῦν πολλοί...

Ο νέος αἰσθάνθηκε νά τὸν κυριεύη μιά ἀκοθόριστη, μυστηριώδης ἀνησυχία.

— Άσχημη βραδυὰ ἀπόψε, ἀγαπητέ κύριε! εἶπε.

— Ναι, ἀλήθεια... ἀπάντησε ὁ ἄλλος, κλείνοντας τὸν οδηγό.

— Άνοιξε ἔπειτα μιά τοπικὴ ἡμερηῖδα καὶ ἄρχισε νά διαβάζη.

— Θὰ πάρετε τίποτα, κύριε; ρώτησε ὁ Ριμποῦ.

— Εκείνος τὸν κύτταξε ἐκπληκτός.

— Εἰσθε πολὺ περιποιητικός, κύριε.. ἀπάντησε μὲ κάποια ἀνηχανία, ὁ ἄνθρωπος ὅχι συνηθισμένος σὲ τέτοιες εὐγένειες.

— Θὰ ταξιδεύετε ἀπόψε; εἶπε ὁ Ριμποῦ δείχνοντας τὸν οδηγό.

— Ὁ ἄλλος κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

— Τότε λοιπὸν δὲν μένετε στὴ Μασσαλία;

— Ὁχι. Κατοικῶ στὸ Παρίσι.

Ο Ριμποῦ κάπνιζε καὶ συλλογίζεταν προσπαθώντας ἀκόμη περισσότερο ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν συνομιλητὴ του.

— Δὲν θὰ ξέρετε ἴσως καλὰ τὴ Μασσαλία, ἐξακολούθησε.

— Ἐγὼ ἔρθει ἐδῶ ἀρκετὲς φορές, πάντοτε ὅμως γιὰ λίγες ἡμέρες μόνο...

Ο νέος ἀδείασε τὸ ποτήρι του κἀνοντας τὴν σκέψι ὅτι ὁ σύντροφός του δὲν φαινόταν πολὺ διατεθειμένος γιὰ συζήτηση.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι σὰς ἔχω ξανασυναντήσει κάποτε... ἐπέμεινε ὁ Ριμποῦ, προσπαθώντας νά κρύψῃ τὴν φλογερὴν περιέργειά του.

— Δὲν πιστεύω, ἐπανέλαβε ὁ συνομιλητὴς του. Οἱ δικές μου δουλειὲς εἶνε

πολὺ θλιβερές... Σὰς εὐχομαί γιὰ τὸ καλὸ σας νά μὴν ἔχετε νά κάμετε ποτέ μαζί μου γιὰ δουλειὲς τοῦ ἐπαγγέλματός μου.

Ο Ριμποῦ τὸν κύτταξε μ' ἐκπληξι. Εκείνος σηκώθηκε καὶ πήρε τὴ βαλίτσα του.

— Μὲ συγχωρεῖται εἶπε, ἀλλὰ πρέπει νά προφτάσω τὸ τραῖνο... Καληνύχτα σας... καὶ μακάρι νά μὴ μὲ ξανὰ δῇτε!

★
Ὑπῆρχε ἀληθινὰ κάτι τὸ παράξενο στὴν προσωπικότητά τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου...

Τί ἤθελε νά πῇ μὲ τὸν περιέργο ὕπαινον μὴν ὀφείδω μὲ «τίς δουλειές του»;

Επάνω στὴ βαλίτσα τοῦ ὕπαινον τ' ἀρχικὰ φηφία Ε. Ν. Ο Ριμποῦ τὰ εἶχε προσέξει ἐνῶ ἐκείνος τὴν ἔπαιρνε ἀπ' τὸ κάθισμα.

— Θὰ ἤθελα νά μὴν εἶχα δὴ αὐτὸν τὸν παράξενο ἄνθρωπο!... ψιθύρισε μὲ κάποια ἀνησυχία.

Κύτταξε τὸ ρολόγι τοῦ καὶ φώναξε βιαστικὰ τὸ γκαρσόν. Ἀφρὸ πλήρωσε, τὸ λογαριάζει, ξαναβῆκε στὴν ομίχλη καὶ διευθύνθηκε πρὸς ἕνα μπάρ, ὅπου σκόπευε νά πῇ, γιὰ νά δημιουργήσῃ ἕνα «ἄλλοθι», ὅτι θὰ πῆγαινε στὸ «Ταμπρέν».

Λίγο ἀργότερα, ἄνοιξε μ' ἕνα ἀντικλεῖδι τὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Βακιέ.

Ἐλειπαν ἀκόμη μερικὰ λεπτὰ ὡς τὶς 8. Ο Ριμποῦ περίμενε στὸ σκοτάδι πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Οἱ σκέψεις του ἔμεναν ἀκόμη προση-

λωμένες στὸν μυστηριώδη ἄγνωστο πού εἶχε συναντήσει στὸ καφενεῖο. Ήταν βέβαιος ὅτι τὸν εἶχε ξαναἰδῇ κάπου, ἄλλοτε... Θυμόταν τώρα ὅτι εἶχε ἀντικρύσει τὴ φυσιογνωμία του σὲ πολλὰς περιπτώσεις πάντοτε δὲ ὑπὸ δυσάρεστες συνθήκες. Πού ὅμως καὶ πότε;...

Τοῦ φαινόταν ὅτι ξανάκουγε τὰ λόγια του: «Σὰς εὐχομαί, γιὰ τὸ καλὸ σας, νά μὴν ἔχετε νά κάμετε ποτέ μαζί μου γιὰ δουλειὲς τοῦ ἐπαγγέλματός μου!» Τί ἤθελε νά πῇ;...

★
Ἀκούστηκαν ἀπ' ἔξω βήματα. Ἐνα κλεῖδι μπήκε στὴν πόρτα. Εἶχε φτάσει ὁ Ιακώβ Βακιέ. Ο Ριμποῦ ἔσφιξε περισσότερο τὸ μαχαίρι στὸ χέρι του, κάτω ἀπὸ τὸ παλτό του.

Ἡ καρδιά του χτύπησε γοργά. Συγκράτησε ἀκόμη καὶ τὴν ἀναπνοή του, ἐνῶ ἄνοιγε ἡ πόρτα. Εἶδε γιὰ μιά στιγμή τὴ σιλουέττα τοῦ γέρο Βακιέ στὸ φῶς τῶν φανarioν τοῦ δρόμου. Ἐπειτα ἡ πόρτα ξανάκλεισε...

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ριμποῦ θυμήθηκε ἔξαφνα τὸν ἄγνωστο τοῦ καφενείου... Κρύος ἰδρῶς τὸν ἔλουσε τότε. Κι' ἔμεινε σὰν ἄγαλμα, ἀνίκανος νά κινηθῇ ἐνῶ ὁ Βακιέ ἔπερνούσε ἐμπρὸς του κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει ἀργὰ τὴ σκάλα... Ἐξακολούθησε νά μένῃ ἔτσι ἀπολιθωμένος ὡς δούτο ἄκουσε τὸ γέρο νά φτάνῃ στὸ δεύτερο πάτωμα.

Επὶ τέλους ξανάκλεισε πίσω ἀπὸ τὸν Βακιέ ἡ πόρτα τοῦ διαμερίσματος του. Ο Ριμποῦ βγῆκε στὸ δρόμο στὴν ομίχλη κατὰ χλωμος, τρέμοντας δόλοκληρος.

Ναι, εἶχε θυμηθῇ ἔξαφνα πού εἶχε ἰδῇ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ γένεια: Στὶς ἡμερηῖδες! Εἶχε περάσει ἐπανειλημμένως ἀπὸ τὰ μάτια του ἡ φωτογραφία του... ἀκόμη καὶ τὴν ἡμέρα αὐτή!... Τ' ἀρχικὰ τῆς βαλίτσας Ε. Ν. σήμαιναν «Ἑρρίκος Ντέμπλερ»... τὸ ὄνομα τοῦ δημίου τῆς Γαλλίας!

Τὸ πρῶτ' ἐκεῖνο εἶχε κατατόμηθῇ ἔνας κατάδικος στὴ Μασσαλία.

Κατατρομαγμένος ὁ κακοῦργος προχωροῦσε γοργὰ σὰν νά τὸν κυνηγοῦσαν. Καὶ τὸν κυνηγοῦσε πραγματικὰ ἡ μορφή τοῦ δημίου, ἡ λαιμητόμος!...

Τὴν ἔβλεπε μπροστά του, σὰν νά ἐπρόκειτο περὶ πραγματικότητος. Τὸ λεπίδι τῆς ἀστραφτε ἀπαίσια. Ἐνοιθερίγη στὴ σπονδυλική του στήλη, πνιγόταν, κρύος ἰδρώτας κυλοῦσε στὸ μέτωπό του.

— Ὁ δήμιος!... Ὁ δήμιος!... ψιθύριζε γεμάτος ἀγωνία.

Ἀνατρίχιαζε σὴν σκέψι ὅτι θὰ τὸν ἐπιανῶν ἀσφαλῶς καὶ θὰ τὸν ἐκτελοῦσαν ἂν ἐσκότωνε τὸν Βακιέ. Καὶ δὲν ἤθελε νά πεθάνῃ ὅχι, ὅχι, τὴν ἀγαποῦσε τὴ ζωή. Ήταν τυχερός πού, χάρις στὴ σύμπτωσι αὐτή, χάρις στὴ μοιραία αὐτὴ συνάντησι, γλύτωσε τὴ λαιμητόμο.

Οἱ δρόμοι εὐτυχῶς ἦσαν ἔρημοι αὐτὴ τὴν ὥρα. Κανείς δὲν περνοῦσε.

Ἀπόλυτη σιωπὴ γύρω.

Τὸ στόμα του εἶχε στεγνώσει, ὁ λάρυγγάς του ἦταν ξερὸς. Καὶ πὺς χτύπουσε ἡ καρδιά του!...

Προχωροῦσε πάντα γρήγορα, κυττάζοντας φοβισμένα πίσω του.

Ἐνα ρολοῖ χτύπησε κάπου ἐκεῖ κοντά, σὰν νεκρικὴ καμπάνα.

Ο Ριμποῦ ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα, στὸ πρῶτο μπάρ πού βρέθηκε ἐμπρὸς του καὶ ζήτησε ἕνα ζεστὸ καὶ δυνατό «γκρόγκ».

Συνῆρθε ἔτσι κάπως. Τὸ ἀπαίσιο περιστατικὸ πού τοῦ συνέ-

βη ξαναγύρισε τώρα στὸ μυαλό του.

Ἡ συνάντησίς του μὲ τὸν δῆμιο τοῦ εἶχε φανῇ μιά ἀπειλητικὴ προειδοποίησις. Καὶ εἶχε παρητηθῇ γι' αὐτὸ ἀπὸ τὸ ἔγκλημα πού σχεδίαζε.

★
Τὸ ἐπόμενο πρῶτ', σ' ἕνα φτωχικὸ διαμέρισμα στὸ Παρίσι, ὁ κύριος μὲ τὰ γένεια καθόταν ἀπέναντι στὴ γυναῖκα του σκυθρωπὸς κι' αἰμιλητός. Λεγόταν Εὐγένιος Ντυπὸν καὶ ἦταν ἐργολάφος κηδεῶν, ἔτοιμος νά χρεωκοπήσῃ. Κατὰ σύμπτωσιν εἶχε τὰ ἴδια ἀρχικὰ ψηφία τοῦ ὀνοματεπωνύμου μὲ τὸν δῆμιο τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἔμοιαζε κάπως στὴν φυσιογνωμία.

— Ἀδίκᾳ ἔκανα τὸ ταξίδι, εἶπε πικρὰ στὴ γυναῖκα του. Ἐχει καρδιά πέτρινη. Προσπάθησα μὲ κάθε τρόπο νά τὸν συγκινήσω, ἔφτασα στὸ σημεῖο νά γονατίσω ἐμπρὸς του! Ἀλλὰ μοῦ ἀπάντησε ὅτι ἂν δὲν πληρώσω τὰ χρέη μου σ' ἑπτὰ μέρες, θὰ μὲ βάλῃ φυλακή! Πῶς νά μαζέψω τόσα χρήματα, ἔστω καὶ σ' ἑπτὰ μῆνες; Ἀνάθεμα τὴν ἡμέρα πού εἶδα στὴν ἡμερηῖδα τὴν καταραμένη ἀγγελία τοῦ ὅτι ἔδινε δάνεια! Τοῦ ἔχω πληρώσει ὡς τώρα μὲ τοὺς τόκους, δέκα φορές πῶς πολλὰ ἀπὸ ὅσα μοῦ δάνεισε...

— Ναι, εἶνε πολὺ σκληρός, εἶπε καὶ ἡ γυναῖκα του. Μὰ κάνε ὑπομὴν. Ἴσως μᾶς λυπηθῇ.

— Αὐτὸς νά μᾶς λυπηθῇ; Αὐτὸς εἶνε θηρίο ἀνήμερο!...

— Ἄν τὸν παρακαλοῦσες πάλι; — Γιὰ ποῖο λόγο; Μὴν λὲς ἀνοησίες. Συγκινεῖται ἡ πέτρα; Κι' αὐτὸς ἔχει καρδιά πέτρινη. Εἰμαστε χαμένοι, γυναῖκα. Πρέπει νά τὸ καταλάβῃς αὐτό.

Ἐκείνη ἄρχισε νά κλαίῃ. Πραγματικῶς ἡ θέσις τους ἦταν ὁσκληρὴ.

Ἡ Ντυπὸν πήρε τὴν πέννα καὶ τὸ χαρτί κι' ἄρχισε νά γράφῃ...

— Τὸν ἄθλιο! οὐρλιάζε ὁ ἄντρας τῆς. Σηκώθηκε ἀπότομα καὶ προσέθεσε μὲ φωνὴ βραχνή, ἄγρια:

— Θὰ ἤθελα νά βρισκόταν κάποιος πού νά τοῦ κάρφωνε ἕνα μαχαίρι στὴν καρδιά!

— Σῶπα, μὴ τὰ λὲς αὐτὰ! τὸν διέκοψε ἡ σύζυγός του. Ἀς ξαναπροσπαθῇσουμε. Γράψε του ἕνα γράμμα καὶ ζήτησέ του νά σοῦ παραχωρήσῃ ἕνα μὴνὸς προθεσμία. Συγχρόνως ἐγὼ θὰ ἐπιχειρήσω νά παρακαλέσω τὸν πατέρα μου, νά μᾶς δώσῃ ἕνα ποσὸν τὴν ἐρχομένη ἐβδομάδα...

Ο Ντυπὸν πήρε τὴν πέννα καὶ τὸ χαρτί πού τοῦ ἔδινε ἡ γυναῖκα του κι' ἄρχισε νά γράφῃ:

«Κύριε Ιακώβ Βακιέ...»

○○
Μιά δακτυλογράφος πού πληρώνεται ἡμεμενικᾶ

Ἡ δακτυλογράφος πού παίρνει τὸ μεγαλύτερο μισθὸ σ' ὅλο τὸν κόσμον εἶνε ἡ κυρία Μπέττυ Τόμπεν, μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ο.Η.Ε., πού βρσκεται σήμερα στὴν Παλαιστίνη. Οἱ ἀποδοχές τῆς ἀνέρχονται σὲ 16000 δολάρια τὸ χρόνο.

ΟΙ ΔΕΚΑ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΕΠΙΔΟΣΕΙΣ

Προβλέψεις σ' όλα τα αγωνίσματα για το 1948

Ο παγκόσμιος αθλητισμός που είχε και αυτός σαρωθεί από τη λήθη του πολέμου όπως τότε άλλα πράγματα, αρχίζει άρνα, αλλά με σταθερό βημα, να ξαναγεννιέται. Μάλιστα όμως, ο φίλαθλος αναγνώστης θα αναζητούσε μεταξύ των σημερινών πρωταθλητών μερικά από τα παλιά ένδοξα ονόματα. Όλα σχεδόν ανήκουν στο παρελθόν. Γιατί από μετ' εφ' έναι αθletes έχουν εμφανισθεί στο αθλητικό στερημένο, τα περισσότερα, εξ άλλου από τα παλιά ρεκόρ έχουν ξεπερασθή.

Αναλυτικά οι δέκα καλύτερες παγκόσμιες επιδόσεις στα διάφορα αγωνίσματα για το 1948 είναι οι ακόλουθες:

100 νυάρδες

9' 5" Πάττον (Η. Π.)
Μπάλλεϋ (Αγγλ.)
Κόνουελ (Η. Π.)
Μάρτινσον (Η. Π.)
Φόε (Η. Π.)
Ζάκ (Η. Π.)
Νταϊνς (Η. Π.)
Μάτις (Η. Π.)

100 μέτρα

10' 3" Λόουρεν (Η. Π.)
Μ. Ν. Μπαίλεϋ (Αγγλ.)
Ντίλλαντ (Η. Π.)
10' 4" Χούντεν (Η. Π.)
10' 5" Έντουαρτς (Η. Π.)
Μπένετ (Η. Π.)
Πάττον (Η. Π.)
Μάκ Λάχλεν (Αυστραλ.)
Μάτις (Η. Π.)
Ράϋτ (Η. Π.)
Σ. Ντανιέλσον (Σουηδ.)
Μόιντα (Ρουμαν.)
Μπαλλύ (Γαλ.)
Φίσερ (Γερμ.)
Π. Μπραϊκιαν (Βέλγ.)

200 μέτρα και 220 νυάρδες

20' 4" Πάττον (Η. Π.)
20' 7" Μάκ Κένλεϋ (Ιαμαϊκή)
20' 6" Λέ-Μπιν (Ιαμ.)
20' 9" Μπένετ (Η. Π.)
Φόου-Πάκερ (Η. Π.)
Φόου-Πάκερ (Η. Π.)
Νταϊνς (Η. Π.)
Πήτερς (Η. Π.)
21' 0" Κόμπελ (Η. Π.)
Ντίλαουτ (Η. Π.)
Ράιτ (Η. Π.)
Κάρεϋ (Η. Π.)

400 μέτρα και 440 νυάρδες

46' 2" Μάκ Κένλεϋ (Ιαμαϊκή)
46' 9" Μπόλεν (Η. Π.)
47' 2" Λέ Μπέν (Ιαμαϊκή)
48' 4" Πή-Μαν (Η. Π.)
Ουάιτχέιντ (Η. Π.)
47' 5" Μάκ Ντόνελ (Η. Π.)
Γκουνίνα (Η. Π.)
47' 6" Κόνεϋ (Η. Π.)
Μπέρνερ (Η. Π.)

800 μέτρα και 880 νυάρδες

1' 49" 4 Χάρρις (Ν. Ζηλ.)
1' 49" 5 Φούλ-τλιν (Η. Π.)
1' 49" 8 Χανσέν (Γαλ.)
1' 50" 0 Βίντ (Αγγλ.)
Πέρκινς (Η. Π.)
1' 50" 1 Πήρ-

Ο Διεθνής ΧΡΗΒΟΛ

μιν (Η. Π.)
Στόρσκούμπ (Φιλαν.)
Λίντεν (Σουηδ.)
Λιούγκρεν (Σουηδ.)
1' 50" 2 Λιέκχβιστ (Σ.)

1.500 μέτρα

3' 43" 0 Στράντ (Σουηδ.)
3' 44" 4 Ερικό-σον (Σουηδ.)
3' 46" 6 Μπέρνερ (Σουηδ.)
3' 50" 6 Σένοβα (Τσεχ.)
3' 51" 2 Πήρσον (Σουηδ.)
3' 51" 4 Καϊνλάι (Φιλαν.)
3' 51" 6 Ρίγκβαλ (Σουηδ.)
3' 51" 7 Ντέ Ρούτερ (Ολλ.)
3' 51" 8 Σιλτάλππι (Φιλαν.)
3' 51" 9 Σιλτάλππι (Ολλαν.)
3' 52" 2 Ρέιφ (Βέλγ.)
3' 52" 4 Βερνιέ (Γαλ.)
Τζόρνκσον (Σουηδ.)
Γκόττφριτς (Σουηδ.)

3.000 μέτρα

8' 08" 8 Ζάτοπεκ (Τσεχ.)
8' 10" 0 Σιλτ-κούις (Ολλαν.)
8' 10" 8 Αχλιντεν (Σουηδ.)
8' 15" 6 Νύμπεργκ (Σουηδ.)
8' 16" 8 Ερικό-σον (Σουηδ.)
8' 18" 2 Κάρλ-σον (Σουηδ.)
8' 19" 0 Άντερσον (Σουηδ.)
8' 19" 6 Σούντιν (Σουηδ.)
8' 23" 4 Χέιντο (Φιλαν.)
8' 24" 4 Άλμπερτσον (Σουηδ.)

5.000 μέτρα

14' 08" 2 Ζάτοπεκ (Τσεχ.)
14' 15" 4 Χέιντο (Φιλαν.)
14' 27" 2 Αχλιντεν (Σουηδ.)
14' 30" 8 Άλμπερτσον (Σουηδ.)
14' 31" 4 Κάρλ-σον (Σουηδ.)
14' 33" 2 Νύμπεργκ (Σουηδ.)
14' 33" 6 Νύστρεϋ (Σουηδ.)
14' 34" 0 Γιόχανσον (Σουηδ.)
Ντράκτελτ (Σουηδ.)
14' 36" 6 Ράπ (Σουηδ.)

10.000 μέτρα

30' 07" 4 Χέιντο (Φιλ.)
30' 14" 4 Νύστρεϋ (Σουηδ.)
30' 18" 4 Τίλλμαν (Σουηδ.)
30' 27" 2 Καϊντεν (Φιλαν.)
30' 27" 6 Χάινστρου (Φιλαν.)
30' 34" 0 Μακί (Φιλαν.)
30' 50" 0 Γεορίν (Φιλαν.)
30' 55" 6 Κάρλσον (Σουηδ.)
31' 02" 2 Στόκ-κεν (Νορβ.)
31' 02" 6 Μισάντα (Ισπαν.)

110 μέτρα και 120 νυάρδες μετ' εμποδίων

13' 9" 9 Ντίλλαντ (Η. Π.)
14' 0" 0 Ντίλσον (Η. Π.)
14' 1" 1 Κούμινς (Η. Π.)
14' 2" 2 Σκότ (Η. Π.)
14' 3" 3 Κόννορ (Η. Π.)
14' 3" 3 Τσιουλι (Αγγλ.)
Σίμμενς (Η. Π.)
Λίντεν (Σουηδ.)
14' 4" 4 Σιθ (Η. Π.)
Κρέιτς (Η. Π.)
Τέλλορ (Η. Π.)

400 μέτρα και 440 νυάρδες μετ' εμποδίων

51' 8" 8 Σιθ (Η. Π.)
52' 5" 5 Στόρσκούμπ (Φιλαν.)
52' 7" 7 Κόννορ (Η. Π.)
53' 1" 1 Κόικ (Η. Π.)
53' 3" 3 Μπέντ (Η. Π.)
53' 5" 5 Ντόρφ Τζένσεν (Δα-

νία). — 53' 8" 8 Άντρέ (Γαλ.)
— Κόικ (Γαλ.)
— Βαλλεν-τέο (Σουηδ.)

Άλμα εις ύψος

2 μ. 03 Βέσι (Η. Π.)
2 μ. 02 Σκόφλιντ (Η. Π.)
Πάττερον (Αγγλ.)
2 μ. 01 Χάνακ (Η. Π.)
Έντελ-μαν (Η. Π.)
2 μ. 00 Μοντ-μάν (Η. Π.)
1 μ. 99 σγάν (Η. Π.)
1 μ. 99 Κάρντεν (Η. Π.)
Νι-κόλς (Η. Π.)
Βίντερ (Αυστραλ.)

Άλμα εις μήκος

8 μ. 06 Στλ (Η. Π.)
7 μ. 86 Ράιτ (Η. Π.)
7 μ. 59 Τζόνσον (Η. Π.)
7 μ. 58 Μπρούς (Αυστ.)
Λάκσεν (Η. Π.)
7 μ. 55 Μπρόσκαλ (Η. Π.)
7 μ. 53 Λαμουά (Η. Π.)
7 μ. 50 Μίλλερ (Η. Π.)
Κουίντεν (Ρωσ.)
47 Ρούπερτσον (Η. Π.)

Άλμα επί κοντώ

4 μ. 45 Σιθ (Η. Π.)
4 μ. 42 Μίλς (Η. Π.)
Βάρνερ (Η. Π.)
4 μ. 36 Ρίτσαντς (Η. Π.)
4 μ. 35 Μόρκορ (Η. Π.)
4 μ. 34 Μάγκοντ (Η. Π.)
Μήντοβς (Η. Π.)
Μπένετ (Η. Π.)
4 μ. 32 Ρασούρ-σεν (Η. Π.)

Τριπλούν άλμα

15 μ. 26 Άχιαν (Σουηδ.)
15 μ. 16 Όλνιέρα (Βρα-ζιλία)
15 μ. 03 Βέσα (Χιλή)
15 μ. 00 Άβερν (Αυστραλ.)
14 μ. 94 Άλ-γκρεν (Σουηδ.)
14 μ. 85 Μόμπεργκ (Σουηδ.)
14 μ. 80 Ραούτιο (Φιλαν.)
14 μ. 75 Λάσεν (Δανία)
14 μ. 68 Άκερμακ (Φιλαν.)

Άρσεις βάρων

16.74 Φονβίλ (Η. Π.)
Μάινερ (Η. Π.)
16.72 Θόμσον (Η. Π.)
16.54 Βάσερς (Η. Π.)
16.52 Γκρόντεν (Η. Π.)
16.34 Ντελνέι (Η. Π.)
16.28 Μπένγκερτ (Η. Π.)
16.22 Τσίπεϋ (Η. Π.)
16.20 Πράτερ (Η. Π.)

Δίσκος

54.80 Φίτς (Η. Π.)
54.48 Γκόντιν (Η. Π.)
52.98 Κονσολίν (Ιταλ.)
52.90 Ισάιερ (Ρωσ.)
50.70 Τόσι (Ιταλ.)
50.23 Φράνκεν (Σουηδ.)
50.11 Ζέριελ (Γιουγκ.)
49.92 Σίμμαν (Η. Π.)
49.80 Μαρτάνερ (Γερμ.)
49.53 Καντέρα (Η. Π.)

Ακόντιον

75 μ. 64 Σέιμουρ (Η. Π.)
72 μ. 77 Πάττερον (Σουηδ.)
72 μ. 29 Ραου-ταβάρα (Φιλαν.)
71 μ. 97 Χύτταιν (Φιλαν.)
69 μ. 46 Στεντζένικς (Λιθουαν.)
68 μ. 95 Άλεξέ-ιερ (Ρωσ.)
68 μ. 93 Άτ-τερονκλ (Σουηδ.)
68 μ. 73 Μπίλες (Η. Π.)
67 μ. 82 Πογιαντιου (Φιλαν.)
67 μ. 82 Όλλας (Σουηδ.)

Σφύρα

58 μ. 64 Στόργ (Γερ.)
57 μ. 90 Λούτζ (Γερμ.)
57 μ. 19 Ερικό-σον (Σ.)
55 μ. 74 Νέμεθ (Ούγγ.)
55 μ. 14 Μπένετ (Η. Π.)
54 μ. 78 Σίχτελ (Ρωσ.)
54 μ. 34 Κνότεκ (Τσεχ.)
53 μ. 83 Βόλφ (Γερμ.)
53 μ. 70 Χέιν (Γερμ.)

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Συλλαβικό σταυρόλεξο ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ — ΜΑΡΤΥΡΙΑ. 2) ΣΑ-ΝΟΣ — ΖΑΛΗ. 3) ΑΚΑΜΑΡΩΤΑ. 4) ΓΗ-ΠΕΔΑ — ΧΥΔΑΙΑ. 5) ΜΑΣΣΑΛΙΩΤΗΣ. 7) ΑΝΙΣΟΜΗΚΗ. 8) ΠΕΤΡΑΔΙ — ΡΙΜΙΝΙ. 9) ΚΑΚΟΝΟΜΙΑ. 10) ΒΛΗΤΟΣ — ΜΑΤΙ. 11) ΜΑΚΑΡΙΤΗΣ — ΜΑΧΑΡΑΝΗ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΕΙΣΑΓΩΓΗ — ΠΕΡΙΒΛΗΜΑ. 2) ΡΗ-ΝΟΣ — ΤΟΣΚΑ. 3) ΑΔΑΜΑΣ — ΑΔΙΚΑ. 4) ΚΟΣΜΙΚΑ — ΣΑΠΟΥΝΙ — ΚΟΜΗΤΗΣ. 5) ΜΑΓΚΑΛΙ — ΣΟΠΡΑΝΟ. 6) ΜΑΡΤΥ-ΡΟ — ΦΡΙΜΗ — ΜΙΑΣΜΑ. 7) ΤΑΧΥΤΗΣ — ΚΗΡΙΑ. 8) ΡΙΖΑ — ΜΑΡΑ. 9) ΑΛΗΘΕΙΑ — ΝΙΚΟΤΙΝΗ.

Συλλαβόεντορες

ΦΑ — ΛΑ — ΚΡΑ — ΦΑΛΑΚΡΑ.

Διπλές στοιχειόεντορες

ΘΗΡΑ — ΗΡΑ — ΡΑ.

Άπερσέεντορες

1) Τά υψος. 2) Ο μπακλαβάς (μπασκλ. αδόκας). 3) Η ζυή μας. 4) Τον σύνδεσμο «και». 5) Η θερμάστρα.

Αϊνινια

Η στάμνα.

Τό έπισκεπτήριο

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ.

Άλυσιδικ λέξεων

1) ΑΜΑΧΑ. 2) ΧΑΗΗΛΑ. 3) ΛΑΜΙΑ. 4) ΑΜΥΧΗ. 5) ΧΗΜΙΚΑ. 6) ΚΑΜΑΡΑ. 7) ΡΑΜΟΛΙ. 8) ΛΙΜΝΑΖ. 9) ΖΩΜΑΤΑ. 10) ΤΑΜΙΑΣ. 11) ΑΣΜΑΤΑ. 12) ΤΑΜΕΙΑ. 13) ΑΜΑΥΡΟ. 14) ΡΩΜΑΝΤΙΖΑ. 15) ΤΖΑΜΙΑ. 16) ΑΜΥΝΑ.

Τενόεντορες

Τζάμι — τζαμί.

Οί εχρημάστρες ενός πολυγράμμου

Ο Μαρσέλ Πιερίν, χαράκτης από το Σαρλεβίλ, καθήκοντος να παντρευτεί τρεις φορές μέσα σε έννα μήνες και να διατηρήσει ταυτόχρονα και τις τρεις συζύγους του, από τις οποίες οι δύο ήταν Γαλλίδες και η τρίτη Γερμανίδα. Ο Πιερίν λογάριζε να ξαναπαντρευτεί για τέταρτη φορά, αλλά συνελήφθη από την αστυνομία και βρέθηκε να βρίσκεται στις φυλακές.

Το αξιοσημείωτο είναι, λοιπόν, ότι παίρνει τουλάχιστον εκατό γράμματα την ημέρα από διάφορες γυναίκες που του προτείνουν να τον παντρευτούν, χωρίς βήθ από τη φυλακή.

Ο Πιερίν αφιερώνει πέντε ώρες την ημέρα στο διάβασμα και την ταξινόμηση αυτών των επιστολών.

Μία από τις θαυμαστάριές του, η Ζο-ρίνα Όλνιέτ, ηλικίας 32 ετών, που εργάζεται ως μαννεκέν σ' έναν παρισινό οίκο μόδας του γράφει:

«Ξέρω ότι θα είμαι η τέταρτη συζύγος σας, αλλά ελπίζω ότι θα είμαι και η τελευταία. Μόλις βγείτε από τη φυλακή θα σας περιμένω για να παντρευτούμε».

Περιπέτειες πίνακος

Ένας από τους περιφημότερους πίνακες του Ρέμπραντ ήταν η «Νυκτερινή Φρουρά», που εφευρέθηκε στο μουσείο του Άμστερνταμ. Η έννοια αυτή του είχε δοθεί γιατί το φόντο του ήταν σκεπασμένο από πυκνά μαυρίσματα. Τελικά, ο διευθυντής του μουσείου σκέφθηκε να «καθαρίσει» αυτόν τον πίνακα, σύμφωνα με τα νεώτερα επιστημονικά μέσα. Το αποτέλεσμα ήταν καταληκτικό. Τα σκηνικά εξαφανίσθηκαν άμεσα και στη θέση τους πρόβαλε ένας υπέρκομος ήλιος που «ερωτίζει» ολόκληρο τον πίνακα και έκανε τα χρώματά του ζωηρά και λαμπρά. Είναι τότε φανερό ότι κάποιος από τους μοιητές ίσως του Ρέμπραντ αγνώστου για ποιόν λόγο είχε περάσει μερικά πινελιές πάνω στο φόντο του πίνακος και είχε δώσει μ' αυτό τον τρόπο στο τοπίο μια νυκτερινή όψη. Η «Νυκτερινή Φρουρά» μετονομάσθηκε τώρα «Φρουρά της ημέρας».

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΘΟΡΥΒΟΥ

Τί αποδεικνύουν τα σχετικά πειράματα

Ο θόρυβος είναι ένας απ' τους μεγαλύτερους εχθρούς του σημερινού ανθρώπου των πόλεων. Τσακίζει κυριολεκτικώς τα νευρά. Ελαττώνει την απόδοση σε εργασία, κάνει τη ζωή ψαθυρή, προκαλεί δυστυχία στα σπουδαία και στα ενοχλήματα...

Μπορεί λοιπόν να καταταγεί ανάμεσα στους σπηλιές της ανθρωπότητας ο 25ος Γάλλος επιστήμων Λουί Ταμιάν, απ' τη Γρενόβλη, που έφτιαξε ένα μηχανισμό, το οποίο ε-ξουδετερώνει τα ήχητικά κύματα και καταπνίγει έτοιμους τους ανεπιθύμητους ήχους. Η έφευρέσι του δοκιμάστηκε ήδη μ' επιτυχία απ' το Γαλλικό στρατό. Σ' ένα απ' τα πειράματα, οι εκπαιδευτικοί ένοχοι βάσανε όπλου, δεν ακουγόταν καθόλου, γινόντουσαν δε αντιληπτές μόνον απ' τις δονήσεις του εδάφους που προοικούσαν!

Συνγκρίτως καταβάλλεται κάθε προσπάθεια ελαττώσεως του θορύβου στα νεώτερα εργοστάσια. Μία ελαττώσις κατά 25% έκανε να λιγο-στεύουν κατά 40% τα εργατικά ατυχήματα και ν' αυξηθή η απόδοση των εργατών περισσότερο από 20%. Η καταναλώσις, άσπιοινης σ' ένα μηχανοκίνητο απ' τους εργάτες ε-λαττώθηκε κατά το ήμισυ, με τον περιορισμό των κινήσεων.

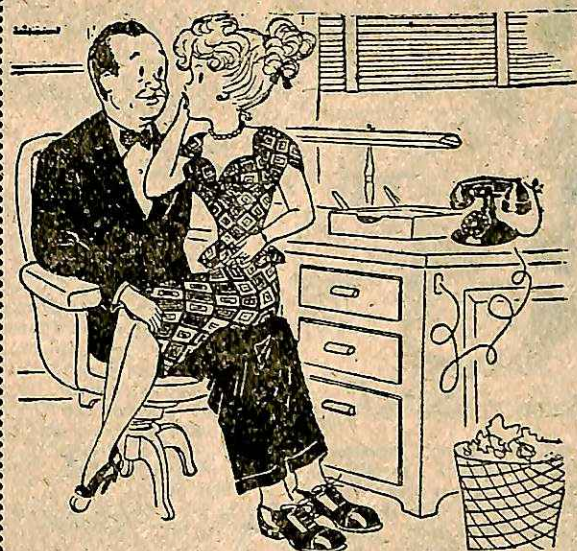
Εξ άλλου, τα κινήματα αυτοκί-νητα είναι κατά 60% πιο άθροια απ' τα μοντέλα του 1930. Στα τε-λευταία λίγα χρόνια, οι κατασκευασ-ταί χρησιμοποίησαν διάφορα υλικά απομονωτικά του ήχου, για τα υ-πόλοιπα τα σασί: καουτσούκ, φελλό, τσόχα, πλαστικές ουσίες, κλπ.

Η Αμερικανική Έθνική Συμβου-λετική Έπιτροπή της Αεροναυτι-κής δοκίμασε μ' επιτυχία μίαν έλικα με 5 περσύνια, που ελαττώνει κατά 90% το θόρυβο ενός ελαφρού αερο-πλάνου σε ύψος 100 μέτρων, τον έ-ξασφαλίζει δε τελείως σε ύψος 150 μέτρων.

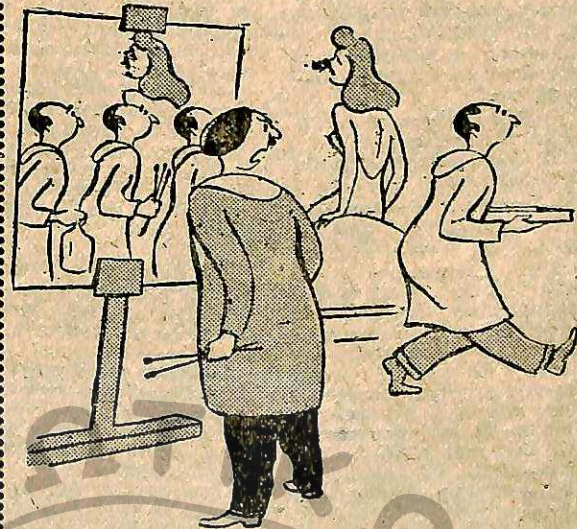
Οι Ρώσοι εφεύρασαν μίαν άλλη, πρωτότυπη μέθοδο: Το Συμβούλιο των Σοβιέτ διάταξε να φυτευθούν δέντρα στους κυριώτερους δρόμους όλων των πόλεων και χωριών. Γιατί οι έπιστήμονες ανακάλυψαν ότι οι κορμοί των δέντρων απορροφούν τα 40% περίπου του θορύβου της τρο-μαίας κινήσεως.

Στον τελευταίο πόλεμο, οι άου-δεις αμερικανικές στρατιωτικές άρχες διαπίστωσαν ότι τα 50% των στρατευομένων έπασχαν από περισσό-τερο ή λιγώτερο βαρηκότα. Πολύ με-γαλύτερη ήταν η αναλογία μεταξύ των ένοχων ηλικίας κάτω των 30 ετών, που εργάζοντουσαν σε θορυ-βώδεις δουλειές. Μία έρευνα που έ-γινε απ' το Υπουργείο Έργασίας της Ουάσιγκτον απέδειξε ότι τα 40% των σιδηροδρόμων και των υπ-νητορικών είναι βαρηκότα. Απ' τους λεθιποποιούς, μόνο τα 9% άκούει κανονικά. Στους σιδηροδρομικούς, το ποσοστό των βαρηκότων κυμαί-νεται από 48% (μηχανικοί και θεμα-σταί) έως 5% (υπάλληλοι των τραί-νων).

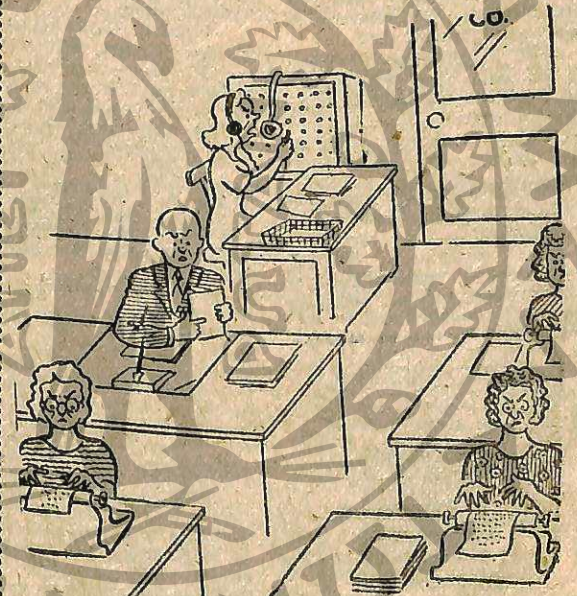
ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
τά έκλεκτοτερα που υπάρχουν • ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ - ΠΑΤΗΣΙΩΝ

— Και τώρα που τα κανονίσαμε όλα, άς μιλήσουμε και για το μισθό που θα μου δίνετε...

ΟΤΑΝ Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΕΙΝΕ ΑΣΗΡΗΜΕΝΟΣ
Ο ζωγράφος: Άν έναπαράση μωρέ μπρο-στά απ' το μοντέλο μου, θα σε πετάξω έξω!...

Τα γραφεία της «Εταιρείας Όξοποιας».

Περιπετειώδες διήγημα

Οι δυο άντρες προχωρούσαν, σιωπηλοί, ακολουθώντας την έρημη, άκορωναία. Φαίνονταν κι' οι δυο χαμένοι στις σκέψεις τους. Στα γέλια του ενός έπαιζε ένα έλαφο χαιμόγελο και τα μάτια του κυττάλαν διαρκώς το πέλαγος. Ο άλλος έβλεπε τα φύλλα του σουφωμένου και το βλέμμα του δεν έκολλούσε απ' τα βότανα.

Ξαφνικά, ο δεύτερος κοντοστάθηκε κι' είπε στο σύντομό του:

— Φράνκ, είσαι έρωτευμένος με τη γυναίκα μου!

— Άλλος γύρισε απότομα το κεφάλι του.

— Ντένις!... μουμούρισε, τον διέκοψε ο Ντένις. Είσαι τρελλά, έρωτευμένος μαζί της, το ξέρω... Και το χειρότερο είναι ότι η Τέρου σκέπτεται να μ' απατήσει με σένα... τον καλλίτερο μου φίλο!... Το διαβάζω στα μάτια της... Καταραμένη ή μέρα που γύρισε απ' την Αφρική, Φράνκ! Καταραμένη ή ώρα που σ' έβαλα στο σπίτι μου!...

Είχαν ξαναρχίσει να περπατούν.

— Είσαι άδικος, Ντένις, είπε ο Φράνκ. Η Τέρου κι' εγώ...

— Ξέρω, δεν εκάνε ακόμμη τιποτέ... Μα τί σημασία έχει αυτό;... Μου έχεις ήδη κλέψει τη γυναίκα μου.

— Γι' αυτό επέμεινες τόσο να κάνουμε έναν περπάτο; μουμούρισε ο Φράνκ. Για να μου πής...

— Ναί, γι' αυτό... και για κάτι άλλο!

Απλώθηκε σιωπή για λίγο. Έπειτα ο Φράνκ είπε ξαφνικά:

— Δεν άνοημαι, Ντένις, ότι άναπα την Τέρου! Προσπάθησε να με καταλάβης... Συχώρεσε με... Άλ...

— Δεν άνοημαι, Ντένις, ότι άναπα την Τέρου! Προσπάθησε να με καταλάβης... Συχώρεσε με... Άλ...

— Δεν άνοημαι, Ντένις, ότι άναπα την Τέρου! Προσπάθησε να με καταλάβης... Συχώρεσε με... Άλ...

— Δεν άνοημαι, Ντένις, ότι άναπα την Τέρου! Προσπάθησε να με καταλάβης... Συχώρεσε με... Άλ...

— Δεν άνοημαι, Ντένις, ότι άναπα την Τέρου! Προσπάθησε να με καταλάβης... Συχώρεσε με... Άλ...

— Δεν άνοημαι, Ντένις, ότι άναπα την Τέρου! Προσπάθησε να με καταλάβης... Συχώρεσε με... Άλ...

— Δεν άνοημαι, Ντένις, ότι άναπα την Τέρου! Προσπάθησε να με καταλάβης... Συχώρεσε με... Άλ...

— Δεν άνοημαι, Ντένις, ότι άναπα την Τέρου! Προσπάθησε να με καταλάβης... Συχώρεσε με... Άλ...

— Δεν άνοημαι, Ντένις, ότι άναπα την Τέρου! Προσπάθησε να με καταλάβης... Συχώρεσε με... Άλ...

— Δεν άνοημαι, Ντένις, ότι άναπα την Τέρου! Προσπάθησε να με καταλάβης... Συχώρεσε με... Άλ...

— Δεν άνοημαι, Ντένις, ότι άναπα την Τέρου! Προσπάθησε να με καταλάβης... Συχώρεσε με... Άλ...

νε... Ω, πόσες φορές δεν είχε αντίκοι... το θάνατο, στις ζούγκλες της Αφρικής;... Άν κείδιζε όμως... Η Τέρου θάταν δική του για πάντα!...

Γύρισε απότομα κι' είπε στο Ντένις:

— Δέχομαι! Έκείνος χαμονέλασε. Ι-καποποιήθηκε.

— Έβγαλε απ' την τσέπη του ένα υπλόκ κι' ένα στυλογράφο.

— Γράψε... είπε.

Ο Φράνκ κάθισε σ' ένα βόαγο κι' άκούμπησε το υπλόκ στο γόνατό του.

— «Τα νεύρα μου έινε κουρελιασμένα... του υπά-γόμενου ο Ντένις. Προσπα-θώ να κούω τη φοικτη νευ-ρασθένεια που μου τρώει την ψυχή, να άγώνας έινε ά-νισος. Ντένις, Τέρου, συγ-νώρεστε με...». Τ' όνομά σου τώρα...

Ο Φράνκ όύόγραψε.

— Υποθέτω ότι αυτό ποέπει να το βάλω στην τσέπη μου, είπε.

Ο Ντένις έκάμε ένα κα-ταφατικό νεύμα. Ο Φράνκ έκουσε το φύλλο του υπλόκ, το δίπλωσε και το φύλαξε στην έσωτερική τσέπη του σακκακιού του. Έπειτα ση-κάθηκε κι' επέστρεψε το στυλογράφο και το υπλόκ στο Ντένις.

— Να ρίξω;... η προτι-μάς να ρίξω εσύ; τον ρώ-τησε έκείνος.

Ο Φράνκ σήκωσε αδιά-φορα τους ώμους του.

— Κορώνα ή γράμματα; Ξαναρώτησε ο Ντένις.

— Κορώνα...

— Άν πέση κορώνα, η Τέρου έινε δική σου... Άν πέση γράμματα...

— Συμφωνώ! τον διέκο-ψε ο Φράνκ.

Το άσπένιο νόμισμα ά-στροψε μιά-στιγμή στον ά-έρα κι' έπεσε πάνω στα βό-τανα.

— Γράμματα! ούόλισσε θοισαυετικά ο Ντένις.

Το πρόσωπο του Φράνκ δεν φανέρωσε την πασαι-κή συγκίνηση.

— Η Τύχη άποφάσισε! πρόσθεσε ο Ντένις. Ένα-σες...

— Ναί...

Ο Φράνκ έσκυψε και πή-ρε το πιστόλι.

— Η Τύχη άποφάσισε... μουμούρισε. Γειά σου, Ντέ-νις...

Κύτταξε όλόγυρα, σαν ναόρισε μιά τελευταία υα-γιά στον κόσμο. Τί ερημιά!

— Συχωρέστε με... πρόσ-θεσε.

Με μιά άστραπιαία κί-νησι άπλωσε το υπόταστο του. Άκούμπησε την κάννη του πιστολιού στο δεξιό κρόταφο του Ντένις και πί-σε τη σκανδάλη. Αντήχησε μιά έρηθ έκτυροσκοπήσις. Κι' ο Ντένις Κόντον σωρι-άσθηκε νεκρός, με όρθαυοι-χτρα, κατάπληκτα μάτια!...

Ο Φράνκ του έβαλε το πιστόλι στο νεοί, κλείνοντας σφιχτά τα δάκτυλά του γύ-ρω απ' τη λοβή και τοπο-θετώντας το δείκτη πάνω στη σκανδάλη.

— Έπειτα πήρε το δρόμο της επιστροφής, σιγασυρι-ζοντας έναν εύθυμο σκοπό.

Α. ΣΟΥΝΙΝΥ

Κίνδυνος δηλητηριάσεως ΑΠΟ ΣΚΕΥΗ ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΥ

Τι απέδειξαν τα σχετικά πειράματα

Ολος σχεδόν ο κόσμος χρησιμοποιεί σήμερα μαγειρικά σκεύη από αλουμίνιο. Και κάθε νοικοκυρά έινε εύχαριστη-μένη γι' αυτό, γιατί καθαρίζονται πιο εύκολα, έινε πιο εύρηστα, στολίζουν την κουζίνα και προπαντός γιατί νομι-ζει ότι με τα σκεύη από αλουμίνιο, δεν διατρέχουν ούτε αυτή ούτε η οικογέ-νεια της, κίνδυνο δηλητηριάσεως.

Πραγματικά, στα παλιά τα χρόνια, με τα χαλκοματένια σκεύη ο κίνδυνος της δηλητηριάσεως ήταν σχεδόν καθη-μερινός και άμεσος. Λίγο να χαλώσε το γάμμα και να μην το πρόσχε, ή νοικοκυρά ή δηλητηριάσις ήταν σχεδόν βέβαιη. Όταν άπόκτησε σκεύη από α-λουμίνιο σιγασίτη την πεισίθησι ότι τέτοιο κίνδυνο δεν θα διέτρονε πιά.

Ο Αμερικανός όμως ψυχικός Μάρκ Κλήμεντ δεν έχει την ίδια γνώμη. Άν-τιθέτως φρονεί ότι η ποσότης του α-λουμινίου που συνήθως άπορροφά ο άνθρωπος οργανισμός, όταν χρησιμο-ποιούνται μαγειρικά σκεύη καμωμένα απ' αυτό, έχει επίημία και καταστρε-πτικά για την υγεία άποτελέσματα.

Ο Κλήμεντ υποστηρίζει ότι μεταξύ των τροφών και των μαγειρικών σκευών από αλουμίνιο, δημιουργείται χημική αντίδρασις, που έχει ως άποτέλεσμα να άπορροφούν οι τροφές μιά ποσότη-τα αλουμινίου, που τρώγοντας τις τρο-φές, την καταπίνει ο άνθρωπος. Έτσι μέσα στον ανθρώπινο οργανισμό, σιγά-σιγά συσσωρεύεται όρισμένη ποσότης αλουμινίου και προκαλεί μιά βραδεία αλλά σίγουρη δηλητηρίασι.

Η άνακοίνωσις αυτή του Κλήμεντ προκάλεσε ζωηρό ενδιαφέρον και πολ-λά έπιστημονικά έργαστήρια ενδιαφέ-θηκαν κι' έκαναν σχετικά πειράματα και έρευνες, που, προς μεγάλη ίσως θλί-ψη κάθε νοικοκυράς, έπιβεβαίωσαν τα συμπεράσματά του. Έν πρώτοις το Άγγλικό Ινστιτούτο πειραματικής βιο-μηχανίας παρατηρεί ότι, όπωρ έινε γνω-στόν, οι άλκαλικές ουσίες έχουν την ι-διότητα να διαλύουν το αλουμίνιο. Συ-νεπώς σάχη και σόδα δεν πρέπει ποτέ να χρησιμοποιούνται, για να πλένω-νται και να καθαρίζονται μ' αυτά, σκεύη από αλουμίνιο, γιατί διαλυμέ-νο υπό την επίδρασις τους το αλουμίνιο θα άπορροφηθί από το φαγητό και θα εισαχθή στον όργανισμό μας.

Πειράματα έπίσης που έκαναν οι δρες Κούπερ και "Ηοτε στα Έργαστή-ρια Παθολογας και Δημοσίας Υγείας της Ν. Υόρκης, απέδειξαν ότι πολλές τροφές, όταν μένουν πολλές ώρες σε σκεύη από αλουμίνιο, άπορροφούν έπί-σης διάφορες ποσότητες αλουμινίου. Τα συμπεράσματα αυτά έπιβεβαιώθη-καν και από τον έξέχοντα έρευνητή των Ιατρικών ζήτημάτων δρα Τζ. Ε. Ρ. Μάκ Ντόνα, που προσθέτει ότι καμιά άλλη ουσία μπάνοντας στον οργανισμό, δεν έχει την ιδιότητα να ξηραίνει τους ή-στους τόσο, όσο το αλουμίνιο.

Μερικοί άλλοι έπιστήμονες προχώ-ρησαν πολύ μακρότερα άκόμη και ίσχυ-ρίσθηκαν ότι υπάρχει σχεσίς μεταξύ της δηλητηριάσεως από αλουμίνιο και της δημιουργίας κακοήθων όγκων. Έ-τις δημιουργας κακοήθων όγκων, ή-ταν φασαν μάλ στα στό σημείο να πούν ότι ή αύξησις των καρκινικών παθήσεων όφείλεται στη γενικευσι της χρήσεως μαγειρικών σκευών από αλουμίνιο. Φυ-σικά αυτό δεν έινε σωστό.

Το βέβαιο όμως έινε ότι ο άνθρωπος μπορεί να πάθι δηλητηρίασι από τα μαγειρικά σκεύη αλουμινίου και γι' αυτό ή χρησιμοποίησις τους πρέπει να γίνεται πάντοτε με προσοχή και όπωρ δεν όφνηαμε ποτέ μαγειρεμένο φαγητό σε χαλκοματένιο σκεύος έτσι δεν πρέ-πει να το άφήνουμε και σε σκεύος από αλουμίνιο.

Με την ελπίση κάποια έλπίδα φώ-λησε μέσα της. Μα στη μεταπολε-μική περίοδο, ή νεολαία δεν ένδια-φερόταν πιά για τη μουσική. Οι μα-θητρίες της ήθελαν ταγκό, φόξ-τρού και ρούμπες. Η λυπή την άρώστη-σε. Έμεινε άρκετον καιρό στο κρεβ-βάτι. Οι μαθητρίες της την παρά-

Η τελευταία μαθήτρια

Η άπριλιάτικη αυτή μέρα ήταν τόσο γλυκεία που ή Μαργαρίτα ά-νοιξε το παράθυρο της κάμαρας της που τότε κλεισμένο όλον τον χειμώ-να έπειδή ύπόφερε απ' την καρδιά της. Μιά ήλιαχτίδα χάιδψε τα γκρι-ζα μαλλιά της. Η πρώτη αύρα σκόρπιζε γύρω τ' άρώματα των γει-τοικών κήπων.

Η Μαργαρίτα θυμήθηκε τα παι-δικά της χρόνια: τη μικρή έπαυλι στην Έκάλη, κάτω απ' τα πεύκα. Ξανάδε τον εαυτό της κοριτσάκι με ξανθές μπούκλες, τόσο εύτυχισμένο άνάμεσα στον πατέρα της, καλόν πανίστα, και την στοργική μητέρα της.

Έπειτα ήρθε ο πρώτος πόλεμος και τότε έχασε τον πατέρα της. Με το θάνατο, ή άρώστησε μπήκε στο σπίτι τους. Η δυστυχισμένη ή μη-τέρα της έπαθε ήμιπληγία. Τότε, ή Μαργαρίτα έγινε ο άγρυπνος νοσο-κόμος της. Το καλοκαίρι, τον τα-κτικό γιατρό, τον άντικατέστησε έ-νας βοηθός του, είκοσι πέντε χρονά, που ήταν και βιολονίστας με ταλέν-το. Ήταν νέος, ένθουσιώδης και ευαίσθητος. Και ό έως γεννήθηκε στις καρδιές τους. Της έδωκελογή-θηκε το βράδυ που θάφτηκε στο Κάι-ρο, για να μείνει εκεί δυο χρόνια σ' ένα νοσοκομείο.

— Δεν έχω το δικαίωμα να έγκα-ταλείψω τη μητέρα μου, τού έπτε ή Μαργαρίτα κλαίοντας.

— Είσαι μιά άγία, της άπάντησε φιλώντας την, μα ή άπουσία σου θα γίνη άφορη για να ριζώση πίοτε-ρο ή άγάπη μου.

— Άλλοίμονο! Ο έως τρέφεται με την παρουσία. Ένα χρόνο άργότε-ρα, ή Μαργαρίτα έμαθε το γάμο του άπιστου και μαζί με τον άγαπημέ-νο, της έχασε και τη μητέρα της κι' άπόμεινε μονάχη στον κόσμο. Άνα-γκάστηκε τότε να πουλήσει την έ-παυλι της Έκάλης και να ζήτησι δουλειά. Πήρε μαζί της μονάχη το πιάνο της. Κάποια θεσι καθηγήτριάς της μουσικής ήταν κενή στην Αθή-να. Με δάκρυα έφυγε απ' την Έκά-λη.

Θαρραλέα, άνάμεσα σε ξένους, ά-νάλαβε να παλέψει για να κερδί-σι τη ζωή της. Σιγά-σιγά κατάφερε ν' άποκτήσει άρκετές μαθητρίες.

Ένα πρωί όμως έξασπε ο δεύ-τερος μεγάλος πόλεμος, σκορπίζον-τας το θάνατο και την καταστροφή. Τραγούδια και μουσική έπαψαν. Σ' αυτά τα δσκατα χρόνια, ή υγεία της Μαργαρίτας κλονίστηκε.

Με την ελπίση κάποια έλπίδα φώ-λησε μέσα της. Μα στη μεταπολε-μική περίοδο, ή νεολαία δεν ένδια-φερόταν πιά για τη μουσική. Οι μα-θητρίες της ήθελαν ταγκό, φόξ-τρού και ρούμπες. Η λυπή την άρώστη-σε. Έμεινε άρκετον καιρό στο κρεβ-βάτι. Οι μαθητρίες της την παρά-

ήσαν. Μονάχα μιά της άπόμεινε πι-στή: ή Έλένη, ξανθή κοπέλλα, προ-κισμένη με όλες τις χάρες. Είχαν γί-νει πιά στενές φίλες.

Σήμερα όμως άργούσε. «Άραγε θα μ' έγκαταλείψει κι' αυτή;» συλλογιζόταν με λύπη ή Μαργαρίτα.

Την ίδια στιγμή μπηκε μέσα ή Έλένη.

— Άργησα λιγάκι, άγαπητή μου, μα θα με συγχωρήσης όταν μάθης το μυστικό μου, της έπτε.

— Άρα θα μ' έγκαταλείψει κι' αυτή; συλλογιζόταν με λύπη ή Μαργαρίτα.

Την ίδια στιγμή μπηκε μέσα ή Έλένη.

— Άργησα λιγάκι, άγαπητή μου, μα θα με συγχωρήσης όταν μάθης το μυστικό μου, της έπτε.

— Άρα θα μ' έγκαταλείψει κι' αυτή; συλλογιζόταν με λύπη ή Μαργαρίτα.

Την ίδια στιγμή μπηκε μέσα ή Έλένη.

— Άργησα λιγάκι, άγαπητή μου, μα θα με συγχωρήσης όταν μάθης το μυστικό μου, της έπτε.

— Άρα θα μ' έγκαταλείψει κι' αυτή; συλλογιζόταν με λύπη ή Μαργαρίτα.

Την ίδια στιγμή μπηκε μέσα ή Έλένη.

— Άργησα λιγάκι, άγαπητή μου, μα θα με συγχωρήσης όταν μάθης το μυστικό μου, της έπτε.

— Άρα θα μ' έγκαταλείψει κι' αυτή; συλλογιζόταν με λύπη ή Μαργαρίτα.

Την ίδια στιγμή μπηκε μέσα ή Έλένη.

— Άργησα λιγάκι, άγαπητή μου, μα θα με συγχωρήσης όταν μάθης το μυστικό μου, της έπτε.

— Άρα θα μ' έγκαταλείψει κι' αυτή; συλλογιζόταν με λύπη ή Μαργαρίτα.

Την ίδια στιγμή μπηκε μέσα ή Έλένη.

— Άργησα λιγάκι, άγαπητή μου, μα θα με συγχωρήσης όταν μάθης το μυστικό μου, της έπτε.

— Άρα θα μ' έγκαταλείψει κι' αυτή; συλλογιζόταν με λύπη ή Μαργαρίτα.

Την ίδια στιγμή μπηκε μέσα ή Έλένη.

— Άργησα λιγάκι, άγαπητή μου, μα θα με συγχωρήσης όταν μάθης το μυστικό μου, της έπτε.

— Άρα θα μ' έγκαταλείψει κι' αυτή; συλλογιζόταν με λύπη ή Μαργαρίτα.

Την ίδια στιγμή μπηκε μέσα ή Έλένη.

— Άργησα λιγάκι, άγαπητή μου, μα θα με συγχωρήσης όταν μάθης το μυστικό μου, της έπτε.

— Άρα θα μ' έγκαταλείψει κι' αυτή; συλλογιζόταν με λύπη ή Μαργαρίτα.

Την ίδια στιγμή μπηκε μέσα ή Έλένη.

— Άργησα λιγάκι, άγαπητή μου, μα θα με συγχωρήσης όταν μάθης το μυστικό μου, της έπτε.

— Άρα θα μ' έγκαταλείψει κι' αυτή; συλλογιζόταν με λύπη ή Μαργαρίτα.

Την ίδια στιγμή μπηκε μέσα ή Έλένη.

— Άργησα λιγάκι, άγαπητή μου, μα θα με συγχωρήσης όταν μάθης το μυστικό μου, της έπτε.

— Άρα θα μ' έγκαταλείψει κι' αυτή; συλλογιζόταν με λύπη ή Μαργαρίτα.

"Ανθρωποι που ζούν ΜΑΖΙ ΜΕ ΘΗΡΙΑ

Οι τετράποδες δαδούχοι της Αιθιοπίας

Στο Λονδίνον διεξήχθη πρό ήμερών μιά άρκετα θαυρώδης όικη, με καθηγουμένους δυο γεροντο-κόρες που διατηρούσαν μέσα στο διαμέρισμά τους δυο κροκοδείλους άρκετα μεγάλων διαστάσεων. Οι άλλοι ένοικοι της πολυκατοικίας όπου έμεναν, ζού-σαν σε κατάστασι διαρκούς πανικού. Γιατί φοδάν-τουσαν πως θα έβλεπαν από τη μιά στιγμή στην άλλη τα δυο έρπετα να μπαίνουν άπειληκτικά μέσα στο διαμέρισμά των. Στο τέλος άναγκάσθηκαν να καταφύγουν στα δικαστήρια γιατί οι δυο γεροντοκό-ρες δεν ήθελαν με κανένα τρόπο να άποχωρισθούν τα δυο επικινδύνα έρπετα.

Άλλ' οι δυο αυτές γεροντοκόρες δεν έινε οι μό-νες που διατηρούν στα σπίτια τους επικινδύνα ζώα. Πολλοί άλλοι Άγγλοι έχουν ιδιαίτερη προτίμησι προς τα ήρπια και τα έρπετα.

Ένας από αυτούς έινε κι' ο λόρδος Τζών Τσάρκ που τρομοκράτησε πολλές φορές ως σήμερα τους συναδέλφους του της Άνω Βουλής.

Ο λόρδος Τσάρκ συνήθιζε να πηγαίνει στις συνε-δριάσεις έχοντας μαζί του δυο μικρές νυφίτσες που τον ακολουθούσαν βήμα προς βήμα και πηδού-σαν στους ώμους του, όταν καθόταν στην έδρα του.

Άλλ' έμεινε μνημειώδης ή ήμερα κατά την ό-ποιαν ό έκεκκεντρικός λόρδος πήγε στη Βουλή, έχ-οντας τυλιγμένο στο λαιμό του έναν ύπεροχο βράϊ...

Πολλοί από τους συναδέλφους του έγκατέλειψαν βιαστικά την αίθουσα ενώ ο πρόεδρος έλυε τη συ-νεδρίασι, για να σώση την κατάστασι.

Υπεδείχθη τότε στον λόρδο Τσάρκ ότι ο κανονι-σμός άπαγόρευε στα μέλη της Άνω Βουλής να προσέρχωνται μέ... συντροφιά και τέτοια μάλιστα συντροφιά.

Είς ένδειξιν διαμαρτυρίας, ο λόρδος Τσάρκ δεν ξαναπάτησε το πόδι του στη Βουλή των Λόρδων.

Ένας άλλος ήπριοφίλος έινε ο λοχαγός Κλάρκ από το Λεϊτχάμπτν. Στο διαμέρισμά του της Χίχη Στριτ διατηρεί δυο άλγυκατόρες (είδος κροκοδεί-λων). Έξη πύθνες 8 βόες, έναν ούρακογόνο και μιά πελώρια χελώνα!

Ο λοχαγός Κλάρκ κοιμάται πάνω σ' ένα πελώριο κρεβάτι, έχοντας όλόγυρά του όλα αυτά τα ζώα. Κατορθώνει άλλωστε, να συνεννοηται περιφρα-μαζή τους με ειδικά σφυρήλιμα, πλαταγίσματα της γλώσσας, σύντομα προαγνήματα, που μοιάζουν σαν στρατιωτικά παραγγέλματα κτλ.

Κάτοχος ενός θηρίου ήταν έπίσης και ο Ούνισταν Τσάρτνιλ, στον όποιον ως γνωστόν, μερικοί θαυ-μασται του έχάρισαν πρό διέτιας μιά ύπεροχη λέαινα.

Άλλ' ό τέως Άγγλος πρωθυπουργός προτίμησε να την στείλι στο ζωολογικό κήπο, από όπου ή Ρότα... αυτό έινε το όνομα της — τού στέλνει συ-νά... χαιρετίσματα με τη μερολόθση ενός από τους φύλακες. Έτσι, έπρ ευκαιρία των γενεθλίων του, έστειλε στον Τσάρτνιλ μιά κάστα με τα έξις λόγια: «Σας εύχομαι χρόνια πολλά και εύτυχισμέ-να. Η πολυαγαπημένη σας Ρότα».

Ο Ούνισταν Τσάρτνιλ προτίμη αυτή την άλληλο-γραφία από οποιαδήποτε έπαφι με την «πολυαγα-πημένη του Ρότα».

Άλλα και μερικοί Γάλλοι έχουν έπίσης το πάθος της θηριοφιλίας. Ένας απ' αυτούς, ο κινηματογρα-φιστής Γκαστν Μπερπερύ έχει στο σπίτι του ένα όλόκληρο κοπάδι από πτηνούς. Ένας άλλος, ο γλύπτης Χερναντέζ κοιμάται μαζί με μιά τεραστίων διαστάσεων άρκουδά που δείχνει μιά περίεργη και συγκινητική άφοσίωσι για τον κύριό της.

Πρίν από τον πόλεμο, ο Χερναντέζ είχε μεταβά-λει το σπίτι του σε θηριοτροφείο: συντηρούσε μιά λυκαίνα, που τού γέννησε τρία λυκόπουλα, μιά ύαι-να, έπτα βασιλικούς δατούς, που τούς έτρεφε με ζωντανά φίδια και έναν πάνθηρα.

Όλα αυτά τα θήρια κυκλοφορούσαν ελεύθερα μέσα στο σπίτι του γλύπτου και έπαίζαν μαζί του διάφορα παιχνίδια σαν καλοί σύντροφοι.

Στην Αιθιοπία έξ άλλου χρησιμοποιούν τους πιθή-κους ως... δαδούχους. Κατά τα έπιστημα γεύματα της τελετής κτλ. τους βασζουν σε μιά εξέδρα και τους δίνουν να κρατάνε στο χέρι έναν άναμμένο δαυλό. Συμβαινει όμως καμιά φορά κάποιος απ' αυτούς τους δαδούχους ν' αόησι το δαυλό του να πέσι κάτω. Τού δίνουν τότε μερικές ζυλίες και τον ά-φηνουν νηστικό. Έτσι, τα τετράποδα αυτά συνήθι-ζουν στην πειθαρχία και γίνονται πρόθυμοι ύπνρ-τες του ανθρώπου.

Στη Μαλακή χερσόνησο, τέλος, χρησιμοποιούν τους πιθήκους για τη συλλογή κοκκοφοινίκων και για διάφορες άλλες οικιακές έργασίες.

Μην σας παραξενεύει το πράγμα. Οι πιθήκοι κά-νουν θαυμάσια τη δουλειά τους. Ως ντεντάδες μά-λιστα για την περιποίησι μικρών παιδιών έινε μο-νοδικοί, προσεκτικοί, άφθαστοί, μπορεί να πη κανείς...

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ο... μιχαδώνεις της φλωκίας

Στο Λος Άντζελες, διοργανώθη-κε ένας διαγωνισμός γυναικών, για να έξακριδωθί ποιά ήξερε να μιλή γρηγορώτερα. Κέρδισε λοιπόν το πρώτο βραβείο κάποια Ρουθ Χάρ-τουελ, ή όποια κατάφερε να προσέ-ρη 613 λέξεις σε 55 δευτερόλεπτα!

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑ-ΓΙΟΥΚ

Η Μα-Γιούκ, η γυναίκα του πλούσιου ευπόρου Λού-Χάι καθόταν λυπημένη σε μια γωνία του δωματίου της. Κάποτε τα δάκρυα ανέβαιναν στα μάτια της, μα τότε συγκρατούσε γιατί ήθελε να φωνη γυναικά.

Κύτταζε οδυνημένη την πόρτα πίσω απ' την οποία κοιμόταν η τύχη της. Εκεί μέσα, στο άλλο δωμάτιο, το οικογενειακό συμβούλιο αποφασίζει αν θα διωχνόταν ή Μα-Γιούκ απ' το σπίτι του συζύγου της.

Έξαφνα η πόρτα άνοιξε κι έβγαλε που είχαν συγκροτήσει το οικογενειακό συμβούλιο υπήκαν μέσα μ' επισημοσύνη. Η Μα-Γιούκ σηκώθηκε και πήρε στάσι-κατηγορευμένου. Ο θεός του συζύγου της, έλαβε τον λόγο.

—Μα-Γιούκ, της είπε, σε κατηγορεί ο Λού-Χάι, ο σύζυγός σου... Είναι αλήθεια ότι κανείς από τους αυτούς του έβαλε κάποιον μέσα σ' αυτό το σπίτι.

—Δεν τ' αοονομαι, απάντησε η Μα-Γιούκ με ήρεμη και γλυκιά φωνή, κυττάζοντας χωρίς φόβο το άγνωστο βλέμμα του συζύγου της.

—Ο σύζυγός σου σ' έρωτσε το όνομα αυτού του ένοου, αλλά εσύ δεν πρόδωσες τον συνηγόγο σου.

Η Μα-Γιούκ έπεσε νο-νατιστή.

—Μη με πιέζετε!... Δεν μπορώ να σας πω το όνομα του ένοου, τραύλισε με βουρκωμένα μάτια.

—Τι σ' έμποδίζει;

—Αλλ' η Μα-Γιούκ δεν άπαντούσε.

—Είσαι χαμένη, Μα-Γιούκ! είπε ο θεός με φωνή που έτρεπε απ' την όρνη.

Ο Λού-Χάι ξετύλιξε κατόπιν έναν πάπυρο κι άοι-σε να διαβάσει.

«Αναγκάζομαι ν' άπομα-κύνω από κοντά μου τη Μα-Γιούκ και δεν την ανα-γνωρίζω πλέον για σύζυγό μου... Αυτή το θέλησε, κλπ.»

Όταν τελείωσε το διάβα-σμα έδωσε να ύπογραψω το έγγραφο όλα το οικογενειακό συμβούλιο.

Η άμοιρη Μα-Γιούκ ή-ταν πλέον ζωντανή...

—Τώρα πηγαίνω από δω, της είπε ο Λού-Χάι, σ' που πρόδωσες τη συζυγική πίστι! Έπρεπε να σε κο-νωσω. Αλλά για να σου άποδείξω το μέγεθος της κα-λωσύνης μου σου δίνω κι αυτό το πουνγί με γίλια ά-σημένα τάλληρα... Ζήσε μ' αυτά, για να μην πής ότι σε πέταξα γυμνή στους δρό-μους, αν και σου άξιζε κι' αυτό και κάτι χειρότερο.

Η Μα-Γιούκ κύτταζε το σύζυγό της, θέλησε να του μιλήσει αλλά τα δάκρυα την έπνιξαν... Πήρε κατόπιν τα χοήματα και χωρίς να πη τί-

ποτα βγήκε από το σπίτι.

Όταν βρέθηκε έξω σκέ-φτηκε λίγο και κατόπιν πη-ρε το μεγάλο δρόμο της ά-γοράς και υπήκε σ' ένα συμ-βολαιογραφείο. Εκεί παρέ-δωσε το πουνγί του Λού-Χάι και πήρε μια απόδειξη.

Άφου το έκανε αυτό έου-γε απ' την πόλη και πήγε σε μακρινά μέρη... Κέρδιζε το μισό της τραγουδώντας στους δρόμους με τη γλυ-κειά φωνή της. Οι διαβάτες στεκόονταν για να την ά-κούσουν και για να θαυμά-σουν την όμορφή και το γλυκό χαμόγέλο της.

Ο Λού-Χάι είχε έν τώ με-ταξύ έαναπαντρευτή. Άλ-λα η νέα σύζυγός του δεν ή-ταν ούτε πιά άρσας, ούτε πιά νοικοκυρά απ' την Μα-Γιούκ. Πολύ λίγο φούντιζε για το σύζυγό της...

Πέσσαν από τότε πέντε χρόνια, όσα χρειάστηκαν δη-λαδή για να κατασταληρή η περιουσία του Λού-Χάι ά-πό τη νέα του γυναίκα. Εκεί-νη όταν τον είδε φτωγό τον άσπρε κι έφυγε κρυφά, άφου πήρε μαζί της ό,τι πολύ-τιμο άκόμη υπήρχε σ' αυτό.

Απελπισμένος ο Λού-Χάι άσπρε τότε τον τόπο του κι έφυγε για μακρινά μέρη. Τότε θυμήθηκε τη Μα-Γιούκ και την άπειρη καλωσύνη της. Ήταν άραγε ένοχη ή βιάστηκε να την καταδι-κάσει;

Την ζήτησε παντού αλλά κανείς δεν γνώριζε πού είχε πάει. Ίσως να πέθανε, ίσως να ζούσε εύτυχισμένη με άλ-λον άντρα. Ποιος έξερι...

Αυτά σκεφτόταν ο Λού-Χάι καθισμένος σ' έναν πάγκο μιας πλατείας, όταν έξαφνα είδε να συνάεται πλήθος πολύ γύρω από μια τραγου-δίστρια. Όταν τότε τραγουδί-επαψε το πλήθος άοιξε να φωνάξει:

—Νά ζήσει Μα-Γιούκ! Νά ζήσει χαριτωμένο ά-στρο!

Ο Λού-Χάι τινάχτηκε ό-ταν άκουσε αυτό το όνομα και προχώρησε κι' αυτός μέ-σα στο πλήθος. Είπε την τρα-γουδίστρια και την αναγνώ-ρισε. Ναι, ήταν η Μα-Γιούκ.

Όλη η παλιά του αναγνώ-κτηση του άνέθηκε τότε στην ψυχή, γιατί την έβλεπε κουρελιασμένη σ' άζητάνα.

—Εσύ είσαι η Μα-Γιούκ, η άπιστη! της είπε με οδυ-νημένη φωνή.

—Ω, σύζυγέ μου! είπε εκείνη πέντοτας στα πόδια του, δεν υπήρξε ποτέ άπι-στη... Άδρασε με να πιάσω τα χέρια σου, καλέ μου κύ-ριε, άσπρε με...

Τόσο ταπεινή και ελικοι-νής φαινόταν σε κείνη τη στιγμή ώστε ο Λού-Χάι συγ-κινήθηκε.

—Δεν σου έδωσα χοήμα-ται! της είπε. Γιατί τοιγυ-νάς σαν ζήτάνα;

—Τα χοήματά σου δεν τ'

άγγιξα, καλέ μου Λού-Χάι, όπως θα δής απ' την από-δειξη του συμβολαιογράφου. Γιατί να έπαιονα τα χοήμα-τά σου σαν πουλημένη; Έ-λπσα απ' το τραγούδι μου.

—Γιατί με άπάτηρες τό-τε; Γιατί τόκανες αυτό Μα-Γιούκ;

—Δεν σε άπάτησα, καλέ μου κύριε. Έλα στο σπίτι μου και θα μάθεις την α-λήθεια.

Και προχώρησαν μαζί για το σπίτι της.

Ο Λού-Χάι ήταν άνυπό-μονος να μάθι την αλήθεια. Η καρδιά του χτυπούσε ά-νυπόμονα.

—Ποιος λοιπόν ήταν ο έ-νοος που πάτησε το ίδιο κα-τώφλι του σπιτιού μου; η ρώτησε όταν έφτασαν σ' αυτή.

—Ο ένοος εκείνος ήταν ο Γιέν-Ταέν, ο σεβαστός σου κι' ευγενής πατέρας σου που ο Μικάδους τον είχε τότε έξορίσει, απάντησε η Μα-Γιούκ. Είχεν έβρει στο σπίτι κουφά και με ώοκισε να μην πω τίποτα σε κανέναν, ούτε σε σένα τον ίδιο. Κι' έφυγε πάλι κουφά. Έγώ έκράτησα τον όρο μου. Τι άλλο υπο-όοσα να κάνω;

Ο Λού-Χάι έμεινε πολλή ώρα σκεπτικός με χαυλω-μένο το κεφάλι. Έπειτα πήρε τα χέρια της Μα-Γιούκ μέσα στα δικά του και της είπε:

—Ω! καλή κι' ευγενική γυναίκα που ή άρετή και ή άναστροφή σου λάμπει σαν το ούράνιο τόδο!... Ποιό κακό δαιμόνιο μ' έσπρωξε να σου κάνω τέτοιο άδικη-μα; Με συγχωρείς, άγάπη μου!

Έκείνη έπεσε άμέσως στα πόδια του και του είπε κλαί-γοντας:

—Λού-Χάι, καλέ μου ά-φέντη, έσύ έκαμες το χόος σου σαν τίμιος άντρας. Εί-σαι ευγενικός και καλός, κύ-ριέ μου... Άς ξεγράψω τα περασμένα κι' άς έπιστρέ-ψουμε σ' αυτό τόπο μας για να ζήσουμε από δω κι' έμπρός άγαπημένοι κι' ένωμένοι ως το θάνατο.

Κι' έφυγαν άμέσως την άλλη μέρα για την πατρίδα τους με τις καρδιές τους πλημμυρισμένες από εύ-τυχία και άγάπη...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΜΠΡΟΝΤ

Το φυτό που φέρνει τρέλλα

Στα δάση του νοτίου Με-δικού φυτάει ένα φυτό, που καλείται «ζουμπαντόρα». Οι καρποί που παράγει είναι εύωδεις και μοιάζουν σαν τα μήλα. Αλλά το ζώνη ή ή άσφατος που θα φάγη απ' αυτούς γάνει άμέσως το λογικό του και πειοένε-ται σε μια κατάσταση πα-ραφροσύνης, που ότάνι στο όύετορο σημείο της έπειτα από τρείς ή τέσσερες έβδο-μάδες.

Τό άξιοσημείωτο είναι ότι όταν ή «ζουμπαντόρα» μετα-φυτευθή σε άλλες περιοχές γάνει άμέσως αυτές τις πε-ριέργες ιδιότητες της και δεν προκαλεί καμιά διασά-λευσι στο ζώνη ή τον άν-θρώπο, που θα φάη από τους καρπούς της.

Ανατοδτικό ΧΙΟΝΙΜΟΡ

Παντρολογήματα

Μια μέρα πήγανε προξενήτρεις στο σπίτι του Χότζα για την κόρη του. Ή γυναίκα του, που ήταν, εκείνη τη στιγ-μή μαζί του σ' όντα, του είπε:

—Χότζα μου, ήρθαν προξενήτρεις για την κόρη σου. Άσε με έμένα να μιλή-σω μαζί τους και να τους πω τα χαρί-σματά της. Έτσι θα τελειώση το συνοι-κέσιο άμέσως.

—Όχι, όχι, γυναίκα! φώναξε ο Να-στραδιν. Κάτσε έσύ κι' άσε με έμένα να πάω. Θα τους πω κάτι, που αυτό μο-νάχα φτάνει, για να πεισθή ο γαμπρός και να την πάρη με κλειστά τα μάτια. Καί κατέδωκε άμέσως κάτω, όπου τον περίμεναν οι προξενήτρες. Μόλις τον είδαν εκείνες τούπαν:

—Ε! Χότζα, τί άνακετεύσαι έσύ στα γυναικεία πράγματα; Πήγαινε και στείλε μας έδώ τη γυναίκα σου να κου-θενιάσουμε.

—Έχετε δίκιο, κυράδες μου, μά, έ-ρετε, η γυναίκα μου, αυτή τη στιγμή, συγυρίζει το σπίτι και δεν άδειάζει.

Οι γυναίκες τότε του είπαν πως έ-φεραν προξενιά από κάποιο παλληκα-ρι για την κόρη του και, πώς πήγαν να ρωτήσουν τί χάρες έχει για να του τις πούνε και ν' άποφασίση.

—Άκούστε, απάντησε ο Χότζας. Έ-μένα δεν μ' άρέσουν τα πόδια παινέ-ματα. Θα σας πω μονάχα λίγα και κα-λά: Η κόρη μου εινε άνεκτίμητη, εινε προκομμένη εινε άκόμα έγκυος έξη μη-νών. Κι' αν δεν εινε έτσι όπως σας λέ-ω την παίρνω πίσω.

Σαν άκουσαν αυτά τα λόγια, οι προ-ξενήτρες κυτάχτηκαν για μια στιγμή κι' ύστερα, δίχως να πούνε λέξη σηκώ-θηκαν και φύγανε. Η γυναίκα του Χό-τζα, που ήταν κρυμμένη π' σω από μια πόρτα κι' άκούγε, μπήκε άμέσως μέσα, φρενιασμένη και του είπε:

—Βρέ, σκύλε, τί έκανες; Τέτοια παινέματα πήγες να πής κι' έδιώξεις για πάντα την τύχη της κόρης μας;

—Ατάραχος ο Χότζας της απάντησε: —Σώπαίνε, γυναίκα, και μη φοβά-σαι. Σ' όλη την έπαρχία να φάσουν δεν θα βρούν τέτοια κόρη προκομμένη κι' έξη μηνών έγκυος. Σε μας πάλι θα γυ-ρίσουν. Και τη γελάδα μας, τις προά-λλες, έτσι δεν την έπαινεσε ο υτελάλης, και την πούλησε μια χαρά;

Μια μέρα ο Ναστραδιν Χότζας έχασε το γάϊδαρό του και ψάχνοντας στους δρόμους για να τον βρη, αυτοάσε τους διαβάτες μήπως τον είδαν, και πρόσθε-τε:

—Δόξα νάχη ο Άλλάχ! Δόξα νά-χη ο Άλλάχ!

—Γιατί δοξάζεις τον Άλλάχ Χό-τζα; τον ρώτησε κάποιος.

—Κι' ο Ναστραδιν απάντησε: —Δοξάζω τον Άλλάχ γιατί δεν έ-τυχε να είμαι καθάλας στο γάϊδαρο.

—Αν συνέβαινε αυτό θαμουν κι' έγώ χα-μένος τώρα. Μωρέ πώς σώθηκε!

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τή άρθρω 6 § 1 του Α. Ν. 1092/1938.

Ίδιοκτήτης Διευθυντής: Ιωάννης Παπα-γεωργίου. Κατοικία: Βηροασίας, 4ο.

Υπεύθυνος Τυπογράφου: Σ. Π. Μπέλλας. Κατοικία: Ζεφύρου 4, Ν. Ήράκλειον.

ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία .. 80χ. 115.000

» Έξάμηνος. » 60.000

» Τρίμηνος. » 30.000

Έμβάσματα έσωτερικού διά ταχυδρομική έπιταγή και έξωτερικού διά τραπεζική έπιταγή προς τον κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

Το τελευταίο ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Παράξενο διήγημα

Είχαν περάσει δέκα χρόνια από τότε που ο γιατρός Ζεράο είχε πιά τελειοποιηθή στο έξωτεοικό και είχε γίνει ένας περίφημος νευρολόγος. Άπόμε δίχως να έξρη το γιατί ο νους του έαναγυρίζει στα φοιτητικά του χρόνια και σ' ένα σπιτάκι όπου τα βράδια, με το φός της λάμπας, έσκυβε πάνω σε λαοικά βιβλία.

Έκείνη τη στιγμή υπήκε ο ύπν-ρέτης του για να του άναγγείλη μια έπισκευή.

—Καθήστε, είπε στον άνθρωπο που μπήκε ύστερ' από λίγο. Σε τί μπο-ρώ να σας φανώ χορήσιμος;

—Άχ! γιατί μου! φώναξε ο άγνωστος, είσαοτε ή τελευταία μου έλπίδα!

—Τί σας συμβαίνει; Πάσχετε ά-πό τίποτα; ρώτησε ο γιατρός.

—Η Ιστορία που θα σας διηγη-θώ, απάντησε ο έπισκέπτης με ύφος μελαγχολικό, ειν' άρκετά παράξενο. Άοχίξει έδώ και δέκα χρόνια πρίν, την έποχη που παντρεύτηκα. Ήταν τότε Ίουλιος, το πρώτο καλοκαίρι που περνούσα κοντά στη γυναίκα μου, την Κονσταντίνα. Ξαφικά είδα τα οόδια μάγουλά της να χλωμαίνουν σαν να την είχε πειράξει κάποια ά-καθόριστη άρρώστια. Έίσαι άδία-θετη!» τη ρώτησα. Έκείνη μου είπε να μην άνησυχώ. Αυτή ή χλωμάδα βάσταζε δέκα μέρες κι' έπειτα τα μάγουλά της κοκκίνισαν πάλι και ή Κονσταντίνα βρήκε το κέφι της. Για να την διασκεδάσω ταξιδεύσαμε, όπως μου είχαν πη οι γιατροί, και το χει-μώνα γυρίσαμε στο Παρίσι. Περίε-ρο όμως! Για δεύτερη φορά τα μά-τια της γυναικάς μου θλόωσαν και ή μελαγχολία, απλώθηκε στο πρό-σωπό της. Αυτό ήταν άσινυμα για μένα. Έφτασε ο τοίτος και ύστερα ο τέταστος χρόνος. Η άλλόκοτη ψυ-χική άσάστωτα της γυναικάς μου έαναγυρίσει, άκριβώς την ίδια κάθε φορά έποχή, στα μέσα του Ίουλιου, και βαστούσε δέκα μέρες. Έπειτα ή Κονσταντίνα γινότανε καλά.

—Άκούσε, απάντησε ο Χότζας. Έ-μένα δεν μ' άρέσουν τα πόδια παινέ-ματα. Θα σας πω μονάχα λίγα και κα-λά: Η κόρη μου εινε άνεκτίμητη, εινε προκομμένη εινε άκόμα έγκυος έξη μη-νών. Κι' αν δεν εινε έτσι όπως σας λέ-ω την παίρνω πίσω.

Σαν άκουσαν αυτά τα λόγια, οι προ-ξενήτρες κυτάχτηκαν για μια στιγμή κι' ύστερα, δίχως να πούνε λέξη σηκώ-θηκαν και φύγανε. Η γυναίκα του Χό-τζα, που ήταν κρυμμένη π' σω από μια πόρτα κι' άκούγε, μπήκε άμέσως μέσα, φρενιασμένη και του είπε:

—Βρέ, σκύλε, τί έκανες; Τέτοια παινέματα πήγες να πής κι' έδιώξεις για πάντα την τύχη της κόρης μας;

—Ατάραχος ο Χότζας της απάντησε: —Σώπαίνε, γυναίκα, και μη φοβά-σαι. Σ' όλη την έπαρχία να φάσουν δεν θα βρούν τέτοια κόρη προκομμένη κι' έξη μηνών έγκυος. Σε μας πάλι θα γυ-ρίσουν. Και τη γελάδα μας, τις προά-λλες, έτσι δεν την έπαινεσε ο υτελάλης, και την πούλησε μια χαρά;

Μια μέρα ο Ναστραδιν Χότζας έχασε το γάϊδαρό του και ψάχνοντας στους δρόμους για να τον βρη, αυτοάσε τους διαβάτες μήπως τον είδαν, και πρόσθε-τε:

—Δόξα νάχη ο Άλλάχ! Δόξα νά-χη ο Άλλάχ!

—Γιατί δοξάζεις τον Άλλάχ Χό-τζα; τον ρώτησε κάποιος.

—Κι' ο Ναστραδιν απάντησε: —Δοξάζω τον Άλλάχ γιατί δεν έ-τυχε να είμαι καθάλας στο γάϊδαρο.

—Αν συνέβαινε αυτό θαμουν κι' έγώ χα-μένος τώρα. Μωρέ πώς σώθηκε!

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τή άρθρω 6 § 1 του Α. Ν. 1092/1938.

Ίδιοκτήτης Διευθυντής: Ιωάννης Παπα-γεωργίου. Κατοικία: Βηροασίας, 4ο.

Υπεύθυνος Τυπογράφου: Σ. Π. Μπέλλας. Κατοικία: Ζεφύρου 4, Ν. Ήράκλειον.

ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία .. 80χ. 115.000

» Έξάμηνος. » 60.000

» Τρίμηνος. » 30.000

Έμβάσματα έσωτερικού διά ταχυδρομική έπιταγή και έξωτερικού διά τραπεζική έπιταγή προς τον κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

» Τρίμηνος. » 30.000

Έμβάσματα έσωτερικού διά ταχυδρομική έπιταγή και έξωτερικού διά τραπεζική έπιταγή προς τον κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

» Τρίμηνος. » 30.000

Έμβάσματα έσωτερικού διά ταχυδρομική έπιταγή και έξωτερικού διά τραπεζική έπιταγή προς τον κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

» Τρίμηνος. » 30.000

Έμβάσματα έσωτερικού διά ταχυδρομική έπιταγή και έξωτερικού διά τραπεζική έπιταγή προς τον κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

της άθούσης κι' έμεινε εκεί άκίνητη δύο ώρες. Βυθισμένη σ' ένα μυστηρι-ώδες όνειροπόλημα. Σ' αυτό το ί-διο καφενείο, έαναγυρίζει κάθε γόο-νο την ίδια μέρα και την ίδια ώρα. Πέστε μου πώς το έξηγείτε σεις αύ-τό, γιατρέ;

Ο Ζεράο είχε χαυλωώσει τα μά-τια του και φαινόταν σ' ένα πέσει σε βαθιά συλλογή. Έπειτα σήκωσε το κεφάλι του, κύτταξε το συνομιλη-τή του με φαινομενική ήρεμία και άώτησε άπλά:

—Λοιπόν, τί θέλετε τώρα από μένα;

—Άκούστε, γιατρέ, έναπτε ο ά-γνωστος. Άύριο έχουμε 10 Ίουλιού, άύριο ή Κονσταντίνα θα γυρίση στο καφενείο που πηγαίνει έδώ και τέσ-σερα χρόνια και που πήγαινε και πρίν δίχως να το έξρη. Δεν μπορώ να την έμπούσω, γιατί αυτό θα την σκότωνε. Έτσι μου είπαν οι για-τροί...

—Άφήστε, είπε ο γιατρός Ζεράο, θα την παρακολουθήσω. Θα τής μι-λήσω και ίσως τη σώσω. Ίσως ή γυναίκα σας πηγαίνοντας σ' αυτό το καφενείο να γυρεύη την έπανάληψή ή και το τέλος ενός γεγονότος που της συνέβη άλλοτε και που άσπρε άνε-ξάλεπτα τα ίχνη σ' την ψυχή της. Θα προσπαθήσω να τη γιατρέψω.

—Γιατρέ, σας είμαι εύνώμων. Σας εύχαριστώ.

Χλωμός, ά ήρεμος ο Ζεράο μπή-κε στο μικρό καφενείο. Δυό μάτια φλογόρα τον κύτταζαν που πλησίαζε. Προσπάθησε να κυριαοήση σ' αυτό το καθότι προχωρούσε για να συνητήση μια νέα γυναίκα που κα-θόταν μόνη έμπρός σ' ένα τραπέζακι.

—Γύρισε, Κονσταντίνα, — της εί-πε όταν πήγε κοντά της — και σου έφτασε, όπως πάντα, τ' άγαπημένο σου λουλούδι, αυτά τα ρόζ τριαν-τάφυλλα. Μίπτω άοησας, άγάπη μου!

—Λιγάκι, είπε ή νέα γυναίκα χα-μογελαστή. Είσαι τόσο καλός που με θυμήθηκες.

Χάιδε με το μπουκέτο κι' άκούμπη-σε πάνω του άπλά τα χείλη της. Τα μάγουλά της ροματιστήκαν σι-γά-σιγά και τα μάτια της έλαμ-ψαν από χαρά.

—Άκούσε, Κονσταντίνα, της είπε με τρυφερότητα ο Ζεράο. Πρέπει να σου πω κάτι. Το έξω πώς αυτό θα σε λύτηση πολύ, μά θέλω να κάνης κουράγιο. Είπε το τελευταίο μου μπουκέτο αυτό που σου προσέφε-ρα. Άγαπητέ μου κάποτε πολύ, μα τώ-ρα είσαι παντρεμένη. Τι όφελει να σ' αναμνήσκω έστω και μια φορά το χρόνο; Γιατί να σ' αοαλίζουμε το πα-ρελθόν, Κονσταντίνα; Άκούσε με, θα φύγω για το Βερολίνο...

Η Κονσταντίνα τον κύτταζε Βουδή και δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της.

—Θά χορηστούμε για πάντα άγα-πημένοι μου Κονσταντίνα. Δεν πρέπει να με έναπεριμένεις έδώ! Θά άπο-ματιστούμε στο ίδιο αυτό μέρος όπου άλλοτε είχαμε δώσει το πρώ-το μας ραντεβού.

—Μιλάς σοβαρά, Ζεράο;

—Ναι, άγάπη μου, μην με κυ-τάξεις έτσι, σε παρακαλώ.

Κι' ο γιατρός Ζεράο της έπιασε το χέρι άπλά και το κρότησε ανά-μεσα στα δικά του που έκαναν, «έ-πειτα έσκυψε και τη φίλησε στα γέ-νη. Και ή Κονσταντίνα έφυγε, λυτα-μένη πιά απ' τη μυστηριώδη δύναμη που την κρατούσε αλκυμάλωτη, τόσα χρόνια, σε μια μακρινή άνάστησι.

Ο γιατρός Ζεράο, με θλιμμένη καρδιά, έαναπήρε το δρόμο του σπι-τιού του. Είχε γιατρέψει την Κον-σταντίνα. Μά ο δικός του πόνος ήταν άνιάτοετος...

» Μιλάς σοβαρά, Ζεράο;

—Ναι, άγάπη μου, μην με κυ-τάξεις έτσι, σε παρακαλώ.

Κι' ο γιατρός Ζεράο της έπιασε το χέρι άπλά και το κρότησε ανά-μεσα στα δικά του που έκαναν, «έ-πειτα έσκυψε και τη φίλησε στα γέ-νη. Και ή Κονσταντίνα έφυγε, λυτα-μένη πιά απ' τη μυστηριώδη δύναμη που την κρατούσε αλκυμάλωτη, τόσα χρόνια, σε μια μακρινή άνάστησι.

Ο γιατρός Ζεράο, με θλιμμένη καρδιά, έαναπήρε το δρόμο του σπι-τιού του. Είχε γιατρέψει την Κον-σταντίνα. Μά ο δικός του πόνος ήταν άνιάτοετος...

» Μιλάς σοβαρά, Ζεράο;

—Ναι, άγάπη μου, μην με κυ-τάξεις έτσι, σε παρακαλώ.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Τα άρρωστα μαλλιά

Για να περιποιηθήτε καλά τα μαλλιά σας, πρέπει να γνωρίζετε μερικά πράγματα, άνευ των όποιων, το αποτέλεσμα της περιποίησης δεν θα εινε ά-σφαλές και συντελεστικό. Έν πρώτοις πρέπει να καθορίσετε την φύση των μαλλιών σας αν λ.χ. εινε λιπαρά ή ξηρά και θαμπα ή λάμποντα και τούτο διότι ή περιποίηση των πρέπει να εινε άνάλογη με την κάθε περίπτωση.

Πρέπει να δώσετε ιδιαίτερα προσοχή στις λεπτο-μέρειες αυτές γιατί εινε ή βάση απ' την οποία θα ξεκινήσετε για την περιποίη-ση των μαλλιών σας.

Όταν ή υπερλίπανση του τριχωτού της κεφαλής εινε υπερβολική ή αντίστροφος όταν το τριχωτό δέρμα εινε ξηρό και τα μαλλιά όσαυτος πολύ ξηρά ή εύκολοσάζον, τότε τα μαλλιά σας εινε άρρωστα και πρέπει άναλόγως εκάστης περιπτώσεως να τα περιποιηθήτε.

Η υπερλίπανση του τριχωτού της κεφαλής, ό-φειλομένη στην υπερλειτουργία των σχετικών αδένων, εινε ή κυριώτερη αίτια της τριχοπτώσεως. Η έλαττωματική πέψις ή άνεπάρκεια ή άναμια και έν γενέι λυμπατική ή νευρική κατάσταση του άτό-μου εινε πολλές αίτια ής υπερλίπανσεως. Γι' αυτό εκτός από την έξωτερική θεραπεία του τριχω-τού της κεφαλής την όποιαν πρέπει να εφαρμόζετε στην περίπτωση αυτή εινε άνάγκη ν' άκολουθήτε και έσωτερικώς μια διαίτα με όσο το δυνατό λιγώ-τερα λίπη ή με την άνάλογη θεραπεία της προκα-λούσης την υπερλίπανση αίτιας. Θά σας δώσω μια μέθοδο θεραπείας για τα υπερλίπαρά μαλλιά. Δυό έως τρείς μίνες της θεραπείας αυτές άρκούν κατά κανόνα. Στις έπιμότες όμως περιπτώσεις εξακολου-θείτε και επί μακρότερο χρονικό διάστημα την θε-ραπεία αυτή. Επί πέντε συνεχείς ημέρες τριβέτε ελαφρώς το τριχωτό δέρμα της κεφαλής κάθε πρωί μ' ένα βαμβάκι και την κάτωθι λοσίον: Ουμολί 1 γρ. Ούλι, ντε καντ 8 γρ. Τεντούρ ντε κάμφ φέμλ 100 γρ. Τεντούρ ντε κασού 10 γρ. Μετά τις πέντε αυ-τές ημέρες, λούζετε το κεφάλι σας μ' ένα καλό κατρεμοσάπουνό ή με λευκό καλό σαπούνι. Όταν υποχωρήση ή υπερλίπανση τότε πάλι ή άνωτέρω θεραπεία και τότε πρέπει κάθε βράδυ να χορημο-ποιείτε την έξης άπολιπαντική και τριχοτονική λοσίον: Λικνίν άμονιάς 5 γρ. Χλωρυντροσουλφ ντε κινιν 1 γρ. Τεντούρ ντε ρομερέν 35 γρ. Ρομύ 65 γρ. και άλκοόλ 60 βαθμών 65 γρ.

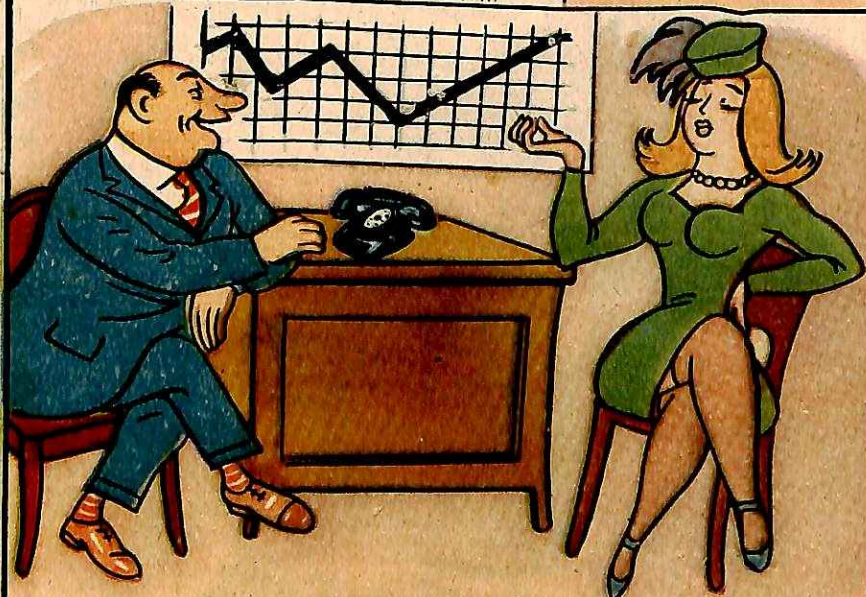
Υπάρχουν έξ άλλου περιπτώσεις που τα μαλλιά εινε πολύ έξω λόγω άνεπάρκειας των σχετικών αδένων. Μπορεί άκόμη το μαλλί να έχη νεκρωθή, είτε ύστερα από μια λοιμώδη νόσο και τότε εκ ταύ-της ύψηλο πυρετό, είτε μετά από άποχωρηματικό, βαρή ή

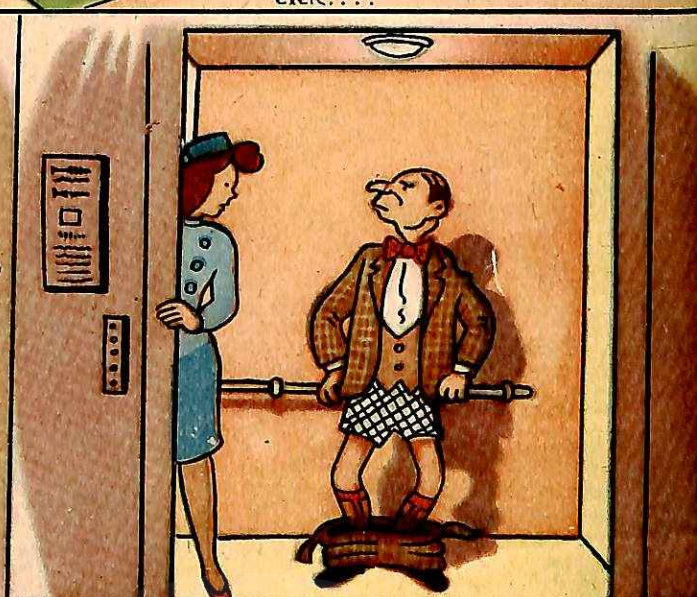
— Έλάτε, δεσποινίς Λουλού... Δεν είμαι δα και τόσο τρελλός μαζί σας!...

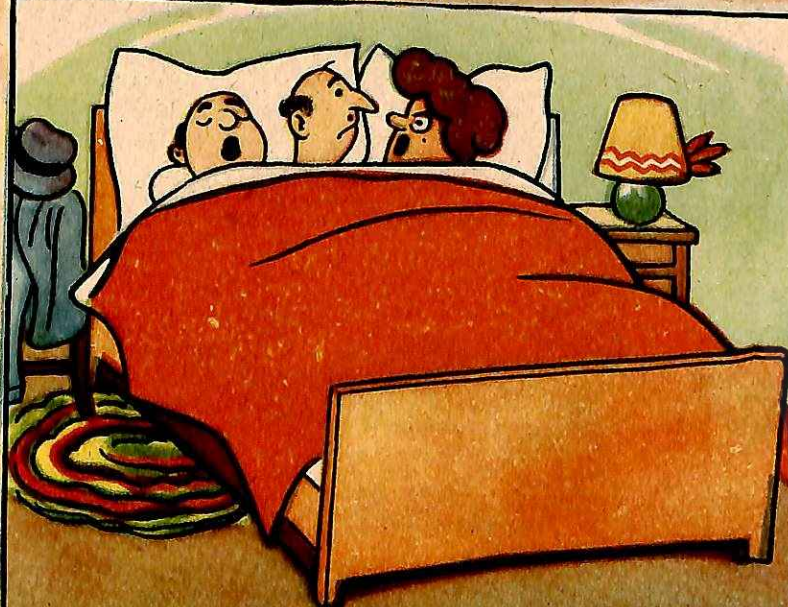
ΖΑΧΑΡΙΑΣ: 'Αγάπη μου, δὲν βγάζεις τὸ θερμόμετρο νὰ δούμε τί πυρετὸ ἔχεις!...

— Σὰς προσλαμβάνω δεσποινίς!... Κι' ἐλπίζω μαζί νὰ κάνουμε μεγάλες προόδους!...

Ὅταν τὸ ἀσανσὲρ ξεκινάει ἀπότομα!..

— Μὰ δὲν μοῦ λές 'Ανισίλαε, γιὰ φαί κάλεσες τὸ φίλο σου στὸ σπίτι ἢ γιὰ ὕπνο!...

ΑΥΤΗ ΤΟΥ ΕΛΕΙΠΕ
— Ξέχασες, ἀγάπη μου, τὴν ὁδοντόδουτσά σου!...